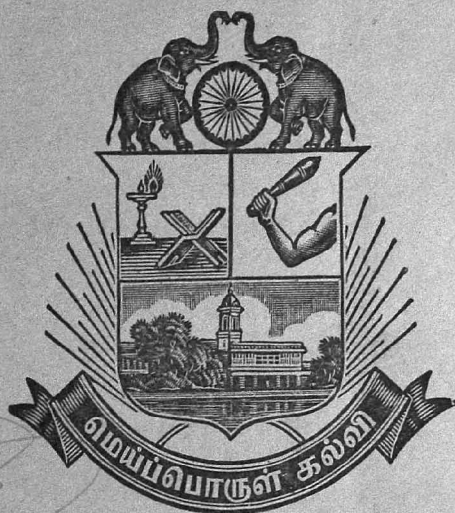

120
The Kumbakonam Government College
MAGAZINE

95/88
VOL. XLIV

March 1959

EDITORIAL BOARD

President

SRI IGNATIUS ABSALOM, M. A.

Editor

SRI A. T. B. SARAVANASWAMI, M.A., L.T.

Members

KUMARI R. MADHAVI, B. A. (Hons.)

SRI P. SUBRAMANIAM

„ R. K. PARTHASARATHI, M. A., L. T.

„ S. N. RAMACHANDRAN, M. A.

Student Representatives

SRI T. A. NATARAJAN, IV B. Sc.

„ J. MOHAMED SALI, II B. A.

CONTENTS

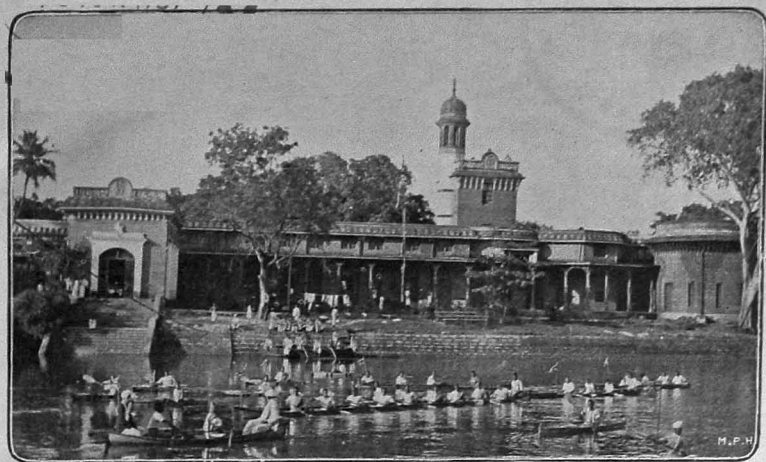

	PAGE
Editorial Notes 3
Annual Report of the College 5
Why English?	<i>Rev. Fr. T. N. Siqueira, S. J.</i> 13
Extracts from Devil's Dictionary	<i>K. Shyamala, IV B. A., iv b/h.</i> 18
Children's Unconscious Humour	<i>K. Shyamala, IV B. A., iv b/h.</i> 20
The Value & the Proper use of Time	<i>T. S. Narayanan, II B.A., E/S.</i> ... 21
My Village Hospital	<i>B. Vaidyanathan, IV B. SC. (Maths)</i> 23
One Question	<i>S. Sivaraman, P. U. C./M. P. T.</i> 25
Our Principal's Farewell Address	<i>A. Balasubramanian, II B.Sc., PM/S</i> ... 26
What Is Life?	<i>S. Stella Sarojini, B. A.,</i> 29
A Student's Farewell	<i>R. Ramaswami, B. SC.</i> ... 30
On Sonnet	<i>V. T. Vasudevan, B. A.,</i> 31
Dream	<i>V. T. Vasudevan, B. A.,</i> 32
Whirlwind	<i>V. Padmanabhan, IV B. A., IV b/T</i> ... 33
On a Visionary Gleam	<i>V. Narasimban, IV B. A. ib/T</i> ... 34
What is Poetry?	<i>V. Sundaresan, I B. SC., CMP/S</i> ... 35
Teach me, O Lord	<i>A. T. Soundararajan, B. A.,</i> ... 36
Genius and Character	<i>Ignatius Absalom, M. A.</i> 37
Reports	
College Union—Annual Report	... 40
Mathematics and Science Association 43
Economics and History Association	... 44
Planning Forum	... 45
English Association 46
Sanskrita Samajam 49

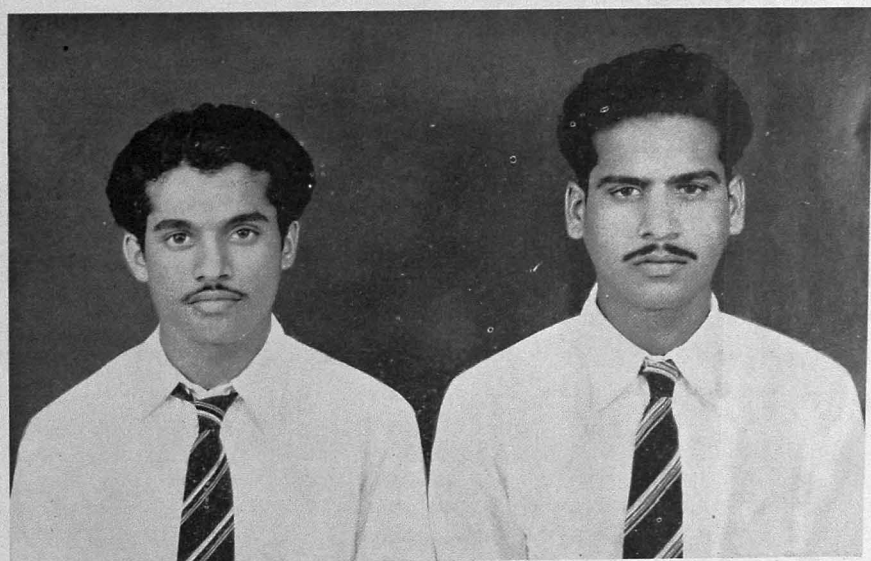
	PAGE
Hindi Maha Mandal	... 35
Fine Arts Society 54
Thinker's Forum	... 55
Travel Club 56
Report of the Athletic Association	... 57
The Social Service League in Action	... 60
Victoria Jubilee Hostel, Kumbakonam 62
Report of the National Cadet Corps	... 64

Language Section

Pani (Hindi)	<i>Kumari V. Lalitha, I B. A.</i>	1
Pragativad Ka Prabal Virod Kyou? (Hindi)	<i>K. Srinivasan, IV B. A.</i> ...	3
Bhagwan Thum Jhuthe Ho? (Hindi)	<i>B. Gurus Rao, II B. Sc., CT/H.</i> ...	6
குறிஞ்சியும் தோழியும்	வீ. நரசிம்மன், நான்காம் வகுப்பு (கணிதம்)	... 1
திரைப்படக்கலை	அ. இலக்குமிநாராயணன், புகழுக வகுப்பு 'இ' பிரிவு	... 3
அலை ஓசை	ஜே. எம். சாவி, மூன்றாம் வகுப்பு	... 6
ஞாபக மறதி	அர. பார்த்தசாரதி, புகழுக வகுப்பு III/T	... 14
மன்னன்	சீ. அண்ணாமலை, அறிவியல் இரண்டாம் வகுப்பு.	... 17
நூர்ஜஹான்	ஆ. கந்தசாமி, மூன்றாம் வகுப்பு.	... 22
கலையும் வாழ்வும்	இர. இராமசாமி, இயற்கை நூல் ஆசிரியர்	... 29
குழவியும் கிழவியும்	கோ. முருகேசன், இளங்கலை 2-ம் ஆண்டு	... 33
முடங்கல்	மர. இராமலிங்கம், இளங்கலை முதல் வகுப்பு	... 36
"உயிர்க்கு ஏமம்"	ம, முகமது காகிம், மூன்றாம் வகுப்பு	... 41
அந்தி மாலை	ஆ. கந்தசாமி, மூன்றாம் வகுப்பு	... 42
தமிழ்ப் பேரவை ஆண்டறிக்கை		... 43

Our College Building and the foreshore

Speakers of our College Union
N. Srinivasan, IV B. A., iv/b & V. Sanjevi, IV B. A , iv/b

The Director of Public Instruction,
Sri N. D. Sundaravadivelu, addressing the Students.

Editorial Notes

O

We are happy to record with some pride that we are now in the 105th year of the life of this glorious institution. At the beginning of this academic year, there were many changes in the staff including a change of Principal. Sri Syed Yakub, M.A., L.T., our former Principal got orders of transfer suddenly in the beginning of August, 1958. Almost all the staff and students were taken by surprise when the Principal summoned a meeting of the entire college of both staff and students, to bid farewell. His farewell speech as recorded by a student is found elsewhere in this issue. During the one year of his stay here, he has made a mark for discipline and calmness in the college atmosphere. We extend a hearty welcome to our new Principal, Sri Ignatius Absalom, M. A. who has brought with him the coolness and exuberance of Ooty climate. Under his leadership we hope to make further progress in the useful activity of this great institution.

Our Medical Officer, Dr. M. K. Subramaniam, L. M. & S. had to resign in September 1958 due to prolonged ill-health, after a long period of useful service. We are happy and thankful to the Almighty that he has survived a serious illness. We record here our deep appreciation of and gratitude to his devoted service to this institution, his own Alma Mater. We wish him longevity and all happiness and prosperity during the period of his well-earned rest. Dr. T. M. Jacob, B. A., M. B., B.S, has succeeded Dr. M. K. Subramaniam and has been attending to his duties most arduously. We extend to him a hearty welcome.

With the final year students of this year, the two year B.A., and B. Sc. courses will leave us giving room for the first set of the Three Year Degree courses, who will be in the Final year class in 1959-60. We heartily join the student world in bidding good-bye to the Old Regulations and look forward with great expectations at the reorganized courses. The first adventurers in these are about to take the first phase of the University Examinations this April.

The Director of Public Instruction, Madras was kind enough to visit the college in November, 1958, a privilege rarely bestowed on us. His presence in our midst was a source of great inspiration and encouragement in all our endeavours. We most heartily thank him and would wish that he visits this institution every year.

With deep sorrow, we record here the untimely death of one of our students, Sri S. Sampath of I B. Sc. PMC/S due to typhoid at the beginning of this academic year. May his soul rest in peace.

The comprehensive annual report, read by the Principal on the College Day, which finds a place elsewhere gives full details of all our multifarious activities during the year. We sincerely believe that we can rightly be proud of our achievements during the year.

The President and members of the Old Boys Association continue to take a keen and lively interest in the affairs of the College. With great pleasure we record our deep appreciation of the noble services rendered by the Old Boys to the Alma Mater.

Birds whisper

- (1) That the College may have a chance of having Post Graduate courses.
- (2) That the Public of Kumbakonam are keen in their efforts to start a college for Women in this town.
- (3) That our women students are keenly desirous of going on long sight-seeing tours in the north.
- (4) That some of our Science students in the Travel Club are planning to include the Moon and the planet Mars in their itinerary.
- (5) That sanction has been accorded for erection of quarters for all the staff near the College Campus.
- and. (6) That our students propose to run the College Canteen on a Co-operative basis to have control over prices of refreshments.

We hear the College murmur, through the rippling waters of the Cauveri, like Tennyson's "Brook":

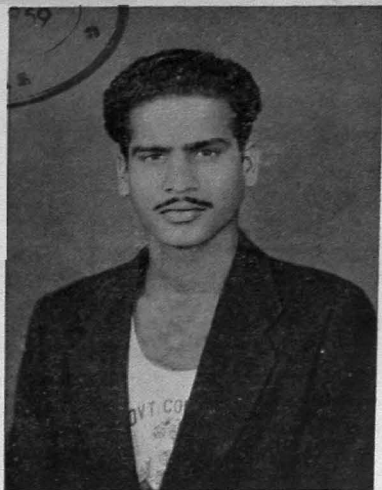
Men may come and men may go
But I go on for ever.

Editor.

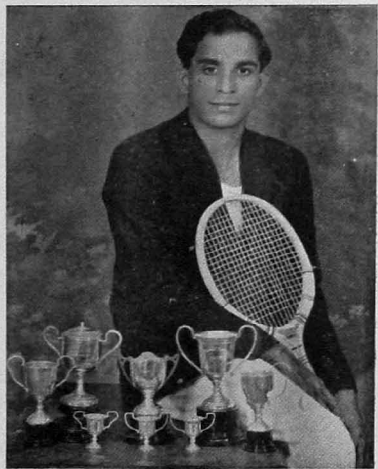

K. Abdul Sathar of IV B. A.

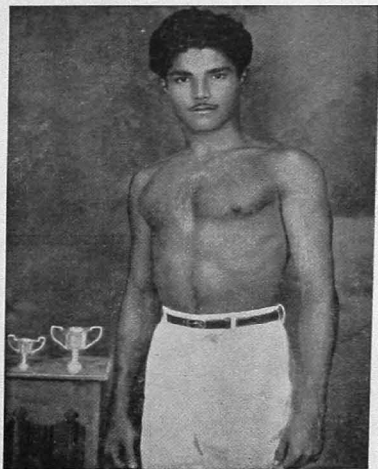
- (1) Captain of the Madras University Volleyball team of the year 1958-59.
- (2) Represented Madras State in the National Championship held at Jamshedpur in Nov., 1958.

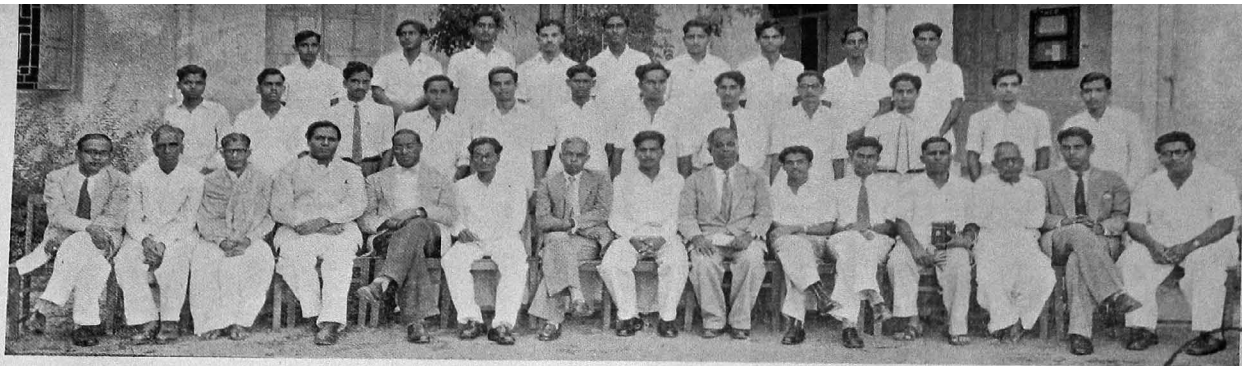
Canoeing—Sculling Individual
Champion V. Sanjeevi

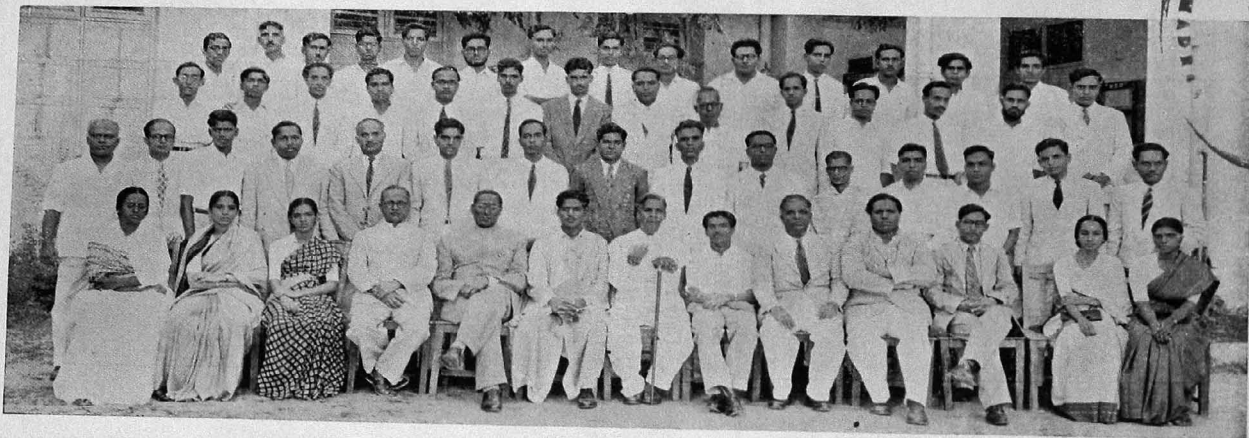
Tennis Singles Champion
R. Nagarajan, IV B. A. iv b/S.

Gymnastic Champion
K. Rajendran.

Combined Vaedictory Function of College Union and Associations

College Day — Staff and Student Speakers with Sri A. S P. Ayyar

Annual Report of Government College, Kumbakonam

For 1958-59.

Sri A. S. P. Ayyar, Ladies and Gentlemen,

I count it a singular piece of good fortune to present to your keen attention this annual report of the college for the academic year 1958-59. This institution is a most distinguished educational centre in the annals of South India, as she has made her mark for the past 104 years in various spheres of life and human activity. Her sons have filled offices in every walk of life. Therefore it plunges me into despair, even as I venture to sum up the glorious records—a few significant events or memorable incidents in the year under review.

Change of Principalship : In August 1958, the college had to bid good-bye to Sri Syed Yakub after a year's fruitful toil in this college. He has laid the college under a deep debt of gratitude for his devotion to duty and love for discipline. And it has been my privilege to guide the destinies of the hoary institution from 23rd August last year. It now gives me the greatest pleasure to watch and record, what now follows :-

Recent Academic distinctions : The college presented 296 students last April for the Pre-University Examination, and our total percentage of passes in all parts has been 59%. In part II, our pass percentage shot up to 96%. In Mathematics, World History, Geography, Advanced English, Advanced Tamil and in Advanced Hindi, we easily scored 76%, 83%, 91%, 84% and 86% of passes respectively. And therefore, I am proud of these small achievements of the Pre-University class of 1957-58. In B. A. and B. Sc. classes of Old Regulations, our total percentage of passes in all parts have been 58 and 67 respectively.

Present Strength : For the Pre-University class of 1958-59, 577 candidates applied for 320 seats, now spread over 5 divisions. We have the I B. A. class with 41 students, II B. A. with 68, I B. Sc. with 82, II B. Sc. with 94 (in 2 divisions) the IV B. A. with 96 and the IV B. Sc. with 69 - yielding a grand total of 769 pupils, including 68 women students. We are yet to reach again the 1000 Mark level, the highest water mark, by the banks of Cauvery, if ever

we could have that distinction! But then, we should have more space in every class, and in each of the 3 laboratories. Our teaching staff number only 59, including seven women. Here too there is a great need for inclusion and timely replacement of tutors and other members of Teaching staff!

Concessions & Scholarships: It is amazing to note that the college enjoys, in rich abundance, a vast variety of scholarships, due in no small measure to the unflagging zeal and mighty efforts of the college authorities, the donors, the Kumbakonam College Old Boys Association, the Govindakudi Appakutty Iyer's charities and a host of philanthropic individuals and charitable institutions. The Government Scholarships through the Director of Public Instruction, Madras, the Half-fee scholarships, Harijan Welfare Scholarships, Government of India Scholarships and the post Matric Scholarships for Hindi—these only come to 136. Besides these, the Endowment Scholarships count 45. And then follow the 270 Half-fee concessions 110 Full-fee concessions, giving a grand total of nearly 600 students out of 769, enjoying in some measures, other people's money, in a welfare State! And you can imagine a Principal, twirling in his uncomfortable chair, as he turns an operator at this vast switch board of scholarships, concessions and endowments, distributing nearly 60,000 Rupees per year to about 600 students.

Attendance and Tutorial system: It is my pleasant task to record that our daily average attendance of both staff and students has been quite satisfactory. If only the parents or guardians of our young charges could co-operate a little more vigilantly and sincerely, our attendance could reach a high watermark. The tutorial Reports are despatched to guardians and parents: and we implore them to pay due attention to these records, and to keep close contacts with us in regard to their wards' progress. Then only the students can discharge effectively and satisfactorily their daily scholastic duties.

College Union activities: Under this caption, I could but point out only a few brief bare facts. The Union has a democratic set-up, and a General Secretary with an assistant. Men and Women students have shared a good deal of the onerous tasks of conducting the affairs of every affiliated Association, under the direct supervision of a staff-member, as its Vice-President. We have had meetings more than 5 per week, and every Association worked with an overflow of enthusiasm, cordiality and generous co-operation. Every prominent event connected with our National History was celebrated; and they refer to the Independence Day, Republic Day, Gandhiji's Birth Day, U N. O. Day, World Health Day, Jawaharlal's Birth Day, Caldwell's commemoration Day, Valluvar's celebration, Poet's Day to honour Valmiki, Vyasa and Kalidasa, Ramanujam's Day and J. C. Bose's commemoration meeting.

Besides these, debating contests in Tamil, English, Hindi and Sanskrit Elocution meetings, Essay competitions and Reading of Papers have been the ordinary items of every Association.

The College Union's Inaugural Address was delivered by Prof. M. Ruthnaswami; and its valedictory function was held only recently (6-2-1959) with Prof. K. S. Sonachalam of Annamalai University in the Chair. But within a brief period of 5 months, our students in all these Associations have shown their mettle in a remarkable manner. The Psychology Exhibition arranged by the Thinker's Forum was a thrilling success. Likewise, the Planning Forum has strained all its nerves to collect more than Rs 2,000 for the National Saving Certificates

Several distinguished speakers as Prof. A. Hirudayaswami from Trichy, Prof P. Sambamurthy from Madras, Prof. Illakuvanar from Nagercoil, Very Rev Fr. T. N. Sequeira, S.J. from Trichy, Rev. Fr. L. D. Murphy, S.J. from Madras, Principal T. Dhanakoti from Adhirampattinam, Prof. T. S. Ramachandran from Trichy, Messrs. Bruce Coleman and H E. Manville from U S. I. S (Madras), Prof. T. Chandrasekharan (Madras). Dr V. Krishnamurthy from Trichy, Principal S. Issac from Poondi, Dr. A. Chidambaranatha Chettiar, M. L. C., Prof G. Devaneyya Pavanar from Chidambaram, Dr. Mahalingam from the Town, and a host of others have contributed in no small measure to the success of the Union.

The sudden visit of Sri N. D. Sundaravadivelu, Our Director of Public Instruction, was a notable event on 24-11-1958; and he captured the closely packed youthful audience with a superb speech in Tamil

To all these individuals we convey our deep debt of gratitude. The Union has debated on many themes; and a few among them may be sampled out, here and now, to reveal the student-mind. The subjects discussed were :-

"Service above Self; Fools in Shakespeare; Women in Shakespeare's dramas; That poets are mad; My Favourite poet, Flower poems in Literature; India in World Politics; Socialism or Capitalism-what can succeed best in India to-day?; Valmiki's portraiture of India's civilization, The classical Literature of India; Bhakti Tradition in India, That married students can also prosecute University Education successfully; Accurate measurement of Time etc." These were the subjects, that seized the young minds! At the open oratorical English elocution contest competed by 6 Colleges, V. Sampath, II B. sc. of this College was adjudged the winner of the gold medal named after The Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastru.

The Fine Arts Club has to its great credit the Three-day Culture Festival, under Music, Dance, Drama, Photography and Painting. An exhibition of the best in Art, largely supplied by the local School of Arts and from students was opened by Sri S. Srinivasan, the Local District Magistrate. Competitions were held in Music, Dance and Drama from teams of local High Schools. This Culture Festival manifested at once the hidden talents of many of our young artists, who also admired the superior abilities of Sri Rajamanickam Pillai of Annamalai University and of Sri Pakkiriswami Pillai through the stone-cast nadhaswaram instrument. In dance and vocal music, two of our best student-artistes, Kumari Vasantha and Sri Kodilingam played a most commendable part. Towards the close of Poet Thiruvalluvar's day, a Tamil play entitled "கவலைகேள்வாத மனிதன்", enacted by the students was much applauded. The Tamil Manuscript Magazine, exclusively got up by students, and entitled "The Ponnai Pongal Malar" was also released. The Fine Arts club has also staged "எனக்குப் படித்தவர்" on the occasion of the Annual Regatta.

Social Service League has a brilliant record of rural uplift work this year. Nearly 150 men and 50 women volunteers have visited the following villages, and did rural work, in Darasuram, Thimmagudi, Thippirajapuram, Palayanallur, and of late in Neerathanallur, 6 miles away from the college. In this village of Neerathanallur, the League has concentrated all its attention. We are constantly in touch with this village of our adoption; and we have as usual begun the Economic survey, bathed the children, distributed milk, released U. S. I. S. films, and now advance the interests of sanitation, medical help and water supply in that rural spot.

Under the auspices of this League, the Wild Life Day was celebrated on 3—10—1958, with the District Forest Officer of Tanjore in the chair. Painting scenes from wild life was a special feature of this celebration. Sri S. Lakshmi Rattan Bharathi from Madras addressed the League at an extraordinary meeting. The local Block Development Officer has given us valuable assistance, but more is expected of him!

The crowning piece of the League's activities was, of course, the Children's Day Celebration on 15th November 1958, with 1,000 Elementary school children of the town. They were given ample refreshments, after varied sports events. And every Elementary School team offered in return a short piece of variety entertainment. The Rt. Rev. Mgr. Paul Arulswami, Bishop of Kumbakonam presided, and gave away the prizes to the successful entertainers. And now I may be privileged to state that the college is forging a golden link in the field of Social Service, as the League will once again undertake the Annual Youth work camp for 3 weeks, this summer.

The College Co-operative Society has done very satisfactory work to the tune of 10,592 rupees, for the year ending 1958. Steps are now being taken to augment the stores in different varieties and increase the daily turn-over by retail sales to realise the goal towards thrift and co-operation.

The College Library can now accommodate about 27,000 volumes in much crowded almiraahs, with 50 different Magazines and periodicals, beside the Dailies, much sought after and read both by students and staff. The Library, however, does not have space enough to accommodate properly all the books now on shelves. What we need, therefore, is a large library building with a roof, that does not leak in rainy weather !

The Audio-Visual Education Society has this year released 15 different films, secured from various suppliers. This society works in close co-operation with the Social Service League and the Travel Club of the College.

The Travel Club is the tiniest baby in the family of College Union, along with the Thinkers' Forum, its immediate big brother. The Travel Club has chosen the Motto of Ulysses from Tennyson's poem "To rest is to rust unburnished"; and therefore the club has earnestly moved out of College campus in search of adventure. Members of this club travelled to Salem, Yercaud, Mettur Dam, Bangalore and Mysore on their First lap. Later a cycle tour was conducted on 40 cycles to Gangaikonda-Solapuram. The third excursion covered Cuddalore, Pondicherry, Gingi and Nellikuppam. In this age of Sputniks and Luniks, the Travel Club has developed strange yearnings under wander-lust, as it is now attempting to go north and reach Kashmir. It is hoped that the club members will have days enough to travel over a wider ambit.

The N. C. C.—A. company of 8th Madras Battalion has been given a new lease of life this year, as it is now an independent unit with 150 cadets under the leadership of Capt. V. Ramakrishnan, ably assisted by 2nd Lieut. C. Ramadoss. The cadets attended the Krishnagiri Social Service Camp last Summer, and participated in the recent Republic Day Parade at Tanjore. They also attended, in good strength, their Annual Camp at Tiruchirapalli, for 15 days in December-January 1958-59. On behalf of this N. C. C. A. Company, I thank once again Sri S. Arogyaswami of S. R. V. S. for the magnificent gift of a big Rolling cup, for the first time instituted to the best N. C. C. Athlete of this Company.

The Athletic Association has clothed itself with renown, as it gained laurels, hitherto unearned, at various Volley-Ball Tournaments. In this game of Volley Ball, the College has a most distinguished record this year. Besides winning

the University Championship shield for Volley Ball, (having already achieved this distinction four times within the past five years), this team has also won the Trichy Divisional Championship, and annexed also the Fr. Bertram Memorial Shield from Loyola College, the Silver Jubilee Ramanatha Pillai's Shield from Annamalai University, and recently the University Centenary commemoration cup from A. V. C. College, Mayuram.

Our Veteran Volley-Ball Player, Abdul Sathar of I V B. A. Captained the Madras University's Volley Ball Team this year. And he also played in the Madras State Volley Ball Team. To him and his invincible stalwarts, not excluding Perumal, their Alma Mater has developed a most tender affection with gratitude. Long shall their names remain in the heart of this institution; and may their shadows never go less!

The Annual Regatta was another unique and remarkable feature of this college, presided over by Sri S. Arogyaswami of S. R. V. S. (local). The enthusiasm evinced on water and on land through sports and games was a fascinating sight to all the spectators. The Women Students too played Tennis and Badminton most assiduously, and attempted to score a success in their Inter-Collegiate tournaments. But they had to face a surprisingly superior team at Tiruchirappalli; and it is needless to mention they went down smilingly! But they gained a most lovely Rolling Shield for their House Championship, recently presented by the K. C. O. B. Association, to whom we convey, now and here, our sincere thanks.

The College Magazine and the University Extension Board are still with us; and in each we distinguish ourselves in a manner commensurate with time, space, cost and local talents available

The Staff Club is another institution to be reckoned with. We have periodical teas, and we conduct tournaments in a few games. Of late, we have played our part very well in the Association of University Teachers (Tanjore Zone).

The Victoria Jubilee Hostel within the premises of the college does now accommodate 80 Boarders only, with 10 more in an Annexe, close by. The boarders manage the Hostel affairs through a self-constituted committee of mess representatives and allied interests, ably supervised by a Sub-Warden and a Resident Tutor. Some of our best students in class work and in Athletics hail from this Hostel.

Our Immediate Needs. And now, ladies and Gentlemen, I need your kind and special attention. The college cannot function promptly and well, unless a Telephone is soon installed on the Principal's table. The main Assembly Hall, (Room 23 of past memories) needs at once a few electric fans to cool the

many over-heated brains at all the Union meetings. An open-Air theatre in Brick and re-inforced concrete with up-to-date and modern amenities at this place is our greatest necessity. A pucca Hostel, at least to accommodate half the strength of the whole college *i.e.* 300 young men, eligible for the Residential Government of India Scholarships, is another great and immediate want. We need too a block of buildings to hold our classes under more spacious environments.

To count success or at least to hope for it in all these endeavours, I can but rely on your united whole-hearted support and encouraging and timely assistance. I need in special the hearty response from the K. C. O. B. Association, which has identified itself intimately with all our urgent demands and vital interests. To that august Association and to you all, I look forward for an immediate response.

Thanks. Finally Sir, I thank you most sincerely for the pleasure you afford and the distinction you have bestowed on us by presiding over the College Day. I thank also all Ladies and Gentlemen, who have graciously adorned this assembly with their unforgettable presence. Above all, I thank most sincerely all my devoted staff and obedient students who have helped me considerably and ungrudgingly throughout this time for unqualified success.

JAI HIND

Government College, }
Kumbakonam. 8—2—'59 }

(Sd.) Ignatius Absalom.

Use Always
"SIALKOT SPORTS GOODS"

FOR

Quality

Service

Workmanship &

Co-operation.

**THE SIALKOT SPORTS Mfg. Co.,
NEGAPATAM.**

Please contact our

Trichy, Kumbakonam & Cuddalore Offices for your requirements

RAJAN STUDIO

FOR

The best Photographs

Excellent Portraits

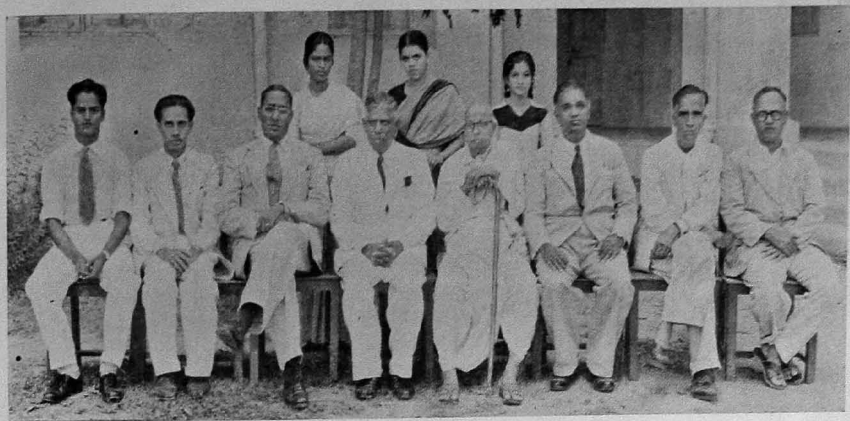
Brilliant Enlargements

&

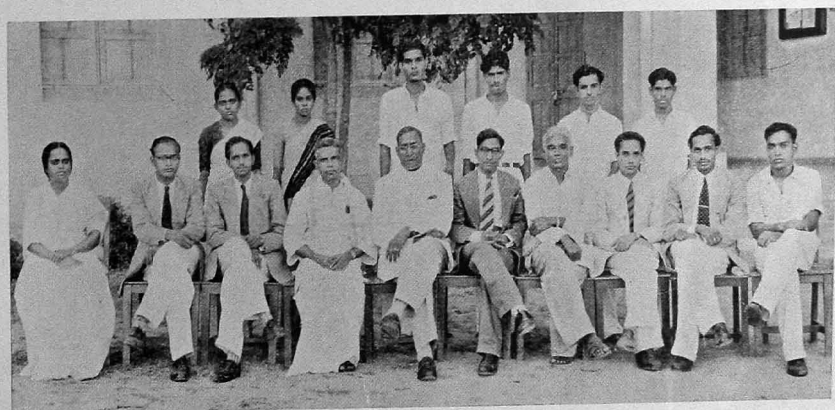
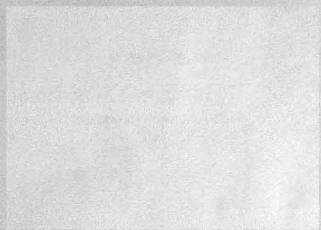
For All Photographic needs

The best place is

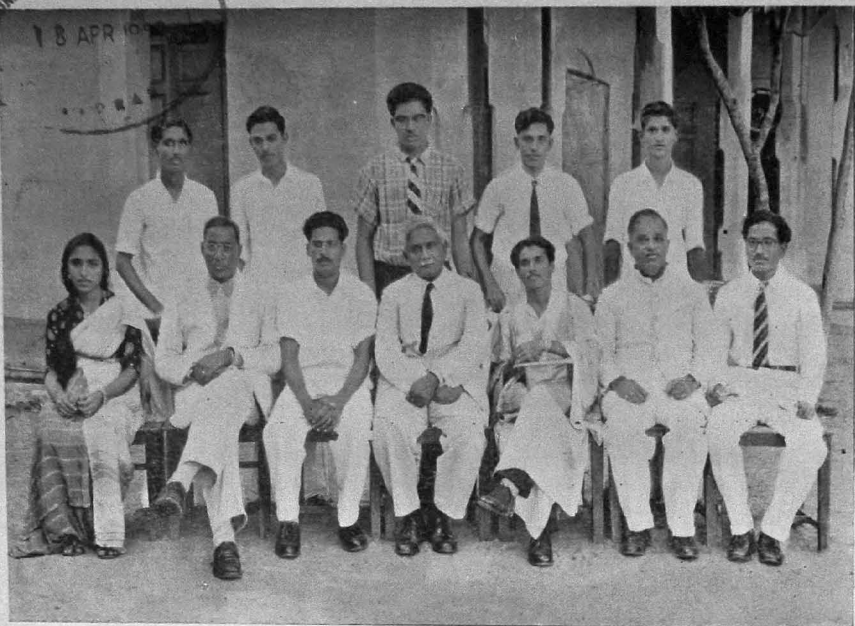
RAJAN STUDIO
36, BIG STREET, KUMBAKONAM.

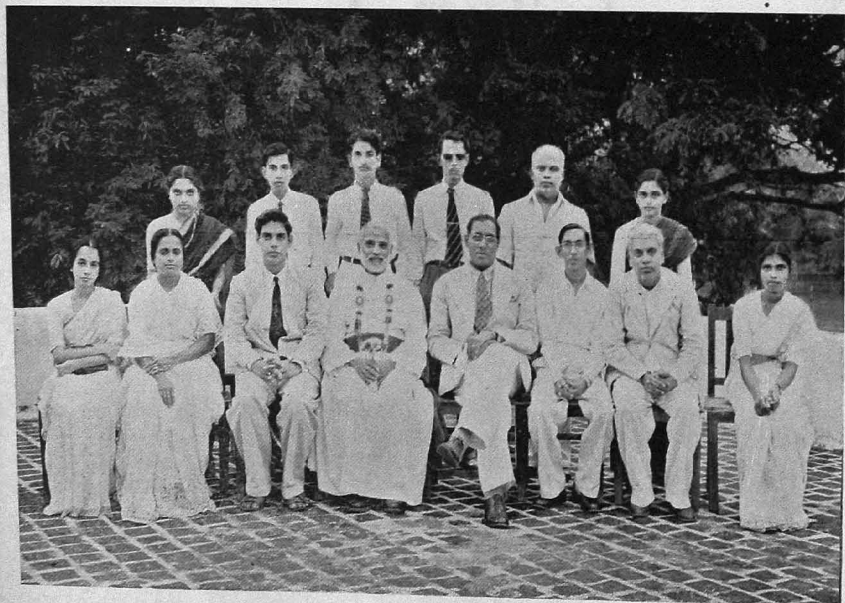
Mathematics & Science Association — Ramanujan Day.

Social Service League with Sri Lakshmirattan Bharathi.

Inaugural Function of College Union with Prof. M. Ruthnaswami

English Association—Inaugural meeting—Chief guest: Rev. Fr. T. N. Sequeira, S. J.

Why English?

by

Rev. Fr. T. N. Siqueira, S. J.

The title of this talk is non-committal; according to the tone in which it is uttered it may mean that I am for or against English. But in any case I approach the subject with some trepidation, for it has been overlaid (like so many other harmless academic subjects in our non-violent country) with violent emotions. No one, European or Indian, southern or northern, Brahman or non-Brahman, can open his mouth without being already discredited as having an axe to grind. Is it not this want of trust in our teachers and headmasters and principals that makes us throw the whole burden of deciding a student's future on a single examination at the end of a long course because the examiners are unknown and therefore unsuspected of partiality? Is this cynical attitude towards our own countrymen not responsible for the colossal waste of human material caused by the want of vocational guidance and student counselling by those who know better than blind well-wishers or doting parents?

I ask to be credited with impartiality and true love for our country when I discuss English, not as the national language of India (which is a different question), but as a subject of study and a medium of instruction.

English as medium of instruction

Every educational psychologist will agree that the medium of instruction should be that language which the child hears round his cradle from his very birth and has absorbed, without knowing the process, the sounds and constructions and words spoken by his parents, whether this language be linguistically advanced or 'primitive'. A medium is taken for granted so that unknown subjects may be taught through something known;

to teach through a foreign language is to burden the child with two unknowns at once!

It is therefore the right thing that has been done in India when primary and secondary education has been switched over from English to the mother tongue as medium of instruction for all those whose mother-tongue is not English (there is no scientific defence for the 'regional language' unless it happens to be also the child's mother-tongue in the sense I have defined).

Why do I advocate the continuance of English as medium in the Universities of India, knowing as I do by experience of teaching what a hardship it entails on the student coming up from the High School? In no country in the world is the medium of instruction changed between school and university. No argument can *theoretically* support such a change in India. But the *practical* advantages of English outweigh the theoretical arguments for the mother-tongue; the fact that English is an international language, which no Indian language is; that half the world's learned publications are in English; that translation is a slow and costly and ineffective process in an age when progress is so rapid; that colleges which adopted an Indian language even for arts subjects have of their own accord returned to English; that English as a medium enables our universities to have teachers and students from all parts of India and even outside and thus raise their standards; that English has united the Indian intelligentsia and its discontinuance will inevitably lead to our hereditary separatism, and that in turn to loss of independence.

I therefore assert, as a lover of India and of her fair name in the world, that English should continue to be the medium of instruction in the University, not for ten or fifteen years, but as long as English holds its international position in the learned world.

Our Prime Minister says that he was ashamed to address Indians in English when he met them in Europe or America; I beg to differ from him, for all educated Americans and Europeans know that India, though it passes for a country and

nation, holds more variety of races and languages and climates and customs than the whole of Europe and America together!

But I am aware of the difficulty of the change of medium from school to college and therefore welcome the pre-university course as a needed bridge between the mother-tongue medium and the English medium. I should only wish it were longer than one short year, so that the student coming up from the school could not only hurriedly acquire the necessary familiarity with spoken and written English but also grow a little in maturity of mind and body and learn to study by himself and to judge things for himself as a university student should. If the pre-university bridge were lengthened, the actual Degree course might be correspondingly shortened without loss of educational efficiency. My experience is that the difficulty of following lectures in English in the University (or pre-university) class is only felt in the first term and that all the students come up to the required level of comprehension by the end of the first term at college.

That the standard of English has fallen visibly and palpably since 1947 is admitted by not only Public Service Commissions but also all those who teach or correct English written or spoken, all those who have clerks or stenographers as helps. But the cause of this fall is not the change of medium of instruction in the secondary school; it is the faulty method of teaching English in the lower and higher secondary school, the misguided adoption of the direct method in teaching what is certainly for Indian children a foreign language, the appointment of inadequately trained teachers for the teaching of English, and above all, the want of desire, born of a foolish 'nationalism' to study the language of our former rulers.

English as a subject of study

Those who think that our national pride requires us to give up English don't seem to know that in all the countries on the Continent of Europe English is a compulsory second language, though obviously they owe no allegiance to England or Canada or Australia or the United States. I have no hesitation in saying that even if we had not studied this language before 1947 it would

be necessary to do so now if we do not want to lag behind other nations in the intellectual and material race.

Strictly speaking, it would be enough for the leaders of India to study English; but since these leaders are not predestined but have to develop from among the students who start from the lowest class of the school and work their way up to the University, the study of English should begin at an age when the ear and eye is sharp and receptive and a new language is easily acquired. By the hard but sure method of grammar and translation (and even double translation) which has proved its value through centuries in Europe in the study of Greek, Latin, and other foreign languages, by a few carefully graduated textbooks intensively taught rather than many skimmed superficially, by a few beautiful passages of prose and verse learned by heart and correctly pronounced and declaimed (all of which presupposes a new type of teachers suitably trained)—every Indian leaving school will know at least enough English for ordinary purposes.

And what a language English is! Easily the richest of all the living languages in the world today. With the strong foundation of Teutonic, Gothic, High German, and Anglo-Saxon, it assimilated Latin with the Roman conquest, then took in Norman-French to make the supple musical language of Chaucer, enriched itself at the Renaissance with another breath of Greek and Latin, and successively grafted on to itself Dutch, Portuguese, Spanish and in recent centuries American, Indian, African and even Malay words...so that today it can truly be called 'the most composite, varied, eloquent, and in many ways the most beautiful form of human utterance'. A language which, alone of all the languages ever spoken by man, has a distinct word for 'home' (poles apart from 'house') with all its harmonics of sound and overtones of association, is certainly something worth studying for its own sake and for our own national benefit, even if it had no other advantage to recommend it.

But a language should be studied in its literature if it is studied at all —what is called a 'working knowledge' is not worth the trouble and expense. Here again only those who have made

a study of English Literature can say whether it deserves to be studied in India; and those who have studied more than one European literature have no hesitation in asserting that it is the cleanest and richest of them all. It is equally rich in tragedy and comedy, epic and ballad and lyric and novel and short-story and essay...and the hyphenated combinations mentioned by Hamlet.

I may add one feature of English literature which makes a study of it an excellent corrective and supplement to our oriental exuberance and circumlocution—its characteristic, even among European literatures, of brevity, concreteness, and meiosis. A literature which contains Lear's 'You do me wrong to take me out of the grave', and Macduff's 'He has no children', and Macbeth's 'She should have died hereafter', and Wordsworth's 'We see into the life of things' or 'And never lifted up a single stone'—such a literature is not only useful but necessary to balance our Indian verbosity, vagueness, abstractness, round-aboutness, and make us completely educated men and women.

The study of English language and literature, therefore, should be a compulsory item in Indian education, not through any sentimental attachment or slavish nostalgia for our departed rulers, but in sheer self-interest. We do not need the English, but we do need English still.

Extracts from Devil's Dictionary

by

K. Shyamala, IV B.A., iv b/H.

A

Abstainer:- A weak person who yields to the temptation of denying himself a pleasure.

Acquaintance:- A person whom we know well enough to borrow from, but not well enough to lend to.

Alliance:- In international politics, the union of two thieves who have their hands so deeply inserted in each other's pocket that they cannot separately plunder a third.

Aphorism:- Pre-digested wisdom.

Apologise:- To lay the foundation for a future offence.

Applause:- The echo of a platitude.

Arch-Bishop:- An ecclesiastical dignitary, one point holier than a Bishop.

Aristocracy:- Government by fellows that wear downy hats and clean shirts, guilty of education and suspected of bank accounts.

Ass:- A public singer, with a good voice, but no ear.

B

Bacchus:- A convenient deity invented by the ancients as an excuse for getting drunk.

Belladonna:- In Italian a beautiful lady, in English a deadly poison.

Birth:- The first and direst of all disasters.

C

Clergyman:- A man who undertakes the management of our spiritual affairs as a method of bettering the temporal ones.

Commerce:- A kind of transaction in which A plunders from B, the goods of C. and for compensation B picks the pocket of D of money belonging to E.

Congratulation:- The civility of envy.

Connoisseur:- A specialist who knows everything about something and nothing about anything else.

Curiosity:- An objectionable quality of the female mind.

D

Destiny:- A tyrant's authority for crime and a fool's excuse for failure.

Diplomacy:- The patriotic act of lying for one's country.

E

Emotion:- A prostrating disease which is sometimes accompanied by a copious discharge of hydrated chloride of sodium from the eyes.

Editor:- A severely virtuous censor who tolerates the virtues of others and the vices of himself.

F

Fiddle:- An instrument to tricklé human ears by friction of a horse's tail on the entrails of a cat.

Funeral:- A pageant whereby all attest their respect for the dead and their satisfaction at their death.

G

Gallows:- A stage for the performance of the miracle in which the leading actor is translated to Heaven.

H

Hermit:- A person whose vices and follies are not sociable.

History:- An account, mostly false, of events mostly unimportant which are brought about by rulers mostly knaves and soldiers mostly fools.

S

Saint:- A dead-sinner, revised and edited.

W

Woman:- An animal usually living in the vicinity of man and having a susceptibility to domestication!

Children's Unconscious Humour

by

K. Shyamala, IV B. A., iv b/H.

1. A hospital is where you go to be born.
 2. A spinster is the wife of a bachelor.
 3. Trigonometry is when a lady marries three men at the same time.
 4. Natural immunity is the ability to catch a disease without the help of a Doctor.
 5. Savages are people who don't know what wrong is till Missionaries showed them.
 6. A republic is one where nobody can do anything in private!
-

The Value & the Proper use of Time

by

T. S. Narayanan, II B. A., E/S.

Our life in this world is short and time flies fast. Time once wasted cannot be recalled. "Time and tide wait for no man", wrote Shakespeare. We need therefore to realise the value of time and employ it to our best advantage. We must take time by the forelock and turn it to good account. It will be criminal to idle away our time and regret it at the end.

There is no greater folly than setting ourselves a task and going to sleep over it. We must attend to our work regularly and systematically. If we do not use our time properly then and there in doing a work, some unexpected obstacles may crop up and prevent us from completing our task. The ancient story of the hare and the tortoise reveals this truth to us. Therefore we are told that "procrastination is the thief of time." Every work must be done in its time. "Delay is dangerous". And especially in war times delay proves to be dangerous. We must never postpone until tomorrow what we could do now to-day itself. If the opportunity for doing a thing is once lost, it may never occur again.

Time is of great value to us. "It is time alone that makes or mars a thing." We must therefore learn to be punctual. Want of punctuality leads to waste of our time as well as that of others. We Indians are lagging behind in this respect *viz.*, "punctuality".

Some men are a little indifferent to the passage of time. They let time slip by and neglect opportunities. They do not take time by the forelock. What happens? They lose their time, and too late the realization of their folly dawns

on them. They curse their "Fate". The learned spend their time in useful ways and turn their opportunities to their own benefit. But the wicked spend their time in useless ways such as 'sleep' and 'quarrel'.

Youth is a great opportunity for men to equip themselves for their battle in life. Therefore youthful people must arm themselves with knowledge and experience, before time impairs their faculties. But many in their foolishness waste their youthful days in slothful ways. They fail to apply themselves to their studies, fall into evil ways and make a permanent wreck of themselves. And when wisdom returns to them in their old age, they regret for their past action.

We cannot trifle with time. We have each a particular mission in this world to fulfil. We must learn to lead a life which will be conducive to our happiness as well as the happiness of others. We must strive to lessen the burden of others and work for the uplift of our country and the world. Only then we would have made the best use of God's gift to us. And to achieve our mission we should use time properly.

My Village Hospital

By

B. Vaidyanathan, IV B. Sc. (Maths.)

As you go along the slightly sloping Salai Street of N..... you arrive at the Government Hospital. With some difficulty you can read the board that seems to have been hanging there for years in summer and winter alike. Even before you enter the hospital buildings, you smell the odour of tincture iodine; you can also hear the cries of children whose wounds the compounder is dressing. The entire building is under the shade of an old Neem tree that stands as a witness of many births and deaths. Squirrels, sparrows, and parrots can be seen in large numbers sitting on the old benches (meant to seat ailing patients) and singing merrily in this place of pain.

A slight cold which soon developed into a severe fever made me visit the hospital one afternoon. I chose the afternoon because in the forenoon the doctor is very busy with out-patients.

I entered the doctor's room. It seemed to have been newly white washed. A big portrait of Mahatma Gandhi adorned the eastern wall. Pure water and soap were kept in a tray and a clean towel was kept by the side. A table-fan was revolving behind the doctor who was busy with the day's "Hindu". His head was nodding. Soon I found that he was reading about the "Ariyalur Disaster" and was nodding his head to express his sympathy for the departed (and departing) souls.

The doctor was good to look at, though he seemed to be on the wrong side of fifty. There was no trace of hair anywhere on his head. Of the golden rays of light of the evening sun that fell through the western window on the

glistening spherical dome of his clean head many were reflected, some were partially refracted and the rest were totally refracted and went into his head never to come out again. The reflected and partly refracted rays joined together to make the room appear flooded with a golden yellow light. One could easily read from his head that he had already married away two or three of his daughters but still had some four or five to be got rid of, and that too within five years (before he retires from service).

Very respectfully it was that I saluted him. The "Hindu" seemed to acknowledge my salute by rising a little. The doctor then took a piece of paper and asked my name and was about to write some prescription. But I reminded him that I had not yet told him what I was suffering from, I did not know that this was unnecessary, that he had not to ask you questions about your illness, that asking questions is the way of new and inexperienced doctors. He diagnosed by intuition. Then he wrote something, and I thanked him and walked out of the room, leaving him again busy with the "Hindu".

I produced the prescription and a bottle to the compounder who was half asleep. On a big table inside the room were kept many bottles big and small. Two big jars contained water. On one side stood a big almirah with many shelves. On the upper most shelf was written "POISON". Only small bottles were kept there. I wondered how even pure water becomes "POISON" when it climbs to that shelf. The compounder soon gave me the medicine and said: "Take it in three doses. Diet, whatever you don't like!"

I came out of the hospital and opened the cork and found that the medicine he had given was only "Sugandha Kesari Powder" dissolved in distilled water.

One Question

by

S. Sivaraman, P.U.C/M.P.T.

I had an occasion to go to Madras two years before. As I had no relations to stay with, I went to a hotel and asked the manager for accommodation. The manager said that he would give me a room if I paid a month's rent in advance. I agreed and as the rent of the room was one rupee per day, I paid him thirty rupees.

The manager assured me that if I should vacate the room before the month expired, he would pay me the balance. I had paid the advance in 2 one rupee notes, 4 two rupee notes, and 4 five rupee notes. When I was in my room the manager came and asked me whether I was a college student. When I answered in the affirmative he said that he wanted to test my intelligence. I was taken aback; but I agreed to take the test. He told me that my 30 rupees were sorted in certain bags in certain ratio. He pointed the bags in which he had kept my money, and told me that I could take any sum (from one rupee up to thirty rupees) from the bags, but that I should do it, without opening them. At first I could not follow what he meant. So he explained by saying that my money (Rs. 30) had been in notes of various denominations, and these notes had been put inside various bags in certain ratio. I should take the sum I wanted, without opening any of them and that I should not change the thirty rupees. Please find out the number of bags, and the way in which he sorted the money. If not possible please see page No. 32.

Our Principal's Farewell Address

by

A. Balasubramanian, II B. Sc., PM/S

[Saturday, the 9th August 1958 is a notable day in the history of our College, for it was on that day that our former Principal, Mr. Syed Yakub M. A., L. T., who had been in our midst for the past one year, took his departure on transfer. His strenuous and ever-ready work for the cause of the Students' welfare is reflected clearly in his farewell address given on that day in the "Old English Lecture Hall", when all of us listened to his sweet thoughts in sadness. Here is an extract from his speech.]

Dear Comrades,

As you all probably may know, I am leaving this College after a service of one year and a bit more. I have in my mind the idea that this college is a grand old college, which has produced eminent men in all fields of knowledge. The old students of this college are now in high status. It was given to me that I should serve this famous college for some time. At all times I felt the great name of this institution and tried my best to preserve the name. Never a night have I spent without thinking about the fair name of the college and how it is going to maintain the same for a long period of time.

By the efforts of the Principal alone, discipline can not be maintained in a college; the co-operation of the students and the members of the staff is also necessary. On that account, I have great pleasure to inform you that the members of the staff gave their full support in maintaining the fair name of the college. Just to cite an example, when I asked them to be present in the classrooms at the stroke of the first bell, so that the students would follow them, they kindly responded to me. They were there ready to help me at all times. I do not want to go deep into this matter.

About the conduct of the students, I have to say that they behaved in a fine manner, even though there were some malpractices done here and there. I want to inform them that whatever good thing is done by them, it will not be remembered so long as a bad thing done by them is remembered. The public outside are watching at all times the activities of the college students. Any malpractice done by the students will not escape their sight; but not so the good things. Therefore it is part and parcel of your duty not to do any bad thing and thus not to give the opportunity for all the good things to be forgotten. Even one bad thing done will mar hundreds of good things, and therefore you should be careful in this matter. I advise you as you are youngsters and you do not know what is right and what is wrong. Therefore it is the duty of the members of the staff to check the students against any malpractice.

Whenever a restriction is made on the students, it should not be misunderstood that the Principal is imposing this on them just to show his power. Not so. But it is because, the students may conduct themselves in a good manner. It is imposed only in the interest of the students. There is no necessity for us to spend the time thinking over the restrictions that are to be imposed. For example, a number of restrictions are imposed for the ensuing election. These are all done only having the benefit of the students at the back of our mind. Therefore you should conduct yourselves in a fine manner such that in the next year your behaviour should be still better and thus it should go on towards more and more perfection.

I never intended to speak to you; but before leaving this college, I wanted to see you all assembled together. If that is not done, my stay here would be an incomplete one. When I am leaving this college, it does not mean that all the connections between me and the college are cut. I have also served Tellichery college for some time. Now I am interested very much about that town—not that I was less interested when I was there—and I would go through the whole column, if I happen to find the name of Tellichery in any paper. In the same way, I would have a fine recollection of my brief period in this college. Shortly I will hear about

your conduct during the elections that are to be conducted on Monday; I am not interested about the name of the particular student who will be elected; but I am interested only about the way in which you conduct yourselves.

The man coming to my place is also an experienced scholar and he will take charge shortly in one week or more. Till he comes, Mr. A. T. B. Saravanaswami, will be the acting Principal. Once again I want to advise you all to have in your mind the fair name of this college and try your best to maintain its prestige. Good-Bye.

[Applause]

Truth, Love & Beauty

N. Pallavi, II B. A. E/r.

What Is Life?

Ofth doth a deep thought puzzle the mind
Leading a great many an answer to find;
Ah! poor me! how to solve the quiz of life,
Unfathomably deep yet yielding amorous views
To such as ponder over the wonder of life.

Ben Jonson, the Wit, remarks Life is like a play;
Little Minister finds it a lesson long in humility.
While Browning, the optimist, views it as one
Brief space of pilgrimage leading on to the next.
Carlyle, the grave, speaks of a little gleam of Time between two
[eternities.

Why should one belittle the natural physical life?
Is it because it bristles with complexities?
Look at Longfellow saying, life is but an empty dream!
It is a game of whist and one of phantoms—so thinks the genius.
A headlong battle it looks, with forces that lack no arms.

Is it not Dryden who complains Life is but a cheat?
Shakespeare, the unrivalled monarch in poetic frenzy
Cries, Life is just a walking shadow, an idiot's tale,
Or is it a weary interlude with no epilogue but death?
No-Life with a set purpose could not be that.

What then is life? What is it in the midst of rife?
Is it a funny proposition, a pain to the mind?
Some would cut it short in despair,
Yet, but to think of the Eternal after the strife
Would strengthen one to face the chances fair.

A Student's Farewell.

Good-bye, noisy world,
I am obliged to study;
I am not your everlasting friend,
Nor will you allow me longer to stay.

Good-bye, restless world,
I am bound to read;
I am not very hasty, indeed,
But you are revolving in much speed.

Good-bye, thoughtless world,
I am going to wink and think:
I am not an easy going lad,
As you are full of hard things.

Good-bye, trifles of the world,
I am marching towards my goal;
I am not longing for a name or fame
Though you tell me much of that all.

Good-bye, to all unhealthy pleasures of the world,
I am going to be sad and sorrowful;
I am not running after any pearl,
Though you are tempting them all.

Good-bye, lazy world,
I am going to be severely toiling;
I am not going to be a coward to yield,
Though you have not woke up many sleeping.

Farewell to all in the world,
I am going to be lonely studying;
I am not wasting the time of gold,
Though you are seizing it by fast running.

On Sonnet

Dearest song-bird! happy things
Are happier still when with thy wings
Tiny and beautiful, thou soar the sky
Of sweet imagination; beyond which lie
The celestial world and cities eternal;
Lakes, ponds, seas and woods vernal;
Where the sweet winds blow for ever—
Those sweet airs and many a shower
Of incensed drops and chilly dew
Wrapping the soul in many a hue
Rich and strange; stifling the breath
In a happy, odorous and longing mirth!
Sonnet! thou sweet-voic'd nightingale,
Have me with you in thy lovely dale.

—V. T. Vasudevan, B. A.,
Former Student

Robert Browning

"One who never turned his back,
but marched breast forward
Never doubted clouds would break
Never dreamed, though right were worsted
wrong would triumph;
Held we fall to rise,
are baffled to fight better
Sleep to wake."

by V. S. Sudarsanam,
II B. Sc. (Chem.)

Dream

When fast asleep one chilly night
I saw in it beyond which lies
The very heaven after that flight;
Few visions sweet and thoughts too nice.
My wishes, I saw consummated there;
My joys and hopes fulfilled in haste:
Oh, that it should be so beautiful a snare—
A seeming pleasure within that waste!
O joy! to live, to breathe in such a vale
Of happiness profound and slumber sweet!
Such places where the hill and dale
Present themselves in a happy meet!
Oh Dream! where art thou? where fled?
Unkind thing! where hast thou me led?

—V. I Vasudevan, B. A..
Former Student

Answer to Question in page 25

There were five bags.

In the first bag there was	one rupee
In the second „ were	two rupees
In the third „ „	four rupees
In the fourth „ „	eight rupees
In the fifth „ „	fifteen rupees.

Whirlwind

Round and round the whirlwind calls,
A mighty progeny of evil catastrophe;
Within the woods of hardwood and sals,
Its piercing shriek is an awful lullaby;
Within its grip a mighty pine uprooted,
An incident that is unprecedented;
A standing of decades is made nothing,
By the windy tongues of wild nature.
The games are there with awestruck eyes
Perceiving the helpless nature of their brethren and foes
The victims of nature forget their own torture.
In the united thought of gearing fear.
Away from their nests in the shaking trees
With their abodes thrown off the cuckoos flee,
Fluttering their trembling wings in unsettled stand,
To get a feverish hold on any withering branch.
With its preys of beasts and birds dead
The sweeping wind passes on with mirthful glee,
Unmindful of the history made dread,
And unregardful of victims' tearful plea.

On a Visionary Gleam

Full many a day of sadness have I spent,
In thoughts of her who scorned to come to me;
And begged of her to be my spouse, relent,
To dry my eyes and make a man of me.

She ran away and hid herself in shame,
Of mad pursuit of one so small as I:
So broke, so low, so dull without a name,
With none to call me mine beneath the sky.

I pursued her in vain by day and night,
Sighed, and sobbed and cried like forlorn child;
In hopes of love and joy, of life as bright
As Summer morn in places warm and wild.

An angel sweet with ruby lips divine,
With eyes that dream, enrapture, feed, enslave;
She beckoned me and left me lone to pine,
To laugh and weep as mad men do behave.

Gone, gone, is she, my life, my only love,
To cloudy realms in fairy land forlorn;
Fled, fled is she, my happy little dove,
To realms above beyond the light of morn.

What is Poetry?

V. Sundaresan, I B. Sc., CMP/S

“Poetry is the spontaneous over-flow of powerful feelings.”

— WORDSWORTH.

“The art of uniting pleasure with truth by calling imagination to the help of reason”.

— DR. JOHNSON

“By poetry we mean the art of employing words in such a manner as to produce an illusion on the imagination, the art of doing by means of words what the painter does by means of colours”.

— MACAULAY.

“Poetry in a general sense may be defined as the expression of the imagination”.

— SHELLEY.

“Prose—words in their best order. Poetry—best words in the best order”.

— COLERIDGE.

“Poetry is a special perfection of human speech and human spirit”.

— GARROD.

“The art of producing pleasure by the just expression of imaginative thought and feeling in metrical language”.

— PROF. COURTHOPE.

"The suggestion, by imagination, of noble grounds for the noble emotions".

— **RUSKIN.**

"Poetry is simply the most delightful and perfect form of utterance that human words can reach".

— **MATHEW ARNOLD.**

"It is the rhythmic creation of beauty".

EDGAR ALLAN POE.

Teach me, O! Lord

Teach me, O! Lord, to live and to strive,
 Towards high aims, noble and pure;
 Teach me, O! Lord, to know the Wisdom of Thy Ways,
 That lead thro' suffering and pain, on to glory;
 Teach me, O! Lord, to help the weak and the needy,
 Helping them to find Thee, Helper in their affliction.
 Teach me, O! Lord, to see Thee in Beauty and in Holiness
 In Nature resplendent, and in Thy word of Truth;
 Teach me, O! Lord, to console the sorrowstricken,
 Those bowed by grief with Thy promise of The Reunion;
 Teach me, O! Lord, to bear with patience,
 The pains and sorrows of life, in Thy name;
 Teach me, O! Lord, to live and to serve
 As Thou Hast in Love and Humility shown us.

A. T. Soundararajan, B. A.,
 Tutor in English

Genius and Character

(AN APPRECIATION OF SIR JAGADIS CHANDRA BOSE)

by

Ignatius Absalom, M. A.

WHEN I propose to write a short appreciation of Sir Jagadis Chandra Bose, a pioneer of science in and for India, a solitary worker with a mind working in long sweeps, my courage fails at the vast scope of this subject. For it cannot be merely said of Sir Jagadis that he is only a genius. Behind the genius, there is a character, which according to Plutarch, is a habit long continued. And what strikes me most in his enviable character is his dignity. Verily, Sir Jagadis, thy name is dignity! His is a temper that can successfully defy the machinations of men above him, and his is a will that brings to fruition all his long cherished hopes and ambitions. Since accepting a post in the Higher Educational Service in the Calcutta Presidency College, not a moment had been lost to mount the ladder of greater fame and achievements. And yet not a single achievement was carried out to meet any of his own personal ends. Even while his rivals in England threw overboard his theories on plant psychology, his was not the mind to submit to despair. "It is not for me to sit with folded hands in resignation. I do not believe in miracles; but the miracle shall happen this time; for I know that I am fighting for the establishment of truth." This was what he wrote to a friend in India, before reading his paper on the "Electric Response of metals and of ordinary plants" at the Linnean Society, where his opponents were specially invited to attend. And that happened in 1902.

Thenceforth, not a moment was allowed to slip by, without arriving at a series of concrete results from his experiments on plants and metals. He divided his inquiries of *Response*—into the living and the non-living. The *Response* of the plants showed him a staircase enhancement and a fatigue depression. And this happened not only on the most sensitive leaf of *Mimosa* but even on a piece of an erstwhile undemonstrative radish.

He actually made a carrot drink, and showed on a slide its erratic behaviour under the influence of alcohol. Later, a series of experiments conducted on plants by methods as mechanical, electro-motive and conductivity variation resulted in determining the Death-spasm, by an apparatus called the Death-recorder. Obviously, this caused a great stir in all scientific circles. "What did you do to let off steam when you discovered this?" exclaimed one; and he was answered "You should shout, or you will kill yourself by repressing it." But the surprise of his contemporaries was quite complete, when Sir Jagadis attempted to poison metals as zinc, tin, brass, and platinum. The address delivered in The Royal Institution ended in these words: "Do not these records tell us some property of matter common and persistent? Do they not show that the responsive processes, seen in life, have been foreshadowed in non-life?—that the physiological is related to the physico-chemical?—that there is no abrupt break, but a uniform continuous march of laws?.....Here I have understood for the first time a little of that message, proclaimed by my ancestors on the banks of the Ganges, thirty centuries ago—"They who see but one, in all the changing manifoldness of this universe, unto them belongs Eternal Truth—unto none else, unto none else!"

Here then is the savant, who carried conviction to Sir William Crookes, the then President of the Royal Society which had brushed aside Sir Bose's papers into its archives, People came in crowds to his private laboratory at Maide Vale to pay their personal tributes of warm praise and inexpressible gratitude to Sir Jagadis. Even George Bernard Shaw, himself a vegetarian went into hysterics at seeing a cabbage thrown into violent convulsions, when scalded to death. "The Nation" published a remarkable line about Sir Jagadis and his experiments: "In a room in Maide Vale, there is an unfortunate carrot strapped to the table of an unlicensed vivisector.....when the vegetable is pinched with a pair of forceps, it winces!" Verily all these words fill us with awe, which was also shared by Sir Jagadis as well; and he exclaimed "Is it not rather that science evokes in us a deeper sense of awe? Does not each of her new advances gain for us a step in that stair-way of rocks, which all must climb, who desire to look from the mountain-tops of the spirit upon the promised land of Truth?" Could eloquence go any further?

Next comes a series of experiments on *Mimosa* leaves to record their movements of growth by the high magnification crescograph. That is indeed a most sensitive apparatus, for Sir Bose eulogistically says a word about it:—"The crescographic snail may well look down on the sluggish earth: for by the time the earth makes one revolution, the snail would have gone round nearly forty times!" His instruments were such, that they could detect the rate of growth of a plant so excessively minute as 1/1500 millionth of an inch per second. The tropic effect of light on plants and the acceleration and the retardation of growth of plants under feeble and strong stimulus respectively were also measured by the magnetic cresco-graph. The *sleep position* of plants, as of the date-palm tree near Faridpur, was also traced to its original cause, namely; that in the tropics the thermal noon or the period of highest temperature is about 3 p. m. and the thermal dawn is about 6 a. m. These are some of the outstanding achievements of Sir Jagadis on plants. 'He combines in his methods the golden fantasy of the East with the iron logic of the west.'

Sir Jagadis is a romantic figure in modern science. The domains of Physics, Physiology and Psychology throw open their doors to this great scholar. But that was made possible, because he had to fight every inch of his space resolutely, cautiously and with his eyes firm in quest of truth. And when he dedicated his well-beloved Institute in Calcutta in 1917, a beautiful allegorical frieze, called "The Quest" painted by Nandalal Bose, was allowed to adorn the wall above the lantern screen in that great hall. The picture is described in these words: 'Starting from the sacred river at dawn, there strides forth the tall and keen-braced figure of *intellect*, feeling the sword-edge with which he has to cleave his way, and companioned in his adventurous journey by his bride *Imagination* who inspires him with her magic flute.' These then are the twin qualities of Sir Jagadis Chandra Bose: a colossal intellect and a most constructive imagination. And he would not stand before mean men. And therefore with the aforesaid fundamental traits, I may place his implacable will to stand for principles and that great dignity that kept him unruffled in the teeth of overwhelming opposition. Has he not dared and done great things, till of late, unattempted by man?

'Men are we, and must grieve when even the shade,
Of that which once was great is passed away.'

—Wordsworth.

COLLEGE UNION

ANNUAL REPORT 1958-59.

President :

Sri Ignatius Absalom, M. A.

Deputy Speaker :

Sri E. Enuskhan, I B. A. (B)

Vice-President :

Sri A.T.B. Saravanaswami, M.A.,L.T.

General Secretary :

Sri P. Ramalingam, II B. A. (B)

Speakers :

Sri N. Srinivasan, IV B.A. ivb/T.

Joint Secretary :

Sri P. M. Raja Mohamed, P.U.C.

Sri V. Sanjeevi, IV B.A., ivb/T.

Election of office-bearers was conducted on 11—8—1958.

The following meetings were held during the year.

Date	Subject or occasion	President	Speakers
26—6—58	World Health Day	Sri Syed Yakub, M.A.,L.T.	Dr.M. K. Subramanian, L. M. & S. Rtn. Sri C. J. Sadagopachariar, B.A.,B.L.
15—8—58	Independance day	Sri N. Srinivasan, Speaker of the Union.	Sri A. T. B. Saravanaswami, M.A.,L.T.
19—8—58	Life in America	Sri N. Srinivasan Speaker	Mr. D. Bruce Coleman, Public Affairs Officer, U. S. I. S. Madras.
28—8—58	Condolence meeting on the untimely death of S. Sampath student of I B.Sc., class		
4—9—58	Inaugural Function	Sri N. Srinivasan	Prof. M. Ruthnaswami, M.A. (Cantab), Bar- at-law

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
6-10-58	Gandhiji Week Topic—Gandhian Way of Living		Sri S. V. Duraiswami Pillai of Kumbakonam.
10-10-58	Condolence meeting on the death of His Holiness Pope Pius XII		
15-10-58	Education in the United States	Sri E. Enuskhan Deputy Speaker	Mr. H. E. Manville, Assistant Cultural Officer, U.S.I.S.
24-10-58	U.N.O. Day. Held at Town High School under joint auspices with the Rotary Club, Kumbakonam	Sri Ignatius Absalom, M. A.	Rtn. Sri C. J. Sadagopachariar, B.A., B.L. Sri S. Raghavachari, M.A., L.T. (Dip. Geog.)
27-10-58	Debate: Can English continue to be the official language of India?	Sri S. Kandappan B.A. (Hons)	Sri N. Kuppuswami ,, P. Kosalram ,, C. Murugesan ,, P. Agoramoorthi ,, M. Thiagarajan ,, S. Selvaraj
24-11-58	Sri N. D. Sundaravadivelu, M.A., L.T., Madras addressed the Union		Director of Public Instruction
6-12-58	Debate: "Married Students can undergo University Education efficiently."	Sri E. Enuskhan Deputy Speaker	Sri M. Ramalingam ,, G. Murugesan ,, S. Kumararaj ,, K. I. Shanmugavelu ,, T. R. Rangarajan, B.A. (Hons) ,, P. Somasundaram ,, A. Seppan ,, S. Swaminathan ,, N. Ramamurthi & Sri A. T. B. Saravanaswami, M.A., L.T.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
22—1—59	Dr. U. V. Saminatha Iyer, Gold Medal Tamil Oratorical contest	Sri S. Srinivasan, B.A., B.L. District Magistrate Sri Rajaraman, B.Sc., B.L. Sub-Magistrate	Six Colleges participated Winner: M. Mohammed Hanifa, IV B.A., Thiagarajar College, Madurai
		Vidwan V. Thirunavukkarasu, Little Flower High School, Kumbakonam.	
23—1—59	Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastri Gold Medal English Oratorical Contest	Sri S.M. Sheik Mohideen, B.A., B.L. District Munsif Sri T. V. Swaminatha Iyer, B.A., B.L. Head-master, Native High School, Kumbakonam, Sri S. Ramamurti, B.A., L.T. Town High School, Kumbakonam.	Six Colleges participated Winner: V. Sampath, II B.Sc. of Govt. College, Kumbakonam.
26—1—59	Republic Day	Sri V. Sanjeevi Speaker	Sri Ignatius Absalom, M. A.
6—2—59	Valedictory Function (Common to all Associations)	Sri V. Sanjeevi Speaker	Prof. K. S. Sonachalam, Head of the Department of Economics, Annamalai University

Thus we had another year of successful work, thanks to the enthusiasm and keen interest of the members and the encouragement given by the President.

P. RAMALINGAM, II B.A. (P)/T.

General Secretary

Mathematics & Science Association

ANNUAL REPORT 1958-59

President :

Sri Ignatius Absalom, M. A.

Secretary :

Sri M. Viswanathan, IV B. Sc.,

Vice-President

Sri E. S. Nilakantan, M. A.

Asst. Secretary :

Sri A. K. R. Selvarajan, II B. Sc.

The Office bearers were elected in August, 1958. The following meetings were held during the year.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
14-10-58	Inaugural Function Topic: Interdependence of Science Subjects'	Sri Ignatius Absalom M. A.,	Dr. V. Krishnamurti, Professor of Botany, St. Joseph's College Tiruchi
5-11-58	Accurate Measurement of Time	Sri E. S. Nilakantan, M. A.	Sri K. M. Swaminathan B. Sc. (Hons.)
21-11-58	" Radar "	Sri G. Kannian, B. Sc. (Hons)	N. Nagarajan, IV B. Sc., S. V. Marudavanan II B. Sc., T.S. Santhanam, II B.Sc.
1-12-58	100th Birthday commemoration of Sir J. C. Bose.	Sri K.N.Subramanian B. Sc., (Hons)	Sri T.S. Gopalakrishnan B Sc. (Hons)
5-12-58	Symposium on "Chemistry in every day life"	Sri P.N. Rangan, B. Sc. (Hons)	Kum.K.Lalitha, IV B.Sc., P. Somasundaram, IV B. Sc., G. Narayanasami, II B. Sc., S. Ramakrishnan, P.U.C.
17-1-59	Ramanujan Day	Sri K. S. Patrachariar M.A., L.T.,	Sri S. Isaac, M.A., L.T., Principal, Sri Pushpam College, Poondi.

M. VISWANATHAN,

Secretary

Economics & History Association

ANNUAL REPORT 1958-59

President :

Sri Ignatius Absalom, M. A.

Secretary :

N. Kuppusamy, IV B. A.

Vice-President :

Sri P. V. Srinivasan, M. A.

Asst. Secretary :

D. Gnanasundaram, I B. A.

The following meetings were held during the year.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
16-10-58	Inaugural Function	Sri P. V. Srinivasan, M. A.	Prof. T. Danakoti M.A., Principal K. M. College, Adirampattinam
6-11-58	"India and Inter- national politics"	Sri S. Kandappan, B. A. (Hons.)	A number of student members
10-12-58	Human Rights Day	Sri C. J. Sadagopachari, B.A., B.L.	
22-11-58	Debate: "Capitalism Vs. Communism"	Sri C. Janakiraman, M. A.	Sri S. Selvarajan, IV B. A., ,, Rangarajan, II B. A., ,, Thiagarajan, P.U.C. ,, Viswanathan, P.U.C. ,, P. K. Gopalan, IV B. A., ,, Padmanabhan IV B. A.

N. KUPPUSAMI

Secretary

Planning Forum 1958-59

President:

Sri Ignatius Absalom, M.A.

Vice-President:

Sri P. V. Srinivasan, M.A.

The following meetings were held.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
12-9-58	National Plan Day	Sri Ignatius Absalom, M. A.	Prof. A. Hirudayasami, M.A., B.L., St. Joseph's College, Tiruchi
13-9-58	Do.	Films relating to the Plan and Development Programmes were screened by the District Publicity Officer, Tanjore.	
5-10-58	Members visited Thippirajapuram Village and explained to the people the importance of planning.		
8-10-58	Members visited Neerathanallur and staged a drama "Fudumai Pandaram" explaining the benefits of planning.		
19-10-58	Members visited Darasuram and screened films showing the progress of the country under the plans. The District Publicity Officer, Tanjore also participated.		

We are happy to record that the greatest achievement of the Forum has been in the field of Small Savings. We were able to collect more than Rs. 600 and hope to collect at least Rs. 2000 before the end of the year.

P. V. SRINIVASAN

Vice-President

English Association 1958-59

President

Sri Ignatius Absalom, M.A.

Vice-President

Sri T. K. Subramaniam, B.A.(HONS.)

Secretary

V. Srinivasan, IV B.A.

Asst. Secretary

M. Swaminathan, I B.S.O.

The following meetings were held during the year.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
15-10-58	Inaugural Address "Why English?"	Sri T.K. Subramaniam, B.A.(HONS)	Rev. Fr. T.N. Sequeira S.J. M.A. St. Joseph's College, Tiruchi
17-10-58	Oratorical Contest 'Service above self'		Messrs V. Srinivasan, IVB.A., V. Sampath, IIB.S.O., K. Uppiliappan, IB.S.O., Miss K. Shyamala, IVB.A. Miss Mary Thomas, P.U.O & Miss Eva D. Swami, P.U.O.
1-11-58	The Fools in Shakes- peare. Women in Shakespeare	Sri S. Gurumurthi, B.A.	T. S. Krishnamurti, IIB. SO., V. S. Narasimhan, II B.S.O.
17-11-58	Poets are mad	Miss. T. R. Haima- vathi, B.A.(HONS)	V. Srinivasan, V. Sampath, V. S. Narasimhan, S. K. Soundararajan, S. Sridharan, T. S. Krishnamurthi, and T. S. Santhanam

Date	Subject or Occasion	President	Speaker
28-11-58	Symposium: 'My Favourite Poet'	Sri M.K.Thangavelu, M.A.	Sri C. Janakiram, M.A., Sri C. Vellayan, B.A. (HONS), ,, P. V. Srinivasan, M.A., ,, T. K. Subramanian B.A.(HONS), and four students
8-12-58	Symposium: 'Flower Poems in Literature'	Sri T.K. Subramanian B.A.(HONS)	Sri R. K. Parthasarathi, M.A.,L.T., ,, M.V. Pachaiyappan, B.A.(HONS), ,, Ignatius Absalom, M.A.
16-1-58	Debate: 'Does Reason kill Faith?'	Sri R. Ramasami, B.Sc.	Messrs V. Sampath, Uppiliappan and T. S. Krishnamurti

On 24-1-59 an oratorical contest and an Essay Competition were held to decide the winners of the Association Prizes.

V. SRINIVASAN

Secretary

Reliable and Dependable House for:-

- * Laboratory Glasswares
- * Porcelain and Silicawares
- * Platinum and Nickelwares.
- * Filter Papers and Products.
- * Scientific Instruments etc, etc.,

Please Contact:-

UNIQUE TRADING CORPORATION

221, Sheriff Devji Street, BOMBAY-3.

Grams: "UNILAB"

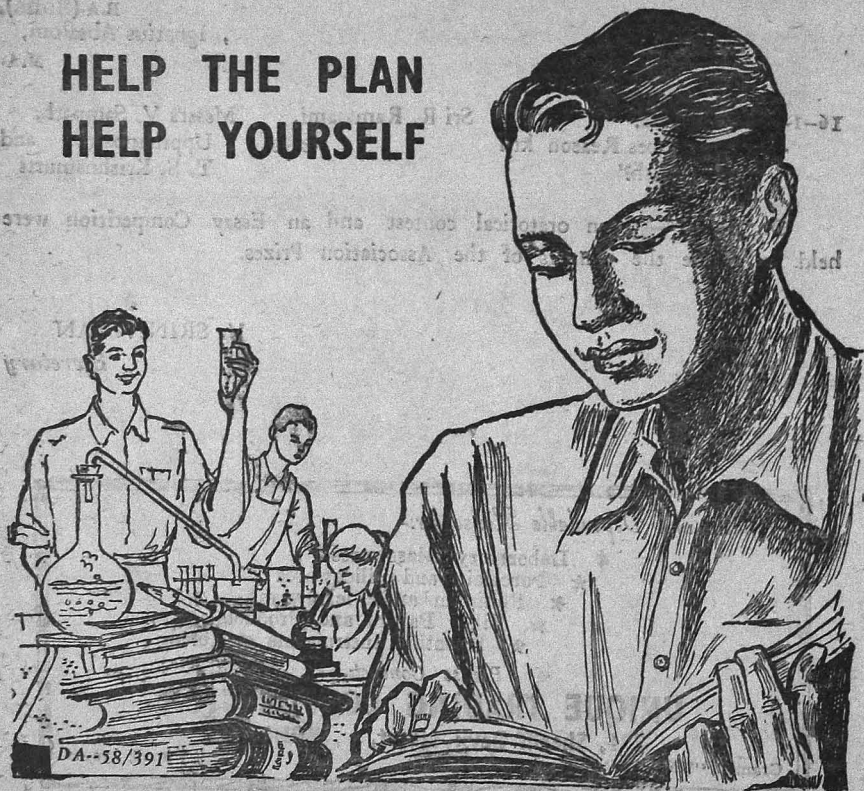
Phone: 30011

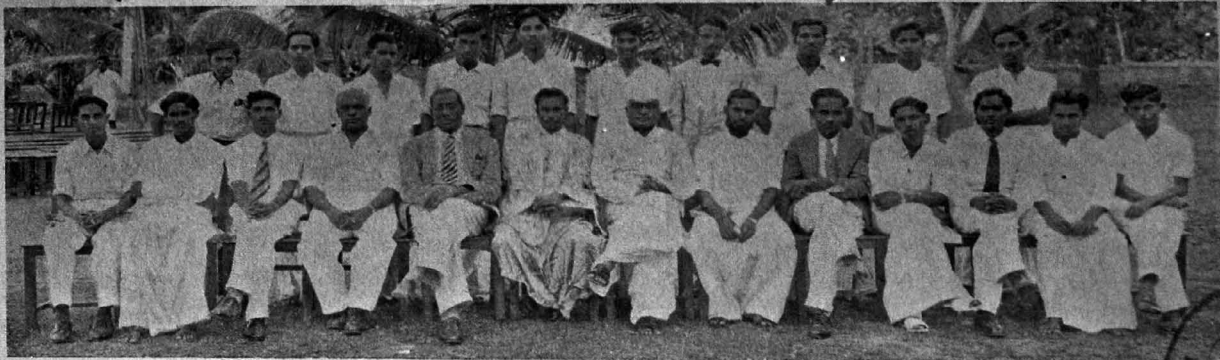
STUDY and SERVE

On you depends the building of a new India. You are the future citizen.

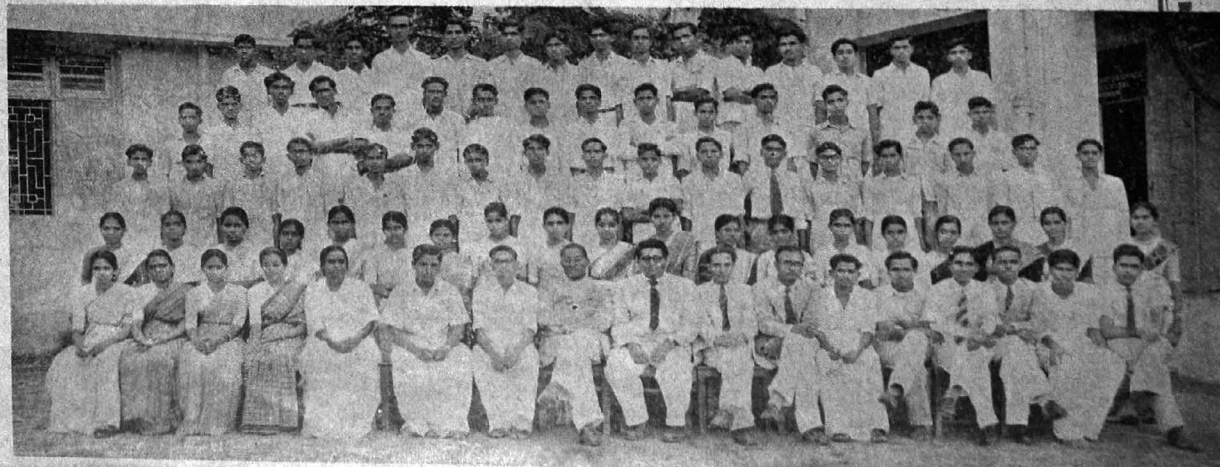
- Your studies come first—Trained personnel are essential to the success of any Plan.
- Take active part in Planning Forums, Auxiliary Cadet Corps or the National Cadet Corps.
- Co-operate with your teachers.
- In your vacations make gardening or livestock-keeping a hobby.
- Join youth camps and promote social welfare.
- Remember, dignity of labour is dignity of man.

HELP THE PLAN HELP YOURSELF

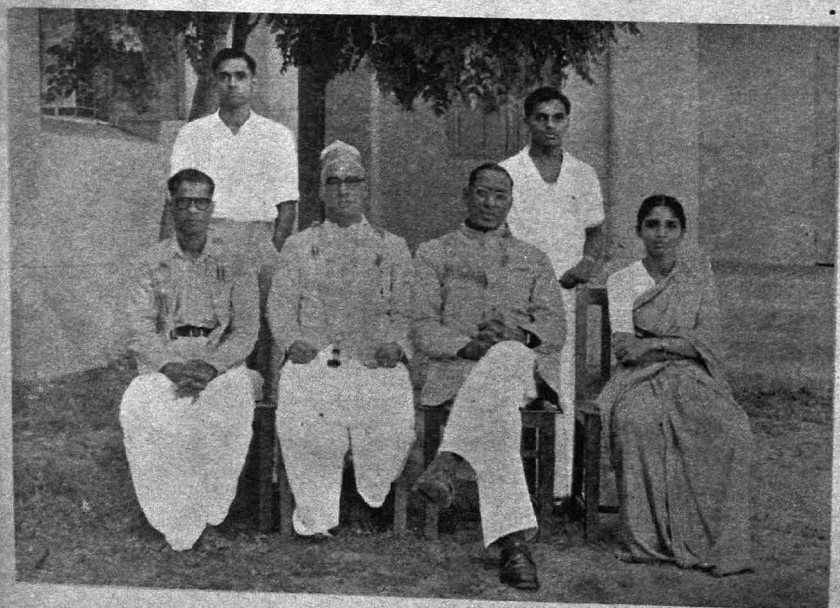
Hostel Day Group 7-2-59

MADE
18 APR 1959

வள்ளுவர் விழா

Sanskrit Samajam Inaugural Function

Sanskrita Samajam

1958—59

President:

Sri Ignatius Absalom, M.A.

Secretary:

N. Santhanagopalan, IV B.A., IV b/s

Vice-President:

Sri R. K. Parthasarathi, M.A.,L.T.

Asst. Secretary:

K. Uppiliappan, I B.Sc., C.M.P/S

The following meetings were held.

Date	Subject or Occasion	President	Speaker
23-10-58	Inaugural Function 'The Art of Valmiki'	Sri R. K. Parthasarathi, M.A.,L.T.	Prof. T. Chandrasekaran, M.A.,L.T. Curator, Government Oriental Manuscripts Library, Madras
7-11-58	The Genius of Kalidasa	Sri N. Santhanagopalan, IV B.A.	Sri P. R. Subramanian, IV B.A.
14-11-58	'Valmiki's portraiture of Indian Civilisation'	Sri S. Gurumurthi, B.A.	Sri R. Swaminathan, II B.A.
20-11-58	The Cultural Heritage of India	Sri P. R. Subramanian, IV B.A.	Sri P. R. Srinivasan, IV B.A.
9-12-58	Some aspects of every day life in Ancient India	Sri P. K. Gopalan, IV B.A.	Sri N. Srinivasan, IV B.A.
8-1-59	Women in Ancient India	Sri Sampathraman, P.U.C.	Sri S. Ramakrishnan, P.U.C.
12-1-59	The Classical Literature of India	Sri V. Padmanabhan, IV B.A.	Sri V. Srinivasan, IV B.A.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
27-I-59	Poets Day:	Sri K.S. Patrachariar, M.A.,L.T. Retd. Professor of Mathematics	.
	Valmiki	Sri K. Vasudava Sastri, B.A.,B.L.	Saraswathi Mahal Library, Tanjore.
	Vyasa	Sri K. Varadachariar, B.A.,B.L.	Kumbakonam.
	Kalidasa	Dr. V. R. Lakshmikantha Sarma,	Kumba- konam.

N. SANTHANAGOPALAN

Secretary

A Freak

Photo by T. Shanmugam, I B. Sc.,
Op/T.

Telephone: 246

You are judged by your Clothes

**Wear Handsome Clothes
that stay handsome for years!**

Binny's Cloth

**Looks Right
Feels Right
Wears Right**

Look for these famous
"Trade Marks" on the Cloth You buy

*See the range of popular shades, fine
checks and double weave patterns
at your Binny's favourite dealers*

K. Ranganatham Chetty

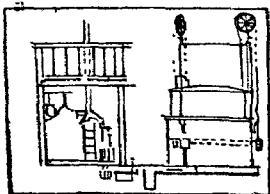
Wholesale & Retail Piece-goods Merchants

200, Big Bazar

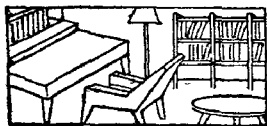
::

Kumbakonam

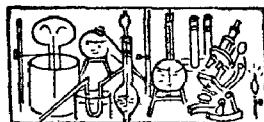
PIONEERS IN THE TRADE

GAS PLANT

FURNITURE

SCIENTIFIC INSTRUMENTS

Oil Gas Plants, Gas Holders,
Coke & Coal Handling Plants, Gas
Mains, Storage Tanks, Also, Light
Structural Works, Water, Gas, Air &
Vacuum supply lines.

Wooden Furniture of Quality for
Offices, Homes, Schools, Colleges,
Laboratories, Libraries, etc. Wood-
work of all descriptions including
Cooling Towers, Pickling Tanks, Bus
Bodies & Railway Coaches.

Specialised Testing Equipments
For Rubber, Oil, Sugar, Metallurgical
Cement & Chemical Industries, Auto
Claves, Furnaces, Incubators Steri-
lizers, Glass Wares & Filter Papers.

Mansfield Oil Gas Company Ltd.,

301, Linghi Chetty Street, 16, Radhanath Choudhury Road,

MADRAS-1

CALCUTTA-15

Hindi Maha Mandal

1958—59

President :

Sri Ignatius Absalom, M.A.

Secretary :

K. Srinivasan, IV B.A. IV b/T

Vice-President :

Sri S. N. Ramachandran, M.A.

Asst. Secretary :

M. Chandrasekaran, P.U.C. MG/H

The following meetings were held.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
10-10-58	Inaugural Meeting	Sri S. Krishnamachari	Sri T.S. Ramakrishnan, M.A. National College, Tiruchi
4-11-58	"Kabir and his contribution to Hindi Literature"	Smt. Manorama Bai, M.A.	K. Srinivasan, B.A.
7-12-58	"Bhakti Tradition of India"	Sri S. N. Ramachandran, M.A.	Sri K. V. Krishnan, Praveen Pracharak

K. SRINIVASAN

Secretary

Fine Arts Society

1958—59

President:

Sri Ignatius Absalom, M.A.

Secretaries:

V. Chelladurai, IV B.A. IVb/T

Vice-President:

Sri M. K. Thangavelu, M.A.

M. Kodilingam, IV B.A. IVb/T

The Society started functioning with the inaugural address delivered on 13th November 1958 by Prof P. Sambamurti, B.A., B.L., Professor of Music, University of Madras. The Professor exhibited a bamboo violin from Malaya, a rare musical instrument and demonstrated how to play on it. Miss. T. Vasantha, P U C. entertained the audience with a dance recital.

On Children's Day, 15—11—58, the members of the Society entertained the children with "Villu Pattu".

The Society staged a Tamil Farce "எனக்குப் பிடித்தவள்" on the day of the Annual Regatta.

A grand Culture Festival was held on the 23rd, 24th and 25th January 1959. The local High Schools and the School of Arts participated in the function. Competitions in Dance, Music, Drama acting, Painting and Photography were held and prizes were distributed to the winners.

A Fine Arts Exhibition was also organized on the occasion. There were many impressive exhibits in Painting, Photography and Paper moulding.

Sri Srinivasan, B.A., B.L., District Magistrate, Vidwan Pakkirisami Pillai, Nadaswara Vidwans Rajanna Pillai and Ramayya Pillai, Sangeetha Kalanidhi Vidwan Rajamanickam Pillai, Professor of Music, Annamalai University and Dr. V. R. Murti, Municipal Chairman are the distinguished visitors who participated in the Culture Festival.

Our thanks are due in abundance to all patrons and enthusiastic lovers of Art who have contributed to the success of the Society this year.

V. CHELLADURAI,
M. KODILINGAM,

Secretaries.

Thinker's Forum 1958-59

President:

Sri Ignatius Absalom, M.A.

Secretary:

R. Narasimhan

Vice-President:

Sri T. R. Rangarajan, B.A. (Hons)

Joint Secretary:

M. Suryanarayanan

The following meetings were held.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
13-11-58	Religion is the opium of Mankind	Sri T. R. Rangarajan, B.A. (Hons)	Rev. Fr. Arokiasami, Secretary to the Bishop of Kumbakonam. S. Swaminathan, II B.Sc. and Maria Joseph, P.U.C.
15-11-58	A Psychology Exhibition "Children's Day"		was arranged in connection with
27-11-58	Symposium: "Art and Life"	Sri R. Ramasami, B.Sc.	Sri M. V. Pachayappan, B.A. (Hons) Sri K. R. Natarajan, B.A. (Hons)

R. NARASIMHAN,

Secretary

Travel Club

1958—59

President :

Sri Ignatius Absalom, M. A.

Secretary :

Sri S. Palani, II B. Sc.,

Vice-President

Sri A. M. Sheriff, B.Sc. (Hons)

Asst. Secretary :

Sri Rangaramanujam, II B.A.

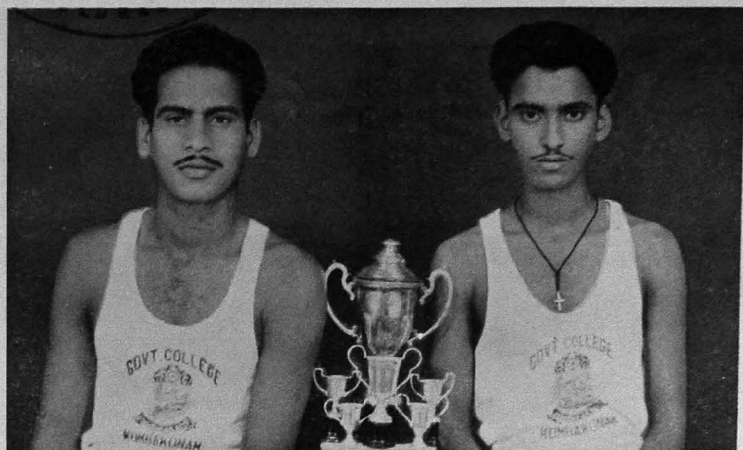
The following tours were arranged during the year.

	Participants	Places visited
Michaelmas Holidays— September 1958	18 Students accompanied by the Vice-President	Salem, Yercaud, Mettur Dam, Bangalore, Seringapatnam, Mysore, Kannambadi Dam and Brindhavan.
November 1958	40 Students and the Vice-President	A Cycle tour to Kondasalapuram, Lower Anicut and Tirupanandal.
4—12—1958	A meeting addressed by Dr. Mahalinga Ayyar, Eye-Specialist on "My experiences as a tourist in Western Europe"	
2nd week of January 1959	28 Students and the Vice-President	Cuddalore, Pondicheri, Villupuram, Gingee and Nellikuppam.

Arrangements are being made for a grand three week tour of North India during May and June 1959. Kashmir, Delhi, Agra, Ajanta, Ellora, Bombay and Hyderabad are some of the places that will be covered by this tour.

S. PALANI,

Secretary

Athletic Champions — Men—Bracketed
V. Sanjeevi
A. J. Thangadorai

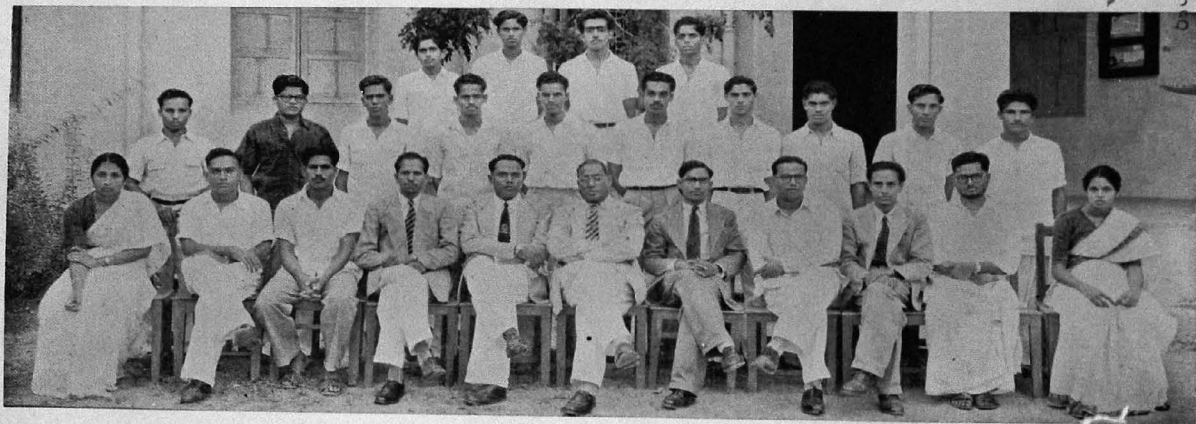
Kumari T. Vasantha, P. U. C.

Athletic Individual Champion
among women Students—R. Vatsala

Sports Day Group with Rev. Fr. L. D. Murphy, S. J., M. A. (Oxon) Chairman, Madras University Sports and Tournament Committee.

Athletic Council & Office Bearers, Captains and Vice-Captains 1958—59

18 APR 1959
GENERAL PUBLIC LIBRARY

Report of the Athletic Association

1958-59

THE OLYMPIC MOTTO

"Citius, Altius, Fortius"

(Faster, Higher and More Strongly)

"The important thing in the Olympic games is Not to win, but to take part. The important thing in life is Not the triumph, but the struggle. The essential thing is Not to have conquered, but to have fought well. To spread these precepts is to build up a stronger and more scrupulous and more generous humanity."

BARON DE COUBERTIN.

The year under review is one of immense success to us, the credit being in no small measure due to the enthusiastic and encouraging co-operation of all, from the Principal down to all Members.

IN FLYING COLOURS: Our Volley ball team has not only kept up our tradition but also created new records. While our team was only the runner-up in the Father Bertram Memorial Tournament and the Annamalai University Silver Jubilee Prof. Ramanatham Pillai Tournament last year, this year we are the winners in both Tournaments. Our invincible team came out successful also in the A. V. C. College Mayuram Madras University Centenary Commemoration Tournament. In spite of the fact that Perumal, one of our best players was not allowed to play, we continue to hold the Trichy Divisional Championship for the fifth year in succession and also the Inter-Divisional Championship for the 4th year, in the past 5 years.

We are happy to record here that our Volley Ball player K. Abdul Sathar, who was one of the players in the Madras

University team in 1954-55, rose to the position of Vice-Captain in 1955-56 and 1957-58, and he was the Captain of the team in 1958-59. He also represented Madras State in the National Championship Tournament at Jamshedpur this year. Our College has been, for many years, the nursery and training ground for Volley-ball players of the University and the State.

Not only in games but in sports also, our achievements for the year have been very encouraging. In the Trichy Divisional Sports meet, our General Captain V. Sanjeevi came out first in 400 metres hurdles, and A. J. Thangadurai won the III place in hop-step and jump. Again in the Inter-divisional sports meet at Tuticorin, V. Sanjeevi won the second place in 400 metres hurdles, and A. J. Thangadurai was in the winning Trichy Divisional Relay team.

Our Football team was runner-up in the Trichy Divisional Tournament. Our Badminton team was the runner-up in the Rajah Serfoji College University Centenary Commemoration Tournament, Tanjore. Our Cricket and Tennis came upto semi-finals in the Trichy Divisional Inter-Collegiate Tournament.

CANOE CLUB: As usual our Canoe Club was very busy this year and undertook a grand tour to Grand anicut during the Michaelmas holidays. Our Annual Regatta took place on October 25th, when Sri S. Arogyaswamy, Director, S. R. V. S., Kumbakonam presided over the function and distributed the prizes.

We give below the names of persons who have won the individual championships both in games and sports for the year:

Athletic Championship (Men students):	V. Sanjeevi, IV B. A., (IVb) & A.J. Thangadurai, IV B. SO.
do	(Women students): R. Vatsala
Sculling:	V. Sanjeevi, IV B. A.,
Gymnasium:	K. Rajendran, II B. SO.
Tennis Singles:	Students: R. Nagarajan, IV B. A.,
	Staff: P. V. Srinivasan
Tennis Doubles:	R. Nagarajan & P. N. Rengan

WOMEN STUDENTS: The women students of our College have been enthusiastically playing Badminton and Tennikoit. They participated in the Inter-Collegiate South Zone Tournaments.

The Principal and the Athletic Council have decided to award Neck Ties with College crest to Men students, who bring laurels and credit to the College, and crest only to women students, Our achievements during the year have been mainly due to the enthusiastic support of the Principal, and I thank him on behalf of the Athletic Council heartily for that.

The K. C. O. B. A. has been kind enough to award a Rolling Shield to our women athletes and I thank the K. C. O. B. A. for it. Similarly Sri S. Arogyaswamy, of the S. R. V. S. and Sri N. K. Sundaram have presented cups for the best N. C. C. athlete and the best athlete of the College. Our thanks are due to them also.

P. V. SRINIVASAN,
Vice-President.

CHOICE OF CHAMPIONS

Pleasure To Play With Sports
Equipment

Manufactured by:

UBEROI LTD.,

22, Mount Road — MADRAS-2

India's Foremost Sports Goods Makers.

The Social Service League in Action

President: Sri Ignatius Absalom, M. A.

Vice-President: Sri M. K. Subramanian, B. A. (HONS)

Associate Vice-President: Kumari T. R. Haimavathi, M. A.

Secretary: Sri N. S. Sachithanantham, IV B. A.

Asst. Secretary: Sri M. Panneerselvam, I B. SC.

Lady-Representatives: Miss. G. Mangalam, II B. SC.

Miss. R. Kamala, II B. SC.

The League has 150 men-students and 50 women-students on its roll for the year 1958-59: It has adopted Neerathanallur as its social service unit. The distribution of milk-powder in liquid form and of clothes, free medical aid, sanitation campaign, village economic survey, creation of plan-consciousness among the village-folk, slum clearance, etc. are the main activities of the League.

The League feels that practice without a proper theoretical back-ground is as unsubstantial as a pyramid of eggs. So in order to equip the volunteers with literature on social service, the League has formed a library of its own with 63 books and pamphlets.

Volunteers are visiting in batches Neerathanallur once in a week, on Sundays ordinarily. On 18-10-'58 a full day camp was conducted there. A film show was shown there on 5-2-'59 to the delight of the village audience.

Meetings:- The Wild Life Day was celebrated on 3-10-58, the District Forest Officer presiding. A Wild Life painting competition was also conducted. Sri S. Lakshmirattan Bharathi, Additional Development Commissioner and Sri Mohan Roy, Chief Organizer for Youth Camp addressed the league volunteers on the importance of social service. The guild of service conference held at Madras on 7-11-'58 was attended by Sri M. K. Subramanian, Vice-President of the League, Sri N. S. Sachithanantham, Student Secretary and Kumari R. Kamala, lady-representative.

The most colourful function of the League was the Children's Day celebrations held on 15—11—'58 when 1000 children from about 30 local elementary schools participated in Sports and Play Festival. Prizes were distributed to the children by the Right Rev. Dr. Paul Arulsami, Bishop of Kumbakonam. The League owes a great debt to the generous public of our town for their ready and kind donations which made the function an unqualified success.

The League has taken a concrete shape with definite objective in view during this academic year. A specialist in the field of social service, Sri Ignatius Absalom, M. A., the Principal and President of the League has been the guiding star of the League.

When You Say
"SPORTS", It's Incomplete !

When You Say
"PIONEER SPORTS", It's Complete !!

For, Every Known Sports Bear a Message From
"PIONEER SPORTS"

And That's The Message of Perfect Products
Plus Perfect Service !!!

PIONEER SPORTS (India) PRIVATE LIMITED,

199, Mount Road,

::

MADRAS-2

Phone: 86703

Grams: "ATHLETICS"

Victoria Jubilee Hostel, Kumbakonam.

ANNUAL REPORT FOR THE YEAR 1958-59.

Speaker:

T. A. Natarajan, IV B.Sc.

Dy. Speaker:

K. Fichai, II B.A.

Gen. Secretary:

V. Thangavelu, IV B.A

Asst. Secretary:

B. Panneerselvan, II B.A.

Games Secretary:

R. Gurusathan, IV B.Sc.

Asst. Games Secretary:

K. G. Kaliaperumal, II B.Sc.

Warden:

Ignatius Absalom, M.A.

Sub-Warden:

P. K. Ramaswamy, B.A.

Resident Tutor:

S. Perumal, M.A.

The election of Office-bearers was conducted on 28—7—58. The following meetings were held during the year.

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
10-8-58	Farewell to Sri Syed Yakub, Warden on the eve of his departure on transfer.		
23-8-58	Inaugural Function	Sri T. A. Natarajan Speaker	Sri M. K. Dasarathan, M.A. Pachayappa's College, Kancheepuram.
25-8-58	Farewell to Sri R. Sundararaju, Sub-Warden on transfer to Ootacamund.		
29-8-58	Kalaivanar's Day	Sri K. Pichai Dy. Speaker	Sri M. A. Sali ,, P. Somasundaram ,, P. Ramalingam
11-10-58	"Students and Politics"	Sri T. A. Natarajan	Ten Members

Date	Subject or Occasion	President	Speakers
2-II-58	காமத்துப்பால்	Sri K. Pichai	Sri K. Kandappan, B.A.(HONS.)
22-11-58	Dinner to felicitate the College Volley Ball Team on their Victory- Chief guest: Sri Ignatius Absalom, M.A.		
30-11-58	Poets are Mad	Sri T. A. Natarajan	Ten members
12-I-59	Pongal Day	Sri K. Pichai	
	தமிழர் வாழ்வு		Sri G. Sivagnanam, M A. Raja Serfoji College, Tanjore.
	தமிழர் திருநாள்		Sri D. Natarajan, B.A. (Hons) Raja Serfoji College, Tanjore.
7-2-59	Hostel Day	Sri T. A. Natarajan	Sri T. Chengalvarayan, M.A., B.L. Madras.

One noteworthy feature this year is that among the inmates of the hostel are K. Abdul Sathar, outstanding sportsman, Captain of University Volley Ball Team and Madras State Player, N. Srinivan, Speaker of the College Union and T. A. Natarajan who captained the 8th Madras Battalion Hockey Team which won the Inter-Battalion Matches in December 1958.

Elocution and Essay contests in English and Tamil and tournaments in Badminton, Volley Ball, Tennikoit and Table-Tennis were conducted and prizes awarded on the Hostel Day.

V. THANGAVELU,
General Secretary.

Report of the National Cadet Corps.

1958-59

The NCC detachment, of this College which was only 95 strong with the designation "D Coy. 2nd Madras Bn NCC" was raised to the strength of 150 consequent on the formation of 8 Madras Bn NCC at Kumbakonam, and designated A Coy.

2/Lt. C. Ramadas joined the NCC on 3-11-58 to assist V. Ramakrishnan who was the only Officer in charge of the Company since July 1957. Still the Company is short of two Officers.

There was no difficulty in recruiting the increased strength of Cadets. Many of the students who sought enrolment had to be rejected for want of a vacancy. The recruitment period extended upto Sep. 58 as the new Battalion was formed only in August 1958.

The Officers and Cadets celebrated the NCC Day at the Town High School Grounds on 7-12-58. 300 boys and girls of the local schools also participated in the function. Two Officers and 146 Cadets attended the Annual Camp held at Tiruohirapalli from 27 Dec. 58 to 9 Jan. 59. 2 Officers and 90 cadets of this Coy. went to Tanjore on 26-1-59 to participate in the Republic Day Parade held there.

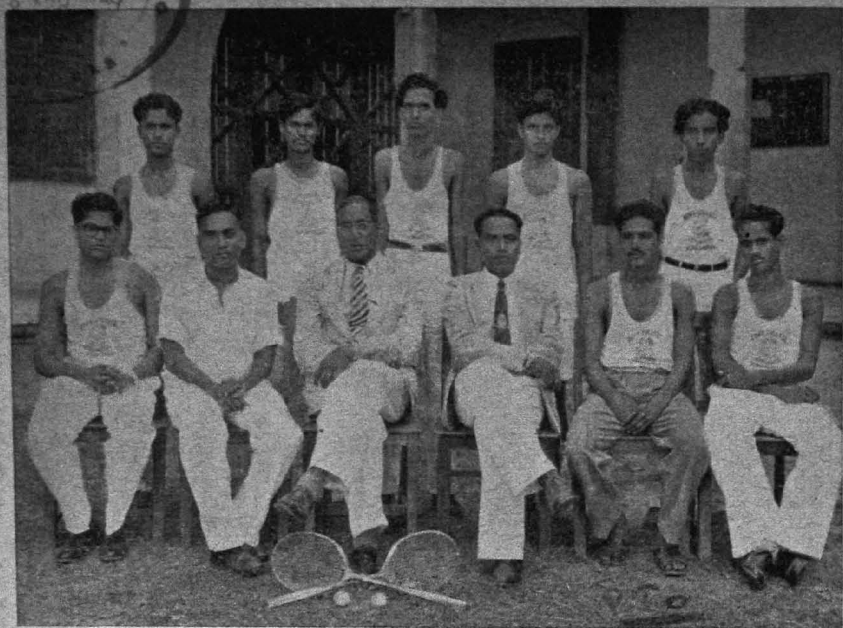
V. RAMAKRISHNAN,
Captain (NCC)

Women Athletes with the Principal

Our Volley Ball Team—Winners of the Madras University Inter-Divisional Championship for the fourth time in the past five years

Our Badminton Team
Runners up in the University Centenary Commemoration Tournament, Tanjore.*

Our Foot-ball team—Runners up in the Trichy Divisional Tournament

॥ पानी ॥

(By Kumari V. Lalitha, I B. A.)

मेरा एक मित्र जो अपने को सायंस का सर्वज्ञ समझता है, जोर जोर से चिल्लाने लगा, “ईश्वर की आवश्यकता ही क्या है ? उदजन और प्राणवायु (Hydrogen and Oxygen) मिलकर पानी बनता ही है। यह तो हम प्रयोगशाला में बना सकते हैं। भाड में जाय वह खुदा।” मेरे एक फ़िलासफ़र मित्र ने कुछ परिहास को लिये हुए गंभीरता से कहा “यार, अगर ईश्वर ने उदजन और प्राणवायु को आपस में संयोग पाने का गुण ही न दिया होता तो?”

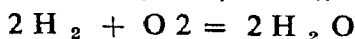
मैं इन विद्वान मित्रों का संवाद गौर से सुनता था। हाय, पानी के बारे में आदमी को कितना अज्ञान! मुझे शरम आ गयी। हमारे पुखों ने पानी को कितने अर्थपूर्ण नामों से विभूषित किया है- आप, जल, नीर, वारि, तीर्थ, जीवन इत्यादि इत्यादि। जिस व्यक्ति ने पानी को “जीवन” कहा है उसने कमाल की बात कही। आप ही विचार कीजिये, पानी के बिना हमारा जीवन कितने दिन तक चल सकेगा ? पृथ्वी का तीन चौथाई भाग पानीसे व्याप्त है और शेष एक चौथाई पर हम रहकर इतना शोर मचा रहे हैं।

पानी ने भाषा में भी ऊँचा स्थान प्राप्त किया है। मिसाल के तौरपर हम कह सकते हैं “वह समाचार सुनते ही इसका हृदय पानी पानी हो गया।” याने उसका हृदय पिघल गया है। आंखों का पानी प्यारा ही है का मतलब यह होता है कि मनुष्य कर्तव्यशील और धैर्यवान है। “उस आदमी में पानी ही नहीं है” का अर्थ है उसकी सारी शक्तियों ने जवाब दे दिया है। “यहाँ पानी गहरा है” कहने से हम समझ सकते हैं कि वास्तविक शक्ति का पता लगाना टेढ़ी खीर है।

साहित्य की दुनियाँ से पानी को निकाल देना विलकुल असंभव-सा है। अनेक संत और कवियों ने पानी का महत्व बतलाया है। कहते हैं “पानी गये ऊपरै, मोती मानुस चून।” पानी उतर जाने पर अर्थात् चमक कम

होने पर मोती पानी का मोल भी नहीं बिकता। कबीरदास ने कहा ही है “पानी केरा बुदबुदा, अस मानुस की जात।” मैथिलीशरण गुप्तजी ने कहा है “अबला जीवन हाय ! तुम्हारी यही कहानी; आँचल में है दूध और आँखों में पानी।” हमारे जीवन में ऐसे अनेक प्रसंग आ जाते हैं जब पानी गले तक आ जाता है (हृद हो जाती है) तो भी पानी सर से ऊँचा होने के पहले (परिस्थिति हमें अधीन करने के पहले) मनुष्य ही मनुष्य के लिए ‘पानी का आसरा’ है। (सत्य की आशा है)

पानी का महत्व विज्ञान में भी बहुत है।

याने उदजन और प्राणवायु एक विशिष्ट परिमाण में मिल जाने से पानी तैयार होता है। पानी दो तरह का होता है - भारी और हल्का। पानी अनेक रसायनिक क्रियाओं में भाग लेता है। मनुष्य में 60 प्रतिशत पानी ही है।

यह मैं सोचता ही था कि हम घूमते घूमते एक होटल में गये और शर्बत का पानी मंगाया। देखकर मुझे अचरज हुआ कि शर्बत के पानी में पानी की बरफ़ मिलाने के लिये लोग पैसा पानी जैसा खर्च कर रहे हैं। अंत में जब मुझे चार गिलास सुगंधी और शीतल पानी के लिये डेढ़ रूपये देनेपड़े, तब मेरी आँखों में ‘पानी भर आया’। संपादक साहब से मेरी प्रार्थना है कि वे इस लेख को छपवाकर मेरा ‘पानी रखें’ और मेरे परिश्रम को ‘पानी में न वहावें’।

प्रगतिवाद का प्रबल विरोध क्यों ?

(By K. Srinivasan, IV B. A.)

हिन्दी साहित्य के आधुनिक युग में प्रगतिवाद नामक एक साहित्यिक धारा भी प्रचलीत है। यद्यपि उस धारा का बोलबाला अब उतना नहीं है जितना भारत की स्वतन्त्रता के पहले था, फिर भी हमें यह कहने में संकोच होना नहीं चाहिये कि आज भी उस धारा के समर्थक इने-गिने हैं। पहले हमें यह जान लेना चाहिये कि हिन्दी साहित्य में प्रगतिवाद का प्रचार कैसे हुआ और उसकी जरूरत क्यों हुई।

यह कहना ठीक ही है कि छायावादी काव्य के प्रति प्रतिक्रिया के रूप में ही प्रगतिवाद का अवतरण हुआ। छायावादी कवि अपने भावों को सूक्ष्म रूप में उपस्थित किया करते थे, और उनके लिए उनको कल्पना और सौन्दर्य का सहारा लेना पड़ा। कल्पना की उड़ान, साधारण जीवन से अपरिचित होकर सौन्दर्य का वर्णन करना आदि कुछ कवियों को असह्य मालूम पड़ा, और वे उन विषयों पर लिख-लिखकर ऊब-से गये थे। इसलिए ये, मनुष्य को अपनी कविता का माध्यम बनाकर, उसके सुख-दुःख में सम्मिलित होकर, साहित्यिक क्षेत्र में एक क्रांतिकारी परिवर्तन करने लगे। यही प्रगतिवाद का जन्म-काल माना जाता है।

यद्यपि प्रगतिवाद का मतलब एक स्थिति से उन्नतिपथ पर अग्रसर होना है, फिर भी हिन्दी साहित्य में प्रगतिवाद का नाम साम्यवाद से संबंधित कविताओं को ही दिया गया।

प्रगतिवाद का संबंध माध्यमिक और सामान्य वर्गों के लोगों के जीवन से संबंधित होकर और समाजिक विषमताओं का चित्रण करके क्रांति मचाने के प्रयत्न से है। पूँजीपतियों के प्रति विरोध करते हुए कृषकों और मजदूरों के हितों की चर्चा का भी मुख्य स्थान इसमें है।

प्रगतिवादी कविताओं की कुछ समय पहले बड़ी रूपाति थी। हर एक कवी अपनी कविताओं में प्रत्यक्ष या परोक्ष रूप में प्रगतिवाद से संबंधित कविताएँ लिखा करते थे। आम जनता में भी एक नयी जागृति पैदा हुई और वे भी इन कविताओं को बहुत चाव से पढ़ते थे। वे अपनी दीनता का कारण सोचने लगे और उससे निवृत्त होना भी चाहते थे। आम जनता और कवियों का संपर्क बढ़ गया और साधारण लोग कविता प्रेमी हो गये। यद्यपि यह हर्ष की बात है, फिर भी कविता का स्तर गिर गया और कविगण कविता के स्वरूप को बदलकर अपने इच्छानुसार छंदहीन कविता रचने लगे। सूक्ष्म के प्रति स्थूल का विद्रोह करते हुए इस धारा के कवि अपने भवों को व्यक्त करते थे। इसलिए उनकी कविताओं में सरसता और संक्षिप्तता का मुख्य स्थान है।

इस धारा के अंतर्गत कुछ मुख्य कवि आते हैं जो छायावाद और रहस्यवाद के भी प्रमुख कवि हैं। इन में सर्वश्री सूर्यकान्त त्रिपाठी 'निराला', 'सुमित्रानन्दन पंत', 'बालकृष्णशर्मा नवीन', और 'रामधारीसिंह दिनकर' का नाम उल्लेखनीय है।

जहाँ 'निरालाजी' सर्वशक्तिमान सर्वव्यापी भगवान के सामने जीव को नगण्य मानकर 'तुम और मैं' नामक कविता लिखते हैं, वहीनिरालाजी इस प्रगतिवाद की बाढ़ में बहकर, 'दलित भारत की विधवा' और 'दो टूक कलेजे के करता, पछताता पथ पर' आनेवाले 'मिश्रक' को भी अपनी कविता का विषय बनाते हैं। इसी प्रकार पंतजी भी जहाँ सबेरे की उजियाली में पेड़ की छाया को देखकर 'कौन, कौन तुम?' कहते हैं वही पंतजी 'ग्राम्या' की रचना करके मानवतावाद को मुख्य स्थान देते हुए सामाजिक जीवन की विषयताओं का उल्लेख करते हैं। संसार में अन्याय, दंभ पाखंड और कायरता का राज्य देखकर और अधीर होकर 'नवीनजी' महानाश का आह्वान करते हैं। 'दिनकरजी' तो भारत के बीते वैभव की याद करके हिमालय और सुगलों की दिल्ली को भी ललकारते हैं। इस तरह युग की माँग के अनुसार अनेक कवियों को कल्पना लोक से उतरकर यथार्थ जीवन का वर्णन करना पड़ा। यह प्रगतिवाद की मुख्य विशेषता है।

यद्यपि प्रगतिवाद का प्रभाव अब भी जारी है, फिर भी आज अनेक कवि इस धारा को छोड़ बैठे हैं। इसके कई कारण हैं। प्रगतिवादी काव्य की उपेक्षा इसीलिए की गयी कि उसने जनसमूह के एक विशेष वर्ग के प्रति द्वेष का प्रचार और प्रसार किया और शासन की भी कठोर शब्दों में निन्दा की। प्रगतिवादी कवियों ने अपनी कविता का विषय भारतीय पृष्ठ-भूमि से न लेकर रूस की लाल - भूमि से लिया। अतएव यह जनता से पृथक् हो गया और क्रांति के बीजारोपण ने मुख्य स्थान हासिल किया। भारतीय अहिंसा तत्व से अलग होने से पढ़े-लिखे लोगों ने उसकी अवहेलना की और यह भी उस धाराके विलीन होने का कारण बन गया। चूँकि उस धारा के कवि कविताओं की रचना किया करते थे, फिर भी उनमें उल्लेखनीय काव्य कोई भी नहीं है। उदाहरणार्थ पंतजी के 'पल्लव' का साहित्यिक क्षेत्र में जितना मान है उतना 'ग्राम्या' का नहीं। इस धारा में कोई भी प्रबंध - काव्य नहीं है और यह भी उस काव्य - धारा की बड़ी भारी कमी है।

आज भी उस धारा के समर्थक कवि कुछ हैं, फिर भी उनकी कविताओं में अनेक कमियाँ हैं। उनकी रचनाओं में सन्तुलन की कमी है। उनके पूर्व प्रगतिवादी कवि क्रांति की आवश्यकता की ओर इशारा करते हुए अपने विचारों को गम्भीर रूप में उपस्थित करते थे। लेकिन आजकल के कवि क्रांति की आवश्यकता का कारण बताकर अपने उत्तरदायित्व से अलग हो जाते हैं। इसलिए उनकी कविताओं का महत्व भी कम हो जाता है। उनकी कविताओं में रचनात्मक सुझाव नहीं है, बल्कि सामाजिक क्रांति की आवश्यकता का ही जिक्र है। उनको तभी सफलता मिलेगी जब ये अपनी कविताओं को पूर्णतः स्वस्थ रूप में प्रतिष्ठित करेंगे।

देश की स्वतन्त्रता प्राप्ति के बाद से हिन्दी साहित्य में एक साहित्यिक आंदोलन शुरू हुआ है, जो 'प्रयोगवाद' के नाम से प्रचलित है। यह भी प्रगतिवाद के अवमान का एक कारण है और उस धारा ने आज हिन्दी साहित्य में प्रौढ़ता प्राप्त कर ली है।

“ भगवान ! तुम झूठे हो !! ”

(By B. Guru Rao, II B. sc., CP/H.)

[एक मराठी कहानी पर आधारित ।]

“क्यों उमा ! मेरे साथ मद्रास आओगी ?” पिता ने पूछा । पिता की गोद में बैठी हुई उमा हंस पड़ी और अपने सिर को जोर जोर से हिलाकर बोली— “ नहीं नहीं । मैं नहीं आऊंगी । ” सिर हिलाने के समय उसकी छोटी सी वेणी एक छोटे वृक्ष की डाल के जैसे हिलने लगी । पिता करुणा भरी दृष्टि से उसको देखते हुए बोल उठे— “क्यों नहीं आएगी ? वह तो सुंदर जगह है । तुम आओगी तो बड़ा मजा हो । ”

उमा सोचने लगी । फिर अपनी आँखों के कोनों से देखती हुई उसने एक अजीब प्रश्न पूछा । “क्यों पिताजी, वहाँ ऊँचे ऊँचे वृक्ष हैं क्या ? ” पिता ने तुरंत उत्तर दिया— “ हाँ बेटी । बहुत ऊँचे ऊँचे । इतने ऊँचे कि मानो वे आसमान से खेल रहे हों । यह सुनते ही हर्ष से ताली दे दे कर उमा ने पूछा— “अच्छा तो पिताजी, उन ऊँचे ऊँचे वृक्षों पर चढ़कर देखेंगे तो भगवान का घर दीखेगा न ? ” इस प्रश्न को सुनते ही तलवार के घाव के समान पिता के हृदय में चोट पड़ी । इसका कारण यह था । उमा जब दो चार महिने की लडकी थी उसी समय उसकी माँ भगवान के घर गई थी । अपने सरीखे लडकियों की माताओं को देखकर उमा फूट फूटकर रोने लगी । क्योंकि उसे भी एक “माँ” चाहिए था । जब कभी समय आता था तब उमा अपने पिता से यह प्रश्न पूछना भूलती नहीं थी कि मां कहां है ? इसलिए मां की याद को उसके हृदय से दूर करवाने के लिए पिता उस प्रश्न का उत्तर नहीं देते और बात को दूसरी तरफ मोड़ दिया । उन्होंने कहा— “मद्रास में एक बहुत बड़ा समुद्र है । ”

“ समुद्र में भगवान रहते हैं न पिताजी ? ”

“ तू तो अभी छोटी है । भगवान के बारे में क्यों पूछती है ? ” पिताजी को क्रुद्ध देखते ही उमा की आँखें भर आईं और उसने कहा— “ अगर समुद्र में मैं भगवान-से मिलूँ तो मैं उनसे पूछूँगी कि हे भगवान ! तू मेरा खिलौना सब ले ले और मां को मुझे दे दे । ” यह कहते कहते उमा

आकाश की ओर देखने लगी। उसकी समझ में यह नहीं आया कि पिताजी ने उसको सीने से क्यों लगा लिया।

पिताजी उमा को साथ लेकर मद्रास गये। वहाँ घर में दस बारह वर्ष का एक लड़का काम करता था। उसका नाम था रमेश। उमा के मद्रास में आते ही रमेश ने दूकान से मिठाई लाकर उमा को दिया और उस दिन से दोनों में मैत्री पक्की हो गई। रमेश के साथ उमा सारे शहर में घूम रही थी। उसने पिताजी से माँ के बारे में पूछना छोड़ दिया। उमा और रमेश रोज संच्या के समय समुद्र पर जाते थे और रमेश मछली पकड़ने के लिए नाव में बैठकर समुद्र में चला जाता। उमा किनारे पर ही बैठकर रेत के घर बांधती रहती। एक दिन घर बांधते बांधते वह सोचने लगी, अगर रमेश समुद्र में डूब जाय तो ? तुरन्त वह अश्रु सहित आंखों से समुद्र की ओर देखने लगी और मन ही मन कहने लगी— “हे समुद्र के भगवान ! मेरी माँ की तरह रमेश को भी न ले जाना। नहीं तो मुझे बहुत गुस्सा आयेगा।”

उमा भगवान के बारे में कई प्रश्न रमेश से पूछने लगी। रमेश ने एक मंदिर को दिखाते हुए कहा— “उसमें है भगवान।” घंटी की आवाज, तथा फूलों की सुगंधि उमा को बहुत अच्छी लगती थी। मगर मंदिर का अंधेरा और भगवान की बहुत बड़ी मूर्ति ये सब उसके हृदय में भय उत्पन्न करते थे। इस तरह एक दो महीने बीते। आचानक मद्रास में प्रेग फैली। कई लोग मरने लगे। इसलिए उमा के पिताने फिर अपने गांव जाने का इरादा किया।

उमा ने रमेश से पूछा— “क्यों रमेश, तुम हमारे साथ आओगे ?” रमेश ने सिर हिलकर ना कहा। उमा ने पूछा— “क्यों इधर तो प्रेग है न ? तुम को कुछ नहीं होगा क्या ?”

रमेश ने कहा— “नहीं। भगवान मेरी रक्षा करेगा। भगवान ने ही कहा है कि मुझे गांव जाना नहीं चाहिए।”

उमा ने पूछा— “क्या भगवान भी बोलते हैं ? मुझसे तो वे कभी नहीं बोले।” रमेश ने कुछ उत्तर नहीं दिया।

मद्रास को छोड़े दो महीने हुए। मगर उमा रमेश को नहीं भूली। रात के समय विस्तर पर लेटे हुये रमेश की याद कभी कभी आ जाती और

वह रोने लगती। वह अपने पिताजी से पूछने लगी— “क्यों पिताजी, रमेश मुझको भूल गया है क्या?” मगर पिता तो कुछ जवाब नहीं देते थे।

मद्रास में उत्सव चल रहा था। इसलिये पिता ने उमा को फिर एक बार मद्रास ले चले। उमा बहुत खुश हुई; क्योंकि वह रमेश से मिलनेवाली है। उसने सोचा कि रमेश दरवाजे पर ही खड़े होकर राह देखता रहेगा। मगर जब वह घर पहुँची तो वहाँ रमेश नहीं था। उसको बड़ा गुस्सा आया। उसने निश्चय किया— ‘अच्छा उसे आने दो। मैं उससे बोलूंगी भी नहीं’। पर रमेश का तो पता ही नहीं।

इतने में रात हुई और पिता मेले देखने के लिये उमा को मंदिर ले चले। उन्होंने पुजारी को नारियल और केला दिया। उमा ने तुरंत उस पुजारी को पहचान लिया; क्योंकि दो महिने पहले जब वह रमेश के साथ वहाँ आती थी तब यह पुजारी था। पिता जब और कहीं देख रहे थे तब उमा ने पुजारी से पूछा— “क्यों जी? रमेश कहाँ है?” पुजारी ने उत्तर दिया— “तुमको मालूम नहीं क्या? दो महिने पहले प्लेग आया न? उसीमें वह मर गया।”

ये वचन सुनते ही उमा को एक धका सा लगा। वह सोचने लगी— भगवान ने कबूल किया था कि रमेश का रक्षण करूँगा। और यँ कहकर उसीने मार डाला। सब लोग कहते हैं, भगवान बहुत अच्छे हैं। मगर मैं नहीं जानती थी कि वे इतने बुरे भी होंगे। भगवान बहुत बुरे हैं, झूठ बोलते हैं। उस समय मेरी माँ को ले चले और अब रमेश को भी। कितना कठोर है भगवान!

पिता तथा पुजारी की समझ में यह नहीं आया कि उमा भगवान की मूर्ति की ओर आँखे फाड़ फाड़ कर क्यों देख रही है?

पुजारी ने “ये लो बेटी” कहकर उसके हाथ में दो केले दिये। दूसरे क्षण उमाने केला भगवान की मूर्ति की ओर जोर से फेंक दिया और मुँह मोड़कर वहाँ से भागने लगी। उसकी आँखों से आंसू टपक रहे थे। पिताजी “उमा उमा, उमा” पुकारकर रह गये। रास्ते में कोई भिखारी गा रहा था— “चल उड जा रे पंछी, अब यह देश हुवा बेगाना

वह नन्हा हृदय कुपित था; प्रकृति के आवागमन का नियम क्या जानता था?

குறிஞ்சியும் — தோழியும்

வி. நாசும்மன் — நான்காம் வகுப்பு (கணிதம்)

மலையையொட்டிய நிலத்தில் மணம் மிக்க பூங்கொடிகள் சந்தனக் காடுகளில் படர்ந்து, பூத்துக் குலுங்குகின்றன. நிலத்தைச் சீர்ப்படுத்தித் தக்க பருவத்தில் தினை விளைத்துத் தினைக்கதிர் முதிரும் சமயம். தினைக் கதிர்களைக் கிளிகளும், மற்ற பறவைகளும் கொய்து அழிக்காமல் காக்கத் தலைவியும் தோழியும் காவல் புரிகின்றனர். தலைவன் பக்கத்து மலைநாட்டு அரசன். வில்லேந்திய கையன். தலைவியின் மதிமுகம் கண்டு அவள் அழகைச் சுவைத்த வண்ணம் ஏதோ ஒன்றைத் தெரிவான் வேண்டி “மதி புரை நெற்றியும் மலர்புரை முகமும் இருள்புரை குழலும் உடைய பெண்களே! என் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பினை உடலில் கொண்ட மான் தினைக் கண்டீர்களா?” என்று வினவுகிறான்.

தலைவியின் உள்ளத்தில் அவளது நிமிர்ந்த நெஞ்சும், மலையன்ன தோள்களும், நேர் கொண்ட பார்வையும் பாய்கின்றன. தோழி சாமானிய மானவளல்லவே! மிகவும் நுணுக்கமான புத்திக் கூர்மை உள்ளவன். “நாம் அன்று புனம் காத்துக் கொண்டிருக்கையில் வேட்டையில் தப்பிய மாண்ப்பற்றி ஒருவர் கேட்டு வந்தாரே; அவர் நம்மை வேறு ஏதோ கேட்க வந்திருக்கிறார்,” என்கிறாள். என்ன குறும்பு!

தலைவி தன் மனதைத் திறந்து தன் உள்ளத்துத்தெழுந்த காதலைக் காட்டுகின்றாள் தோழிக்கு. தோழியின் கூட்டுறவால் தினைப் புனம் காக்கும் போது தலைவனைக் கண்டு மகிழ்கிறாள். தலைவனும் தலைவியும் பகற்குறிக் கண் கூடிப் போதல் வழக்கமாகிறது ஒரு முறை இந்தச் சந்திப்பின் பின் தலைவி கலைந்த கூந்தலும், சிவந்து அரிபரந்த கண்ணும், வியர்த்த மேனியு மாய் வரும் போது அவளது தாய், அவளை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல வருகின்றாள். தன் மகள் கோலங் கண்டு வருந்தி, “ஏனிப்படி உடல் தளர்ந்து, வியர்த்துக் கண் சிவந்து நிற்கிறது” என்று அன்போடு உசாவு கிறாள். தலைவிக்குப் பகீரென்றது. என்ன பதில் இறுப்பது என்று சிந்திக்கும் போது, தோழி சமயத்தில் உதவுகிறாள் “ஒன்றுமில்லையம்மா, நாங்கள் மலை மீது ஏறிக் கோட்டுப்பூவும், கொடிப்பூவும், வேங்கை நறுமலரும் புறித்தோம். அதனால் உடல் வியர்த்தது. அதை நீக்க மலைவீழ் அருவியில் பாய்ந்து நீராடினோம். அருவியில் குடைந்தாடிய பலன் கண் சிவந்து விட்டது,” என்கிறாள். தலைவியின் படபடப்பும், தாயின் துயரும் ஒருங்கே நீங்குகின்றன. தோழியின் கூற்றைக் கேளுங்கள் :

“வேங்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாங்கொய்து
மாந்தளிர் மேனி வியர்ப்பமற் - ரூங்கெனைத்தும்
பாய்ந்தருவி யாடினே மாகப் பணிமொழிக்குச்
சேந்தனவாஞ் சேயரிக்கண் டாம்.”

திணைப்புனக் காவல் அறுவடையுடன் நீங்கி விட்டது. இனி, பகல் சந்திப்பு முடியாது. இரவில் சந்திப்போம் என்று முடிவு செய்கின்றனர் தலைவனும் தலைவியும். அதிலும் தான் ஆபத்து. மலைநாட்டுப் பாதைகளில் இரவில் எவ்வளவு துன்பங்கள். இரை தேடிச் செல்லும் வேங்கைப் புலி மெல்ல நடக்கும் கடுவழி. இந்த வழியில் தலைவன் வந்து போவது குறித்துத் தலைவிக்கு இரவெல்லாம் தூக்கம் பிடிப்பதில்லை. தோழி தலைவனைக் கண்டு “இதுமாதிரி அஞ்சி வாழும் வாழ்க்கையும், பேயும் அஞ்சும் கங்குலில் வரும் துயரும்போக நீங்கள் இனித் தலைவியைக் கடிமணம் புரிந்து காப்பாற்றுவீர்கள்” என்கிறாள்.

அதுமட்டுமல்ல. இரவில் துயிலாமல் தலைவி உடல் நலம் குன்றி யிருப்பதைக் கண்ட அவள் தாய் “ஐயோ, என் மகளை அணங்கு துன்புறுத்துகிறதே” என்று கலங்கி வேலேந்திய பூசாரியை வரவழைத்து வெறியாடுதலில் ஈடுபட்டுத் துன்பப்படுகிறாள். “தவருண காரியத்தில் என் தாய் கலங்குவது எனக்கு அறநெறியாகத் தென்படவில்லை. ஆகவே தோழி! நீ அன்னைக்கு உண்மையை உணர்த்து,” என்று தலைவி முறையிடுகிறாள். தோழி இதைத் தலைவரிடம் சொல்லிக் கடிமணம் முடித்து வைக்கிறாள். பழங்காலத் தோழிகளின் சேவைதான் என்னே!

Phone: 86687

A. G. RAMSINGH & CO.

Sports Goods Dealers & Cricket Specialist

17, WALLAJAH ROAD,
MADRAS - 2

திரைப்படக்கலை

அ. இலக்குமிநாராயணன்—புருமுக வகுப்பு 'இ' பிரிவு

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்று” என்பதை உணர்ந்து அரசர்கள் அரசோச்சிய அன்று முதல், மன்னராட்சியை விட மக்களாட்சியே மாண்புடையது என உணர்ந்து அவ்வழி நடக்கும் இன்று வரை மக்களை அவ்வப்போது பல கலைகள் கவர்ந்திருக்கின்றன. அம் முறையில் இன்று சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரை அறிஞன் முதல் அறிவிலி வரை அனைவரையும் கவர்ந்திருப்பன திரைப்படங்கள் ஆகும். திரைப்படங்கள் மக்கள் மனதை இன்று கவர்ந்திருப்பது போல் பிறிதொன்றும் கவர்ந்திருக்கவில்லை. பொதுவாக இன்று திரைப்பட உலகிற்கு அடிமையாக வாழ்கின்றோம் எனக் கூறின் அது மிகையன்று. திரைப்படங்களின் பாடல்களும், உரையாடல்களும் மனதில் பதிவது போல் மாணவர் மனங்களில் பள்ளிப் பாடங்கள் பதிவது இல்லை. திரைப்பட நடிக், நடிகையர்க்குக் கிடைக்கும் மதிப்போ அளப்பரியது.

பெற்றகரிய பேறு பெற்ற மனிதன் அன்று ஒவியக் கலையில் சிறந்திருந்தான். அவன் தான் காணும் இயற்கை அன்னையின் இன்பக் காட்சிகளை ஒவியமாக்கி அளித்தான். ஒவியத்தில் இருந்து சிற்பம் தோன்றியது. ஓய்வு நேரம் அதிகம் பெற்ற அந்நாளில் ஒவியன் வரைந்தான் ஒவியம். உடற்கதிகம் இன்னல் இல்லாது தான் காணும் காட்சிகளைப் பிடிக்கும் புகைப்படக் கருவியைக் கண்டான் ஓர் அறிஞன். ஒரே நிலையினைக் காட்டும் புகைப்படத்தினின்று மனிதனின் அங்க அசைவுகளைக் காட்டும் திரைப்படத்தைக் கண்டான் மற்றோர் அறிஞன். பேசா நிழற்படத்தைப் பேசும் திரைப்படமாக்கினான் பிறிதொரு பேரறிஞன்.

இவ்வாறு படிப்படியாக முன்னேறி மனிதனின் அறிவிற்கும், ஆராய்ச்சித் திறனுக்கும் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் இத் திரைப்படங்களினால் மக்களுக்கு நன்மையா, தின்மையா என ஆராய்வுபுகின் தின்மையினும் நன்மையே அதிகமுள என்பது “உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி” யெனத் தெற்றெனத் தெரிகிறது. “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு,” என்ற உலக நீதியை உணராது, தன்ளுவனகொண்டு கொள்ளுவன தள்ளி வாழ்வதால் வருவதே முதற்கேடு. திரைப்படத்தில் எடுத்துக் கூறப்படும் நன்னீர்மைகளை ஏற்காது தீநீர்மைகளை ஏற்றல் ஏற்புடைத்தன்று. அன்றியும் அடிக்கடி திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதால் உறக்கம் கெட்டு ஆரோக்கியமிழந்து

அவதியுறுவோர் அளவற்றோர். இவற்றை நோக்குங்கால் பூங்குன்றாரின் "தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா" எனும் மொழி உண்மை எனத் தெரிகின்றது.

திரைப்படங்களில் பெரும் பாலும் "அல்லவை செய்தார்க்கு அறங் கூற்று" ஆவதையே விளக்குவதால் அதைக் கண்ணுறும் இளஞ்சிறுர் மனதில் "அல்லவை அழித்து நல்லவை நாடல்" வேண்டும் என்ற நீதி "பசு மரத்து ஆணிபோல்" பதிகின்றது. ஒரு நாட்டில் எடுக்கப்பட்ட, அந்நாட்டு நபிகர்கள் நடித்த ஒரு படம் பிறிதொரு நாட்டின் கண் திரையிடப்படுமாயின் பின்னவர் முன்னவரின் பண்பாடு, நடை, உடை, பாவனை இவற்றை அறிகின்றனர். அத்தகு செயலினால் வேற்றுநாடு செல்ல இயலாதோர் அந் நாட்டைப் பற்றி அறியவும்து ஏதுவாகின்றது. இத்திரைப்படங்கள் ஆடல், பாடல், நகைச்சுவை இவற்றால் காண்போரின் உள்ளத்தைக் களிப்புறச் செய்யும் தகைமையுடையன. இயல், இசை, ஓவியம், போர் முதலிய பல "ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்" தன்னுள்ளடக்கிய கலைகளில் சிறந்த கலைஞர்களையும் காத்து நிற்கின்றது இத்திரைப்படக் கலை. இஃது அழியுமாயின், அழிக்கப்படுமாயின் அதனுள் அடங்கிய கலைகளும், கலைஞர்களும் அழிவரென்பது ஒருதலை. இத்திரைப்படங்களின் மூலம் அரசினருக்குக் கிடைக்கும் வருமானமோ அளப்பரியது. படாதிபதிகளிடமிருந்தும், நபிக நபிகையரிடம் இருந்தும் மற்றும் அத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களிடம் இருந்தும் வருமான வரியாகவும், படம் பார்க்கும் நம்மிடம் இருந்தும் வரியாகவும் அரசாங்கம் அடைவதோ அளவற்றது. செவியால் கேட்பதை விடக் கண்களால் பார்க்க்பது என்றும் மறவாது என உணர்ந்த சில அரசியல் கட்சியினர் தங்கள் கொள்கைகளைத் திரைப்படங்களின் மூலம் விளக்குவதோடு தேர்தல் பிரச்சாரமும் புரிகின்றனர். இத்திரைப்படங்களின் மூலம் பல அரிய அறிவுரைகளை நாட்டுக்கு அளிக்கின்றனர் ஒரு சாரார். புதுமைக் கருத்துக்களை மக்களிடம் புகுத்துகின்றனர் மற்றொரு சாரார். திரைப்படங்களினால் வியாபாரமும் பெருகுகின்றது. இன்று வானொலியில் கர்நாடக சங்கீதங்களையும், சொற்பொழிவுகளையும் விரும்பிக் கேட்பவரை விடத் திரைப்படங்களின் பாடல்களை விரும்பிக் கேட்போரே அதிகம். அவ்வாறு திரைப்படப் பாடல்களை வைக்கும் போது நடுநடுவே பல பொருள்களுக்கான விளம்பரமும் செய்கின்றனர். இதனால் அப்பொருள்களின் வியாபாரம் பெருகுவதோடு வானொலி நிலையத்தினரும் வருமானம் அடைகின்றனர். இன்று பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு நகரின் கண்ணும் ஒரு திரைப்படக் கொட்டகை உள்ளது. இவற்றை எல்லாம் அரசினர் ஏற்று நடத்தினராயின் அவர் அளவற்ற செல்வம் அடைவர். இது தமிழகத்துத் திட்டங்களை மட்டும் நிறைவேற்றப் பணம் இல்லை என அரற்றுவோர்க்கு வறியோனடைந்த பொன் முட்டையிடும் வாத்தியை ஒத்தது. இன்னோரன்ன எண்ணரிய நன்மைகளை உடையது இத்திரைப்படக் கலை.

ஒரு சில மக்களும் மாணவரும் திரைப்பட உலகிலேயே முழுகிக்கெட்டு விடுவதாலும் திரைப்பட உலகமே தீயது எனக்கூறி அதனை அழித்தால், “முட்டைப் பூச்சிக்குப் பயந்து வீட்டை எரிக்கும்” முடனின் செயலினை ஒக்கும், திரைப்படக் கலை அழிந்தால் அரசாங்கத்தின் வருவாய் குன்றுவதோடு வேலையற்றோர் எண்ணிக்கை உயரும்.

இன்று அணு ஆராய்ச்சியில் உலகம் முன்னேறியுள்ளது. அணுவின் சக்தியை அழிவு வேலைக்கே பயன்படுத்துகின்றனர். ஆதலால் அணு ஆராய்ச்சியையே நிறுத்துதல் வேண்டும் என்பது அறிவுடைமை அன்று. அந்த ஆராய்ச்சியை ஆக்க வேலைக்குப் பயன்படச் செய்தல் வேண்டும். அதைப் போலத்திரைப்படக் கலையினையும், “நீரினை நீக்கிப் பாலினை மட்டும் அருந்தும் அன்னம் போல்” குற்றத்தை நீக்கிச் சிறக்கச் செய்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறு அளப்பரிய வருமானம் ஈந்து, எண்ணரிய மக்களுக்கு வேலை கொடுத்து, எண்ணற்ற நன்மைகளை நாட்டுக்கு அளிக்கும் இத்திரைப் படக்கலை அழியாது இன்று போல் என்றும் நின்று மென்மேலும் பல்கி வளர அரசினரும் நாமும் ஆவன செய்வோமாக!

அண்ணல் காந்தி
ஓவியம் — S. Sethuraman, II B. A., E/T.

அலை ஒசை

ஜே. எம். சாஸி, மூன்றாம் வகுப்பு.

1

விண்ணும் மண்ணும் அமைதியின் அணைப்பிலே சோர்ந்து மயங்கிக் கிடந்தன. உறங்கும் வையத்தைப் பார்த்து நிலவுக் கன்னி புன்னகை சிந்தினாள். கடல் மகள் தரங்கங்களை யெழுப்பி யெழுப்பித் தாலாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். காஞ்சி நகரம் துயிலில் மூழ்கி யிருந்தது. கலைக் கோயில்கள், மாடங்கள், பள்ளிகள் அனைத்தும் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்தன.

அலைகடல் தூங்கவில்லை! அஃது உறங்காது. உலகின் இன்பம், துன்பம், உயர்வு, தாழ்வு, அனைத்தையும் நோக்கி அலைக் கரங்களால் ஆரவாரம் எழுப்பிக் கொண்டிருப்பதிலே அத்தனைப் பெருமிதம் அந்தக் கடலுக்கு!

கடல்மகள் கரையை முத்தமிட்டாள். அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்த வண்ணம் கடற்கரைக் கோயிலில் உட்கார்ந்திருந்தது ஒரு கலை உள்ளம். சந்திரமாயன் என்ற பெயர் தாங்கி நடமாடிக் கொண்டிருந்தது அந்த உள்ளம்.

சந்திரமாயன் விண்ணைப் பார்த்தான்; விரி கடலைப் பார்த்தான். மாதிரமனைத்தையும் பார்த்தான். அவன் கண்களிலே ஒளி மின்னியது. நிலவுச்சிரிப்போடு அவனை நோக்கி நடைபயின்று வந்தாள் சாருதேவி.

“சாரு...!” சந்திரமாயனின் உணர்வற்ற குரல் ஒலித்தது.

சாருதேவியின் இதழ்கள் குவிந்தன; இடை நெளிந்தது. நாணிப் போய் அவனைப் பார்த்தாள் ஆழ்கடலை நோக்கிய வண்ணம் அந்த இணை அன்றில்கள் அமர்ந்தன. பால் நிலவின் அமுதக் கதிர்கள் தண்மையை அள்ளிச் சொரிந்தன.

ஆசைக்குரியவளிடம் அன்பு மொழி பேச அவன் இதயம் துடித்தது. ஆனால் நெடுந்துயர் நெஞ்சை யறுத்தது. நிலை குன்றி அவனைப் பார்த்தாள் நங்கை. கடற் காற்று அவள் உடலிலே ஆயிரம் உணர்ச்சிகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. சாருதேவி நிமிர்ந்து நோக்கினாள்; நெடு மூச்செறிந்தாள். எதிர்த்து பார்த்தான் சந்திரமாயன். ஒளியிழந்த அவன் முகம் அவள் உள்ளத்தை வருத்தியது.

“ஏன் இந்த அமைதி? இதயக் கவலையை என்னிடம் கூறமாட்டீர்களா?”— சாருதேவியின் மருண்ட மனம் மொழிந்தது. சந்திரமாயன் உணர்வு பெற்றான்.

“சாரு, விண்ணிலே முனைத்திருக்கும் தண்ணிய வெண்ணிலவைப்பா! இன்று நிறைமதி; நாளை தேய் பிறை, அப்பால் இருள்...!”

“நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள்? தெளிவாகச் சொல்லுங்கள்...”

“சாரு, தூய அன்பு நம் இதயங்களை இணைத்து விட்டது. ஆனால் எதிர் நோக்கும் இன்னல்களைப் பற்றி நாம் எண்ணமிட வில்லையே! பித்தன் கோயிலிலே உன்னைக் கண்டேன். நம்மிடையே அன்பு அரும்பியது; போதாகியது; அது மலரமுடியுமா, சாருதேவி?”

நெஞ்சம் நடுங்க மீண்டும் பேசினான்:

“நிலாவைப் பார்த்தேன்; வானத்து மீனைப் பார்த்தேன்; வர்கடலைப் பார்த்தேன்; வளியை யுணர்ந்தேன்; அப்போதெல்லாம் என்னுள்ளே சலனமேதும் எழவில்லை. உன்னைக் கண்டேன்; உன் தண்முகத்தைக் கண்டேன்; அங்கே உலகைக் கண்டேன்; உணர்ச்சி ஊற்றின் எழுச்சியைக் கண்டேன். அலைகடல் நம் காதலுக்கு வாழ்த்துப் பாடுகிறது; வெண்ணிலவும் தண்காற்றும் வாழ்த்துக் கூறுகின்றன. ஆனால்...? வையம் நம் கர்தலை ஏற்குமா, சாரு?”

“நான் சமணன். அருகதேவனின் இணையடியை ஏத்தும் இளைஞன். கடிகையிலே கலை பயில வந்த காளை. நீ பித்தனை ஏத்துபவன்; பிறைகுடியைப் போற்றுபவன். கடிகைப் பேராசிரியர் வடமொழியின் கரையைக் கண்டவர்— சத்தியபாலரின் அருமைக் குமரி; ஆசைச் செல்வி! பரந்த காஞ்சி உன் தந்தையை யறியும். நந்திவர்மப் போத்தரையரின் அன்பிற் குரியவர். சமணர் என்றாலே சத்தியபாலருக்குப் பிடிக்காதே! பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த ஏழை மாணவன் நான். செல்வச் செருக்கிலே செம்மையோடு வாழ வேண்டியவன் நீ! சாரு...! நம் காதல்! அதை மறந்து விடு; வாழ்வெனும் வானிலே தோன்றிய மின்னலாகக் கருதிக் கொள் அதனை!”

சந்திரமாயனின் கண்டம் கரகரத்தது. அவள் மெல்ல விம்மினாள். வெப்பமான கண்ணீர்த்துளி அவன் கையில் பட்டது. அது அவன் நெஞ்சைச் சுட்டது.

“சாரு, ஏன் இப்படிக்கண்ணீர் விடுகிறாய்? நான் கூறியதில் என்ன குற்றம் கண்டாய்?”

“ஒன்றிய நமது உள்ளங்கள் உருக் குலைந்து போக வேண்டும் என்பது தான் உங்கள் எண்ணமா? என் பேதை நெஞ்சில் பெருந்துயரை எழுப்ப

முயலாதீர்கள். அன்பு வாழ்வு வாழவேண்டும்; இன்பச் சிகரத்தை எட்டிய பீடிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் நான் கண்ட கனவுகள் காளத்தாமா?

“அன்று கைலாசநாதர் கோயிலிலே உங்களைக் காணாமல் இருந்திருந்தால் இப்போது நான் கண்ணீர் சிந்தாமலிருப்பேன். காலத்தின் கோல நகைப்பிலே காதல் தேவதையின் கடைக்கண் பார்வை நம்மீது பட்டு விட்டது. உங்கள் மேல் நான் கொண்ட காதல் அழியாதது. பித்தனாலும் அதனை யழிக்க முடியாது; பிறை சூடியாலும் முடியாது. அருகனாலும் ஆகாது; ஆனைமுகத்தோனாலும் ஆகாது. ஆனால் நீங்கள் அழிக்கப் பார்க்கிறீர்கள்! உங்கள் ஆசை அதுவானால் இந்த வையம் எனக்கில்லை. ஆழ்கடல் இருக்கிறது. அலைக்கரங்கள் என்னை அணைத்துக் கொள்ளட்டும்... உங்களுக்கு அப்போதாயினும் அமைதி கிடைக்கட்டும்...” — சாருதேவியின் குரல் விம்மியது,

“அன்பை அழிக்க வேண்டும் என்பது என் எண்ணமல்ல சாரு, உன் தந்தையால் அது முடியும்; சமயத்தால் அஃது இயலும்!”

“சமயம் சமயம்... என்று பேசாதீர்கள். அணைத்தும் மனிதர்களால் போற்றப்படுவனதாமே! வடிவு பெறாத இறைவனை அடைவதற்குரிய வழிகளைத் தாமே அவைகள் வகுத்துக் கூறுகின்றன. வையத்தே தோன்றி விட்ட அனைவரும் வாழப்பிறந்தவர்கள். அனைத்தையும் உணர்ந்த உங்களுக்கு ஏன் இந்தத் தயக்கம்? அன்பால் இணைந்து விட்ட நம் உள்ளங்களை அகிலாண்டவல்லியாலும் பிரிக்க முடியாது. காதல் நெஞ்சத்தைப் பாலையாக்க முயலும் யாராயினும் அவர்கள் எனக்கு வைரிகள். என் நம்பிக்கைக்குப் பசுமையளிக்க மாட்டீர்களா?”

சாருதேவியின் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான் சந்திரமாயன். நம்பிக்கையோடு அவனைப் பார்த்தாள் குமரி; அன்புப் புன்னகையோடு அவனை நோக்கினாள் நம்பி. அங்கே புதுமை யொளி மின்னியது!

“சாரு...!”

“என்ன...?”

“நானா, கடிகையிலே அரங்கு கூடப்போகிறது. உன் தந்தையின் தலைமையிலே வாதங்கள் நிகழும். மாணவர்கள், சமயக் குரவர்கள், பெரும் புலவர்கள் — அனைவரும் கூடி மகிழும் நாள் நாளைதான், சாரு!”

“பெருமிதம் கொள்ளுகிறேன். உங்கள் சொல்வன்மையை அரங்கிலே காட்டுங்கள். என் இதயத்திலே அமுத வெள்ளத்தை அள்ளிப்பாய்ச்சுங்கள்!

“ஆகட்டும் அன்பே...!”

அவர்கள் பேசினர். நேரம் ஓடியது.

“சாரு, நேரமாகி விட்டது நீ புறப்படு...”

அவளது பூங்கரத்தைத் தூக்கினாள். அவள் அதரத்திலே இளநகை நெளிந்தது; அவன் மென்னகை புரிந்தான். மனமின்றி அந்தக் காதல் இணைகள் பிரிந்தன.

சந்திரமாயன் காஞ்சி நகருக்கு வந்து சில தினங்களே ஆகியிருந்தன. அவன் அனங்கனாகத் தோன்றினான் சாருதேவிக்கு; பாண்டிய நாட்டிலே வளர்ந்தவன் அவன்.

காஞ்சியிலமைந்த வடமொழிக் கல்லூரி ‘கடிகை’ என்ற பெயரில் பல்லவ வேந்தர்களால் போற்றப்பட்டது. தென்னகத்து ‘நாளந்தா’ வாகத்திகழ்ந்த கடிக்கைக் கல்லூரியை நாடறிந்திருந்தது. பலமதத்தை, நாட்டைச் சேர்ந்த வர்களும் அங்கே கல்வி பயின்றனர். காஞ்சிநகரம் சந்திரமாயனைக் கவர்ந்தது. கலையெழிலைக் கண்டு பருகினாள்; கைலாசநாதர் கோயிலிலே சாரு தேவியின் காதல் கிடைத்தது; அது செழித்தது. சந்திரமாயனுக்காக அவள் எதையும் செய்யக் காத்திருந்தாள். காதல் பாதையில் குறுக்கிடும் இன்னல் களை அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். கடிக்கைப் பேராசிரியர் ஒருபோதும் இதனை ஏற்கமாட்டார், என்பது அவன் அறிந்தது. ஆனால் சாருதேவியின் உள்ளத்தின்மை அவனுக்குச் சற்றே உறுதியளித்தது.

2

கடிக்கைப் பேராசிரியரின் கண்கள் கனல் கக்கின, சீற்றம் ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்தது. அவரது இதயம் துடித்தது. இதயத்துடிப்பின் உச்சத்தில் அவருள்ளத்தே சந்திரமாயன் உதித்தான். சத்தியபாலரின் பல ஆண்டுக் கலையனுபவத்திலே அன்றுதான் அவர் நிலைகுன்றிப் போனார். எத்தனையோ வாதங்களில் ஏற்றத்தோடு கருத்தை நிறுத்திய அவர், சந்திரமாயன் எழுப்பிய வினாக்களுக்கு விடையளிக்கத் திணறிவிட்டார். அரங்கிலே கூடியிருந்த அத்தனை பேரின் பார்வையும் தம்மைச்சுட்டுத் தீய்ப்பதாக அந்த நேரம் அவருக்குத் தோன்றியது.

அரங்கிலே சந்திரமாயன் விழிக்கச் செய்ததைப் பற்றிய கவலைகூட இப்போது சத்தியபாலருக்கு இல்லை. ஆனால்..... நெஞ்சைப் பிளக்கும் செய்தியல்லவா அவர் செவிக்கு எட்டிவிட்டது.

“ஆசைமகள் சமணனைக் காதலிக்கிறாள்!”— இந்தச் செய்தி மாணவ அனருவனின் வாயிலாகப் பேராசிரியருக்கு எட்டியது. அவர் நிலைகுலைந்தார்; மின்னல் கண்ணைப் பறித்து விட்டாற்போன்ற கலக்கம் அவருக்கு. பேராசிரியர் எண்ணமிட்டார்! நினைவு வானத்து உச்சியிலே ஒளிமின்னல் பளிச்சிட்டது. அன்புச் செல்வியை நாடிப்போனார்.

பலகணி வழியே வெளியுலகை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள் சாருதேவி. இரவு இன்னமும் வரவில்லையே என்ற ஏக்கம் அவளுக்கு. 'காதலனோடு' என்னென்ன பேச வேண்டும் என்ற எண்ணப் புனலில் மூழ்கியிருந்தாள் அந்த அங்கயற்கண்ணி!

"சாருதேவி...!" - எதிர்பாராது எழுந்த குரல் அவளைத் திடுக்கிடச் செய்தது. திரும்பிப் பார்த்தாள் திங்கள் முகத்தாள். மருண்டு நின்ற மகளை ஒருகணம் பார்த்தார் பேராசிரியர்.

"ஏன் அழைத்தீர்கள், அப்பா?"

"சாரு... உன் சிந்தனையிலும், செயலிலும் உனக்கே நம்பிக்கை உண்டா? கவர்ச்சி கண்ணை மயக்கும். அந்தக் கவர்ச்சியிலே கருத்தைப் பறிகொடுப்பது பேதைமை! உன் சிந்தை கண்ணையிழந்து தடுமாறுகிறது. அப்படித்தானே ..?"

"தெளிவாகச் சொல்லுங்கள், அப்பா...என் நெஞ்சம் பிஞ்சு...!"

"அப்படி எண்ணித்தான் உன்னை உரிமைப் பறவையாகப் பறக்க விட்டேன். உன்னை நீயே ஊனமாக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிறாய். சமணச் சிறுவனிடம் அன்பு காட்டுகிறாய்; அவனோடு கொஞ்சிப் பேசுகிறாய்... அனைத்தும் உண்மைதானே?"

அவள் சிலையாகி விட்டாள்!

"ஏன் விழிக்கிறாய், அறிவுரை கூறுகிறானே தந்தை என்ற எண்ணமா? நேற்றைய குழந்தை அல்ல நீ! வாழ்வைத்தாங்கும் வயது வந்தவள்! சமணச் சிறுவன் சந்திரமாயனை நான் அறிவேன். இந்தக் காஞ்சியிலே நினைத்ததை நிறைவேற்றும் ஆற்றல் எனக்குண்டு என்பதை அறிவாய்... எச்சரிக்கிறேன், சாரு...!"

தலைகுனிந்து நின்றுள்ள தளிர்த்தொழி!

"சாரு! சந்திரமாயனை மறந்துவிடு. கடிகையைப் பார்வையிட நாளை நந்திவர்மர் வருகிறார்! கடிகையிலே கலைபயில வந்த மயூரசர்மன் அன்று விரட்டப்பட்டான், சந்திரமாயனை அங்ஙனம் செய்வது அத்தனைக் கடின மல்லவே! சாரு... உன் வாழ்வு வளம் பெற வேண்டும்; மலர்ந்து மணம் சிந்த வேண்டும். அதுதான் என் ஆசை. சமணச் சிறுவனின் வாழ்விலே நாளை மறுநாள் இருள் சூழப் போகிறது. இதனை நீ காணப் போகிறாய்... கருத்தை மாற்றிக்கொள்! இப்பொழுதுமுதல் நீ எங்கும் செல்லக் கூடாது...!"

பேராசிரியர் பேசித்தீர்த்தார். கண்ணீர் முத்துக்கள் அந்தக் கன்னியின் கன்னத்தே உருண்டன. இரவு முழுதும் ஏந்தியையாள் துன்ப வெள்ளத்தில் மிதந்தாள்.

ஓயாத அலைகடலை நோக்கி உள்ளத்திற்கு அமைதி தேட முயன்றான் சந்திரமாயன். தேய்பிறையின் மெல்லொளி துன்ப உணர்வுகளை எழுப்பிவிட்டிருந்தது. அன்றில் பறவைகள் தொலைவில் ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. அவனது அகக்கடல் அமைதியற்றுத் தவித்தது. சுற்றுப்புறம் சோகப் பின்னணியை உண்டு பண்ணிவிட்டிருந்தது.

நந்திவர்ம பல்லவர் ஆணையிட்டு விட்டார்! கடிகையிலே அவன் இனிக் கலைபயில் முடியாது; காஞ்சியிலே அவன் வாழ முடியாது! பாண்டிய மன்னனின் ஒற்றன் என்ற குற்றச்சாட்டு அவன் மேல் விழுந்து விட்டது. சத்தியபாலரின் அதிகாரம் அரசர் முன் வெற்றி பெற்று விட்டது, சமய வெறியின் கோரத்தாண்டவத்திற்கு அவன் நெஞ்சம் பலியாக்கப்பட்டது. ஆசை மகளை அயலான் அடையக் கூடாது என்பதற்காக நெறியை மீறிப் போய் விட்டார் சத்தியபாலர்!

இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவன் காஞ்சிக் கடற்கரையை விட்டுப் போய்விட வேண்டும். அவன் மனதிலே ஒரே ஒருகுறை! சாருதேவியை ஒருமுறை பார்த்து விட்டால் போதும்! அது எப்படி முடியும்? அன்றில் களின் ஒலி விரைந்து கேட்டது. மங்கிய அந்த நிலவொளியில் அவனை நோக்கி யாரோ வருவது தெரிந்தது. நொடிகளின் விரைவிலே பெண்ணுரு அவனருகே வந்து நின்றது.

“சாருதேவி!”

“ம்..... நான்தான்!”

“இதயம் தழைத்துவிட்டது. இனி என் கடமையைச் செய்யலாம். காஞ்சிக்கு வந்த எனக்கு ஏற்ற பரிசில் கிடைத்து விட்டது... விடேல்விடுகு நந்தியின் ஆணை என்னை விரட்டுகிறது, சாருதேவி!”

“அறிவேன்... புகழ்நந்தி ஏதும் அறியாத புரவலர். எல்லாம் என் தந்தை விதைத்த வினையின் பலன்தான். இந்தக் காஞ்சியினின்று தூரத் தூர விலகிப் போகத் துணிந்து விட்டேன். அதற்குத் துணை வேண்டும்!”

“துணை.....! இறைவன் இருக்கிறான்! அன்பு செழிக்கிறது; அறம் நிலைக்கிறது; அனைத்தும் அவனருளால்தான், சாரு!”

“ஆமாம்; அதர்மம் செழிக்கிறது; அந்தகாரம் சிரிக்கிறது. அதுவும் அவனருளால்தான்!”

“சாரு, நேரம் நெளிந்து கொண்டிருக்கிறது. காலை மலருவதற்குள் நான் காஞ்சியைக் கடந்துவிட வேண்டும். எனக்கென நீ ஏதேனும் சொல்ல விரும்புகிறாயா?”

“என்னை வெதுப்பாதீர்கள். காதல்மாளிகை எழுப்பினோம்; அதுகவின் சிந்த வேண்டும்; கவிதையின்பம் அங்கே கொஞ்ச வேண்டும்; நம் கனவு பவிக்கப் போகிறது என்ற களிப்பால் துடிக்கும் என் நெஞ்சத்தைப் பாருங்கள்; நெஞ்சவொலியைக் கேளுங்கள்...இப்போதே புறப்படுங்கள் நம் புத்துலகிற்கு!”

“சாருதேவி, நீ பழியை ஏற்கச் சொல்லுகிறாய்; பாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாய்! நம்முள்ளே ஏற்றிக்கொண்ட காதல் விளக்கங்கள் அனையா வொளிவீசிக் ‘கற்ப கற்பாந்த’ காலம் நிற்கும். நாடோடியாய்த் திரியப் போகும் நான் உன்னை மறக்க மாட்டேன், சாரு! நான் செல்ல வேண்டிய ‘ராஜ பாட்டை’ அதோ என்னை யழைக்கிறது.”

“உதய வானத்து உச்சியில் நீந்த வேண்டும். வண்ணமேகமாய் வானில் பாய வேண்டும்; வானம்பாடியாய்க்கானம் பாடவேண்டும். மீளின விளக்காய் மினுக்கிச் சிரிக்க வேண்டும்; தனைகள் நீங்கித் தாவிப் பறக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணி யெண்ணிக் காதல் கனவுகள் கண்டேன்; கண்டோம்! அனைத்தும் வீண்தாமா?”

“சாருதேவி, நாம் கொண்ட காதல் அழியாக் காதல் என்று அன்று. நீ சொன்னதை மறந்து விட்டாயா? உள்ளத்தால் நாம் என்றோ ஒன்றுபட்டு விட்டோம். உடல் எங்கிருந்தாலென்ன?”

“நீங்கள் துறவியாக மாறுகிறீர்கள். சமயம் உங்களை அலைக்கழிக்கிறது. என் உள்ளம், உள்ளத்துடிப்பு; உணர்ச்சி, உணர்ச்சியோட்டம்; அனைத்தும் யாருக்காக இயங்கி வருகின்றன என்று நினைத்தேனோ அவரால் இன்று நான் கைவிடப்பட்டேன். ஆமாம், நான் புறக்கணிக்கப்பட்டேன். நான் முடிவை நாடிக் கொள்ளுகிறேன்...”

“என்ன பேசுகிறாய்; சாரு?”— படபடப்போடு சந்திரமாயன் கேட்டான்.

பிறை நிலவை மேகத்திரை மறைத்தது. காற்றுச் சுழன்று சுழன்று அடித்தது. கடல் பொங்கிப் பொங்கிப் பாய்ந்தது. வானம் கருத்தது; வையம் இருண்டது. ஆயிரமாயிரம் சோக உணர்வுகளை அலையோலிச் எழுப்பியது. இருண்ட கடற்கரைப் பரப்பில் இரு உருவங்கள்!

“சுவாமி..!”— அவளது மெல்லிய குரல்! அருகே நெருங்கினாள்; கையைத் தீண்டினாள்; கண்கள் மழைபொழிந்தன. வானமும் பொழிந்தது! நேரங்கள் நெளிந்தன; நகர்ந்தன; விரைந்தன; ஓடின! நிலைமறந்து தின்றனர்!

“அன்பே! நான் போகிறேன்; புணரித்தாய் என்னை யழைக்கிறாள்; கடல்தேவி என்னை அனைத்துக் கொள்ளத் துடிக்கிறாள்! நான் போகிறேன்... நம் காதல் அமரக்காதல்! அழியாக் காதல்!” அவள் கரம் விலகியது. அவள் நகர்த்தாள். மணல் பரப்பில் ஓடினாள்!

காற்றுச் சீறிச் சீறியடித்தது. 'ஓ' வென்ற ஓயாத அலையோசை. அவள் ஓடினாள்! விண்ணிலே மின்னல்! அவன் உணர்வு பெற்றான்.

மழையொலி! அலையோசை! காற்றின் பேரிரைச்சல்! இவற்றினூடே—
"சாரு...! சாரு...!"— சந்திரமாயனின் குரல் அலறியது.

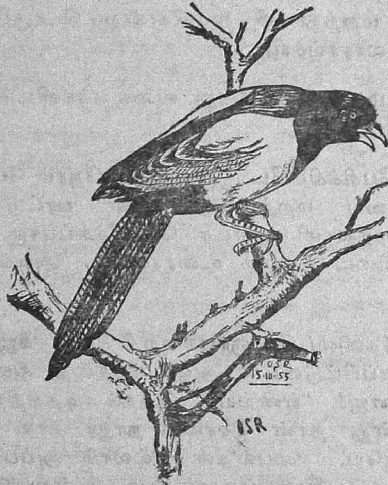
ஒரு மின்னல்! அவள் ? அலைகடலோரத்தை யடைந்து விட்டாள். பாய்ந்தது இருளிலே மின்னல் ஒளி! அலைகடலோடு அவள் போராடினாள்; தாவிப் பாய்ந்தான் சந்திரமாயன். அந்தப் பொன்னுடலை எட்டிப் பிடித்தான்.

சீறியது அலை; எழுந்தது அலை; விழுந்தது அலை. அவனது பிடியிலே அவள்!

அலைகள்! அலைகள்! அலைகள்! அவர்கள் இணைந்த அன்றில்கள் ஆயினர்.

ஒளிமின்னல்!

அலைகளின் அணைப்பிலே அவர்கள் தூரதூரப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். ஆமாம், புணரித்தாய் அவர்களை அள்ளியணைத்துக்கொண்டு விட்டாள். அலைஓசை அவர்களுக்கு அமரவாழ்த்துப் பாடுகிறது. அவர்களுக்கு இனி இந்த உலகில் பொழுது புலராது!

Magpie

by O. S. Ramamurti, P. U. C. ML/s.

ஞாபக மறதி

ஆக்கியோன்:— அர. பார்த்தசாரதி, புழுமுக வகுப்பு. ML/T.

சூல்வாரி மலருக்குக் கட்டுரை ஏதேனும் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பேனாவையும் தாள்களையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன். எதைப்பற்றி எழுதுவது? என்ற கேள்வி என்முன் பெரிதாக எழுந்து நின்றது. வெகு நேரம் வரையில் யோசித்துப் பார்த்தேன். ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. கடைசியில் 'பளிச்' சென்று எனக்கோர் யோசனை தோன்றியது. ஞாபக மறதி என்பதைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதிக் கொடுத்து விட்டால் என்ன? என்பதே அவ் யோசனை. உடனே எழுதத் துவங்கி விட்டேன்.

ஞாபக மறதி என்ற தொடரைச் சிறிது நேரம் உற்றுக் கவனியுங்கள். 'ஞாபம்'—'மறதி' என்ற இரு சொற்கள் கூடுதலால் உண்டாயது இத் தொடர். 'ஞாபகம்' என்பதற்கு ஏதேனும் ஒன்றை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுவது என்பது பொருள். 'மறதி' என்பதற்கு அதனை மறந்து விடுவது என்பது பொருள். எதிரிடையான பொருளைத் தரும் இவ்விரு சொற்களும் கூடி 'ஞாபக மறதி'—அதாவது நினைவில் வைக்க வேண்டிய ஏதேனும் ஒன்றை மறந்து விடுதல்—என்ற பொருளைத் தருகின்றன. இதுவே என் சொல்லாராய்ச்சி!

இந்த ஞாபக மறதி வெவ்வேறு வகை மக்களிடம் வெவ்வேறு துறைகளில் நிகழ்கிறது.

“உன்னோடு பேசிக்கிட்டே இருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியல்லை அண்ணே! வேலையை மறந்துட்டு நான் பாட்டுக்குப் பேசிக்கிணே இருந்துட்டேன். முதலாளி கண்டா கோவிச்சுப்பாரு” — இது சாதாரண மரகப் பொதுமக்களிடே நில்வும் உரையாடல். அடிக்கடி நாம் கேட்பதும் கூட.

அலுவலாளர்களிடையே ஞாபக மறதி வெகு சகஜம். அவசரம் அவசரமாகக் காலையில் சாப்பிட்டுவிட்டு அலுவலகத்தை அடைவதும், வந்ததும் வராததுமாக மாணேஜர், “எனய்யா, இந்தக் கடிதத்திற்குப் பதில் உடனே எழுதிப் போடு என்று நான் சொல்லி நாலு நாள் ஆகிறது. மறந்து விட்டேன் என்கிறாயே. 'பைல்'கள் எல்லாம் அப்படியே தூங்குகிறது. போய்யா.....போய் வேலையைப் பாரு போ” என்று இரைவதும், கோபத்துடன் கடுமையாக உழைத்துவிட்டு வீடு வந்து சேருவதும், பிறகு மனைவியைப் பார்த்தவுடன், பூ வாங்கி வர மறந்து விட்டதை எண்ணுவதும்,

அதற்காக அவ்ளிடம் வசை மொழிகளைக் கேட்பதும்.....ஆக இவையனைத் தும் புதுமையானவை அல்ல. மாணேஜர் போன்றவர்களிடையில் மறதி வேறு விதமாகக் காணப்படுகிறது. ஏதேனும் ஓரிடத்தில் முக்கியமான தேனீர் விருந்து ஒன்றிற்குப் போக வேண்டியிருக்கும். ஆனால் இவர்கள் அச்சமயத்தில் வேறு யாருடனாவது சுவாரச்யமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, திடீரென்று "அடடா! தேனீர் விருந்தொன்றிற்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. எக்ஸ்க்யூஸ்மி" என்று சொல்லிவிட்டு வெகு வேகமாக அந்த இடத்திற்குச் செல்லுவார்கள். அந்த இடத்தில் அச்சமயம் எல்லாம் முடிந்து ஈக்கள் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும்!

பள்ளி மாணவர்கள், கல்லூரி மாணவர்கள் இவர்களிடையே ரூபக மறதி சர்வ சாதாரணம் ஆகும். 'ஏண்டா 'மாப்-டிராயிங்' நோட் கொண்டு வரவில்லை?' என்று சமூக அறிவியல் நூல் ஆசிரியர் கேட்பார். "வரைந்து விட்டேன் சார். கொண்டு வர மறந்து விட்டேன்" என்பான் மாணவன். உடனே ஆசிரியர் "சாப்பிட மறக்கிறாயா?" என்று கேட்பார். இல்லாவிடில், மாணவனை விட்டிற்குச் சென்று எடுத்து வருமாறு கட்டளையிடுவார். பையன் விழிப்பான்! 'செலக்ஷனுக்குப்' பயப்படாத மாணவனாக இருந்தால் "சாப்பிடுவது என்பது தவறது தினமும் நடைபெறும் ஒரு செயல். ஆனால் 'மாப்-டிராயிங்' அப்படிப்பட்டது அல்லவே சார்" என்பான்!

• கல்லூரி மாணவன் தன் சக தோழனிடம் சொல்லுவான்: "அடுத்த 'ஹவர்' 'பாலிடிக்ஸ்'. ஒரேடியாக 'போர்' அடிக்கும். இன்றைக்குப் போய் 'வாட்ச்'சை மறந்து விட்டு வந்து விட்டேன் பார். என்னே என் மூளை!" என. கணக்குத் தேர்வு அன்று மாணவர்கள் 'ஜாமெட்ரி பாக்கை' மறப்பதும், விடிய விடியப் படித்து விட்டுத் தேர்வு எழுதத் தொடங்கும் தருணத்தில், அன்று 'தமிழ்த் தேர்வு' என்பதனை மறந்து 'விஞ்ஞானத்தைப்' படித்து வந்து விட்டதை எண்ணுவதும் அடிக்கடி நடப்பவைதாம். ரப் நோட்டு, பேனா, பென்சில் இவற்றை நாம் அடிக்கடி மறந்து விட்டுப் பின் கல்லூரிக்கு வந்த பிறகு திகைத்தல் இயல்பு.

காதலன் தன் காதலியிடம் கூறுவான்: 'இந்தப் பரந்த வானத்தையும் குளிர்ந்த நிலவையும், இனித்த தென்றலையும் மறறெதையுமே நான் மறப்பேன். ஆனால் உன்னை என்னால் மறக்க இயலாது' என்று. ஆனால் அவனே பின்பு அவளை மறத்தல் கூடும். 'ரோமியோ' 'ரோஸலின்டை' மறந்து, 'ஜூலியட்'டைக் காதலிக்க வில்லையா என்ன?

சிலர் பேசிக்கொண்டே இருக்கும் பொழுது, "ஏதோ சொல்ல வேண்டு மென்று நினைத்தேன். மறந்து விட்டேனே" என்று சொல்லுவதும் பிறகு அதை நினைவுக்குக் கொண்டுவர முயல்வதும், "நெஞ்சில் இருக்கிறது. ஆனால் வர மாட்டேனென்கிறது" என்று கூறுவதும் சாதாரணச் சம்பவங்கள் ஆகும். தேர்தல் சமயங்களில் "மறவாதீர் ஆட்டுப் பெட்டியை" என்று

விளம்பரம் செய்வதும், ஒட்டுப் போடும் சமயத்தில் சிலர் அந்தச் சின்னத்தை மறந்து விடுவதும் நடைபெறுகின்றன.

சில்லரை கொடுக்க மறப்பதும் சில சமயங்களில் கொடுத்த பணத்திற்கு மீதிச் சில்லரை வாங்க மறப்பதும் அடிக்கடி நடைபெறும் சம்பவங்கள். சில பேச்சாளர்கள் மேடையின் மீது ஏறி நின்று, “நாம் முக்கியமானவற்றைச் சில சமயங்களில் மறந்து விடுகிறோம். ஆனால் பயனற்ற அவசியமில்லாத சில சம்பவங்கள் நமக்கு எப்பொழுதும் நினைவில் தங்குகின்றன. இதுவும் மனிதனின் இயற்கைதான்” என்று பிரசங்கம் செய்கிறார்கள்!

ஞாபக மறதிக்கு நேர் எதிர்ப் பொருள்பொதி சொல் ஞாபக சக்தி என்பதாகும். இது நம்மிடையே அதிகம் காணப்பெறாதது ஒன்று. குடை, செருப்பு இவற்றையெல்லாம் நாம் அவசியமான பொழுது எடுத்துச் செல்ல மறப்பதில்லை என்றாலும் வீடு திரும்பும் பொழுது இவை நம்முடன் திரும்பி வரும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லுவதற்கில்லை. சில பேச்சாளர்கள் மேடையின் மேல் நின்று பேசிக் கொண்டே இருக்கும் பொழுது பாதியில் தாம் மனனம் செய்வதை மறந்துவிட்டுத் திணறுவதை நாம் வெருவாக ரசித்துள்ளோம். வெற்றிலைப் பெட்டியை மறந்துவிட்டுச் சிலர் தமது உயிரே போய்விட்ட மாதிரி துடிதுடிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

தேர்வு தொடங்கும் முன்பு, ‘பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைக்கிறேன்’ என்று வேண்டிக் கொள்ளுவதும், அதில் தோல்வி அல்லது வெற்றி ஆகிய எது ஏற்பட்டாலும் அதன் பின் (அடுத்த தேர்வு வரும் வரை) பிள்ளையாரையே மறந்து விடுவதும் நம் இயல்பு. ‘நேற்று ரேடியோவில் கொட்டுவாஞ்சேரி குண்டுமணி பாட்டுக் கச்சேரி. கேட்க மறந்தே போய் விட்டேன்’ என்று சிலர் அங்கலாய்ப்பர். பிரபல எழுத்தாளர்கள் தம் கதைகளில் ‘தன்னை மறந்த நிலையில் அவன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்’ என்றும், ‘தன் நினைவே அற்றவனாக அவன் வீழ்ந்துகிடந்தான்’ என்றும் வருணிப்பர். எதை மறப்பினும் கல்லூரி மாணவனால் காப்பி, சினிமா, அரட்டை ஆகியவற்றையும், நாகரீகப் பெண்மணியால் லிப்ஸ்டிக், மை, பவுடர் ஆகியவற்றையும் என்றென்றும் மறக்க இயலாது.

அட்டர்! இந்தக் கட்டுரையில் இன்னும் பல விஷயங்களைப்பற்றி எழுத வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன். அனைத்தையும் மறந்தே போனேன். என்னே என் ஞாபக மறதி!

ம ன் ன ன்

ஆக்கியோன்:— சீ. அண்ணாமலை, அறிவியல் இரண்டாம் வகுப்பு.
(கணக்கு, புள்ளி விபரம், தமிழ்.)

செப்புச் சிலை போல் இருக்கும் அவன் உடலில் சிவப்பு நிற மெருகு ஊட்டப்பட்டிருந்தது. அணிந்திருந்த ஆடை அவன் அழகைப் பன்மடங்கு பெருக்கியது. அவனோ ஏறத்தாழ இரண்டடி உயரம் இருந்தான். வயது இரண்டுதான். கொஞ்சம் குறும்புடன், சுறுசுறுப்பும் உடையவன். அவனது பேச்சின் தெளிவு, இனிமை, மழலை மற்றோரை மயக்கியன. அழகு தமிழ்க் குடும்பத்தில் அவன் பிறந்ததால், அவன் செம்பவழ இதழினின்றும் நன் முத்துக்களே உதிர்ந்தன. தாயைக் காட்டிலும் தந்தையிடம் அதிக அன்பு கொண்டவனாயிருந்தான். பெயர் மன்னன்.

மன்னன் எதிர் வீட்டு “மலர்க்கொடி”யுடன் விளையாடி மீண்டான். தெருவிலிருந்து படிகளில் தட்டுத் தடுமாறி ஏறினான். தள்ளாடித் தள்ளாடித் தாழ்வாரத்தில் நடந்துகொண்டே “அம்மா...அம்மா...அப்பா” என்றான். “வாடா கண்ணு இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் அப்பா வந்திடுவார்.” எனக் கூறிக்கொண்டே வந்து, நடந்து வந்த மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு கதவினைத் தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டு உள்ளே சென்றான் அம்பங்கை. ஆம்! அவள் தான் மன்னனின் தாய்.

மங்கை சென்றதும் “மதியழகன்” என்னும்—மன்னனின் தந்தை முருகனின் நண்பன் “முருகா.. முருகா...” எனக் கதவினைத் தட்டினான். மங்கை சென்று கதவினைத் திறந்தான். மதியழகன், “முருகன் வீட்டில் இருக்கிறாரா” என்று கேட்டான். அதற்கு அம் மங்கை “இல்லை. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்திடுவார்” என்றான். “அப்படியா” எனச் சொல்லிக் கொண்டே முருகனின் நெருங்கிய நண்பன் ஆதலால் அவனுடைய அறையில் சென்று அமர்ந்தான். அன்று, அவ்வறை அவனுக்கு அழகாய்த் தோன்றியது. காரணம் அன்றுதான் மூன்று பெரிய படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. கீழே ஓர் உருவச்சிலை இருந்தது. முதல் படம் திரு வி. க. அவர்களது படம். பெண்மை தவமும் முகம். இனிமையாய்க் காட்சி யளித்தது. ஒவியனின் கைத்திறன் அங்கே ஒளிர்ந்தது. ஆதலால் “தமிழ்த் தென்றல்” திரு. வி. க. அவர்கள் நேரே நிற்பது போலத் தோன்றியது. அவருடைய எளிமையான உடை, மூக்குக்கண்ணாடி முதலியன அவரை மேலும் அழகு படுத்தின. அப்படத்தின் கீழ்,

“அழகு, மகளிர் பெண்மையில் ஒழுக்கிறது, தாய்மையில் வழிகிறது. இறைமையில் பொங்குகிறது.”—(திரு. வி. க.)

இவ்வாறு எழுதி இருந்தது: அடுத்து இருந்தது புத்தர் பெருமான் திரு உருவம். அவர் முகத்தில் ஒரு விதமான ஒளி வீசும் வண்ணம் ஒவியன் அமைத்திருந்தது வியக்கத்தக்க முறையில் காட்சியளித்தது. இவர் முகத்தைக் கண்டவரை முதலில் கண்ட திரு. வி. க. அவர்களது முகத்தோடே ஒப்பிடத் தூண்டியது. அவரது படத்தின் கீழ்,

“ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்.”—(குறள்.)

என்ற எழுத்துக்கள் பொன்னெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. அடுத்து அழகுடன் அமைந்திருந்த மறைமலை அடிகளார் இளமை கொப்புளிக்கும் எழிலான உடற்கட்டும் பொலிவும் மிளிர்க்கையில் தொல் காப்பியச் சுவடியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். கீழே,

“தீந்தமிழே தமிழன் உயிர்”—(பாரதி.)

என்றிருந்தது. இவற்றின் கீழே எந்தை வள்ளுவனின் சிலை வண்ணமாய் வளையப்பட்டிருந்தது. அறிவின் ஒளி வீசும் அவரது முகம் பார்ப்போரைப் பிணித்தது. அவரது கையில் ஒலைச் சுவடி யொன்றிருந்தது. அதன் மேல்,

“எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும்
மாணசெய் யாமை தலை.”—(குறள்.)

என்று எழுதியிருந்தது. இவற்றைப் பார்க்க எழுந்தான்; தோய்ந்தான்; நின்றான்.

அந்நேரத்தில் அங்கே முருகன் வந்தான். மதியழகன் மயங்கி நிற்கும் காட்சியைக் கண்டான். முருகன் “என்ன! மதியழகா மயங்கி விட்டாய் நான் வருவது கூட அறியாமல்” என்று கேட்டான். மதியழகன் “ஒன்றுமில்லை...இவற்றை எங்கு வாங்கியிருப்பீர் என்று யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன்” என்றான். முருகன் “இவை நமது தமிழகத்தினின்று வந்தவை. அது சரி...நீ வந்தகாரியம் என்ன?” என்றான். மதியழகன் “அடுத்த வாரம் ஒரு பொதுக்கூட்டம் போடலாம் என்று நினைத்தோம். அதற்கு நும்மையும் பேச அழைத்துப் போக வந்தேன். உமது எண்ணம் என்ன?” என்று சொன்னான். “என்ன தலைப்பில்” என்று கேட்டான் முருகன். “தமிழுக்குத் தக்கதோர் இடம்” என்ற தலைப்பில்” என்றான்.

“சரி. எண்ணிச் சொல்லுகிறேன்” என்றான் முருகன். ஆதலால் ‘வணக்கம்’ கூறி மதியழகன் போய் விட்டான்.

பின்பு முருகன் சமயலறைக்குச் சென்று மன்னனைப்பற்றிக் கேட்டான். மன்னன் உறங்கி விட்டதாக மங்கை கூறினாள். அன்று அவன் செய்த குறும்பினையும் குறையாமல் கூறி முடித்தாள். அதற்கு முருகன் “என்ன இக்காலத்தும் இப்படிப் பேசுகின்றாய். இச்சிறு குறும்புதான் பின் சிந்தனைச் சிற்பியாதற்கும் அறிஞன் ஆவதற்கும் ஓர் அடிப்படை. புரட்சிப் பொறியாய்ப் புன்னகை புரிதற்கோர் அறிகுறி. இவற்றை நீ சின்ன வகுப்பிற் படித்த சிவாஜி, கிளைவ் போன்றாரது வாழ்வினின்று அறிய வில்லையா? இப்போதே பார்த்தாயா, பேச்சுத்தெளிவையும். சொன்ன சொற்கள் மறக்காமல் சொல்லுகின்றான். அதுமட்டுமா? அவனது நெற்றி விரிந்து பரந்து, கண்கள் ஒளி மிக்கனவாயும் ஒளிர் கின்றன. ஆதலால் நம் மகன் அறிவில் சிறந்தவனாக விளங்குகின்றான். அதற்கொப்ப நானும் அவனை நம் ஈழநாட்டை விட்டுச் ‘சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்’ அனுப்புவேன். அங்கு நம் தாய் நாட்டில்—தமிழகத்தில் பட்டம் பெற்று மீள்வான். பின் இங்கு, ஈழநாட்டில் அரசு கட்டியாண்ட தமிழ்ப் பரம்பரையர்கள் படும் பாட்டினைத் தீர்த்தற்கோர் கழகம் தலை நாட்டுவான். அதற்கு நாமும் இவ்விளவயதினிலேயே பழக்குவித்தல் வேண்டும். பின் தமிழர் துயர் தீரும். அமைதி நிலவும். தமிழர் மாற்றார்க்கு அஞ்சி, அடங்கி. ஒடுங்கி, மெலிந்து, இழிந்து இந்நாட்டில் வாழவேண்டியிருக்காது. தமிழுக்கு—தமிழர்கட்கு நல்லதோர் எதிர் காலத்தை எதிர் நோக்கலாம். அதன் பிறகு நம் மன்னனுக்குச் ‘சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்பு’ நடக்கும். ‘இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்’ என்ற ஆன்றோர் வாக்கிற்கு இலக்கணமாவான்” என்று தன் ஆசைப் பெருக்கை அள்ளிக் கொட்டினான்.

தந்தை தன் மகனைத் தன் தன்மைக்கேற்ப எண்ணினான். அன்று பெண்ணடிமை கொண்டிருந்தது சமுதாயம். ஆதலால் அவன் நேர்மைக் கேற்ப நினைத்தான். நினைத்தவற்றைக் கணவனிடத்துக் கழறினான்.

“அவையெல்லாம் இருக்கட்டும். என் அண்ணன் மகன் எழிலியையே என் மன்னனுக்கு மணம் முடித்தல் வேண்டும்” என்றான் மங்கை. ஆனால் முருகனோ “அவன் எந்தப் பெண்ணை விரும்புகின்றானோ அந்தப் பெண்ணையேதான் மணம் செய்தல் வேண்டுமே யொழிய நாம் அவனுக்குப் பெண் குறித்தல் ஆகாது” என்றான். கேட்ட மங்கை “சரி...சரி...” என மூகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு கூறினாள். இதற்குள் மணிப்பொறி ஐந்து முறை அடித்தோய்ந்தது. முருகன் “மலர்ப் பூங்கா”ச் செல்ல விரும்பினான். ஆதலால் மங்கையிடம் கூறிப் பூங்காவிற்கு ஏகினான். தனிமையாய் விளக்குக் கம்பத்தின் கீழ் மெத்தெனப் புற்றரையில் அமர்ந்தான். கையினிலிருந்த புறநானூற்றைப் புரட்டியதும், பிசிராந்தையாரை, “நுமக்கு ஏன் நரை இல்லை” என்று சான்றோர் கேட்கக் கூறிய விடை கண்ணில் பட்டது.

“யாண்டுபல வாக நரையில வாருதல்
 யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
 மாண்டவென் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர்
 யான்கண் டனையரென் னினையரும் வேந்தனும்
 அல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்தலை
 ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
 சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே.”

ஈராயிரம் ஆண்டிற்கு முன்னர்த் தமிழர் வாழ்ந்த தன்மையினை எண்ணி
 னான். அன்று தமிழ் வேந்தன் தண்கோலோச்சிய தன்மையினைக்கண்ட
 அவன் தமிழ் நெஞ்சத்தால் அன்றைய சமுதாய நிலையினை எண்ணாமல்
 இருக்க முடியவில்லை. பழங்காலத் தமிழன் நிலையினையும் அன்றைய
 தமிழன் நிலையினையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தான்.

“அறிவியல்” முன்னேற்ற அன்றைய தமிழன் அடைந்திருந்த சிறப்
 புக் குறித்துச் சிந்தித்தான். ஆனால் திடீரென அருகில் ஒலி ஒன்று கேட்கத்
 திடுக்கிட்டான். கற்பனையுங்கலைந்தது. ஈழநாடு எதிரில் நின்றது. அது
 மட்டுமா இலங்கை வாழ் தமிழர் இன்னலும் எதிரே காட்சியளித்தது.
 அப்போது மணிப் பொறியும் ஏழு முறை கூவி முடிந்தது.

வருத்தத்தோடே எழுந்தான். ஏதோ இழந்தவனைப் போல்
 மெதுவாக நடந்தான். ஆனால் நிலவு மட்டும் என்றும் போல அமைதியாய்
 ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அவனது மனம் மட்டும் போராடியது,
 தண்ணியவொளி மேலே பட, உள்ளம் உருக நடந்து சென்ற முருகன்
 திடுக்கிட்டான்; திரும்பினான். முதுகில் யாரோ தார் பூசுவது அறிந்து
 தடுக்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. தார் பூசிய முதுகுடன் தமிழன்
 நிலைகண்டு தலை குனிந்து கண்ணீர் உதிர உள்ளூர அழுதுகொண்டே
 செல்லும் போது ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய பாட்டினில் ஓர் அடி நினைவிற்கு
 வந்தது. “சிங்களந் திடுக்கிட்டு அஞ்சும் வெஞ்சினத்துச் செம்பியன்.”
 “ஆம்! அன்று தமிழனைக் கண்டு அஞ்சியது சிங்களம். ஆனால் இன்றோ...?”
 என எண்ணிக்கொண்டே போகும் போது “இந்நிலையில் வீடு சென்றால்
 மங்கை வருந்துவாள்” என எண்ணிச் சட்டையைக் கழற்றி யெறிந்து
 விட்டுத் துண்டினைக்கொண்டு உடலினை மூடி வீடு சென்றான்.

சென்றதும் உண்டு படுத்தான். மங்கையும் உண்டு படுத்தான்.
 தன் மகன் மன்னன் எங்குத் தன் தமையன் மகனை மறுத்து விடுவானோ
 என்று பயந்தான். இரவு முழுவதும் இதையே கனவாய்க் கண்
 டான். “மன்னன் வளர்ந்து விட்டான்.....வயதடைந்தும்விட்டான்...
 ...கலைக் கழகத்து எம். ஏ. பட்டம் பெற்றுவிட்டான். ஆனால் அண்
 ணன் மகள் எழிலி மட்டும் ஏனோ பிடிக்க வில்லை யென்று கூறுகின்
 றான். கல்லூரிக் காதலியையே கடிதில் மணம் புரியப் போவதாய்க்
 கூறுகின்றான்” இவ்வாறாகக் கனவு கண்டான். திடுக்கிட்டான். வாய்

விட்டுக் கதறி விட்டாள். சத்தம் கேட்ட கணவன் “என்ன...என்ன... மங்கை?” என்று கேட்டு அருகே வந்தான். அவளோ ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு “ஒன்றுமில்லை...பயம் நிறைந்த கனவு...ஆதலால்...” என்று கூறினாள்.

மு நாட்கள் எப்படியோ ஓடின. முருகனும் மங்கையும் முறுக்கவீழ் மலர் போல் மன்னனை நாளுக்கு நாள் சிறக்கச் செய்தனர். ஆனால் ஈழநாட்டிலோ எங்குங் குழப்பம். தமிழர் கடைகளெல்லாம் சாய்க்கடை நீரைக் கண்டன. தமிழர் தெருவில் நடக்க முடியவில்லை. சென்ற தமிழர் திரும்புதல் உறுதியில்லாமல் இருந்தது. இவ்வாறு எங்குங் குழப்பம்.

இக் குழப்பம் நம் மன்னன் குடும்பத்தினையும் குலைத்தது. மாலை நோம் மணி ஆறு இருக்கும். முருகன் “தமிழுக்குத் தக்கதோர் இடம்” என்னும் தலைப்பில் பேசச் சென்றிருந்தான், மங்கை வெளியில் தண்ணீர் மொள்ளச் சென்றிருந்தாள். ஏதோ ஐந்தாறு ஆண் உருவங்கள் அவள் வீட்டின் உள்ளே நுழைவதைக் கண்டு விரைந்து சென்றாள். திடுக்கிட்டாள். “ஐயோ! பாவி” எனக் கதறிக்கொண்டே தலை தெறிக்க ஓடினாள். நிலைவாயிற்படி இடித்தது. குருதி கொப்புளித்தது. விழுந்தாள்; எனினும் கையால் குருதியை அமிழ்த்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தாள். வள்ளுவர் சிலையும் மூன்று படங்களும் கீழே நொறுங்கிக் கிடப்பதும் மன்னன் மாண்டு இருப்பதும் கண்டாள். ‘ஓ’ வென ஓலமிட்டாள். உயிர் நீத்தாள். வீடும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது

ஆனால் தந்தையோ அமைதியாய் மதியழகன் விரும்பிய கூட்டத்து,

“எண்பதத்தான் ஓராமுறைசெய்யா மன்னவன்
தண்பதத்தான் தானே கெடும்.”

என்பதினையும்

“அல்லவை செய்தார்க்கு அறம் கூற்றும்”

என்புதினையும்

“அல்லற்பட் டாற்றாது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.”

என்பதினையும் முறையே சங்க நூல் சான்றுகொண்டு விளக்கிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது மன்னன் மாண்ட செய்தியினை ஒருவன் கூறக் கேட்டு வருத்தத்துடன் மதியழகன் முருகனிடத்தில் சொல்லத் தயங்கித் தயங்கிச் சென்றான்.

குறிப்பு:— இது நடந்த செய்தி: “தொட்டிலிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்த தங்கக் கட்டியைத் தீயோர் சிலர் சேர்ந்து தூக்கி எறிந்ததைக் கண்டு ஓடிவந்த தாய் நிலைப்படியில் இடித்துக்கொண்டு மாண்டாள்.” என்ற ஒரு வார ஏட்டின் செய்தியினை விரித்து எழுதியதே இக்கதை.

நூர்ஜஹான்

ஆ. கந்தசாமி, மும்பும் வகுப்பு.

1

மெல்லிய பூங்காற்று மேனியை வருடியது. நூர்ஜஹான் உணர்வு பெற்றாள். சாளரத்தின் அருகே வந்து, வெளி உலகைப் பார்த்தாள். அர்த்த ராத்திரியின் அமைதி எங்கும் நிரம்பியிருந்தது. ஆகாயத்தில், முத்துக்கள் போன்ற விண் மீன்கள் கண் சிமிட்டின. வெள்ளியை உருக்கியது போல் வெண்ணிலவு காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

யமுனை நதியை நோக்கினாள் நூர்ஜஹான். நிலவொளியில் அந்நதி பாலாறு போல் காட்சியளித்தது. அதன் கரையிலே பூஞ்செடிகள் மலர்களை விரித்து நறுமணத்தை வீசிக் கொண்டிருந்தன. அழகான அந்த நேரத்தை அமைதியுடன் இரசித்தாள் நூர்ஜஹான். பல நாட்களுக்குப் பிறகு இயற்கையை இரசிப்பது இதுதான் முதல் தடவை.

நெடு நேரம் அங்கேயே நின்றுபடி யமுனை யாற்றின் அழகைக் கவைத்தாள். பூங்காற்றின் மெல்லிய ஓசையைத் தவிர வேறு ஆரவாரமில்லை. உலகம் ஆழ்ந்து கிடந்தது, மோனத் துயிலில் முழுகிக் கிடந்தது. சற்று நேரத்தில்—

கல கல வென்ற வெண்கலச் சிரிப்பொலி அவள் காதுகளில் பாய்ந்தது. யமுனை யாற்றின் கரையை நோக்கினாள் நூர்ஜஹான். அங்கிருந்துதான் சிரிப்பொலி வந்திருக்க வேண்டும்.

நதிக்கரையில் இரண்டு உருவங்கள் தம்மை மறந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தன. அவர்களுடைய பேச்சும் சிரிப்பும் மாதுளை மலர்களின் வாசத்தோடு கலந்து வந்தன. பூரண நிலவின் அமுதக் கதிர்களில் அவர்களை யாரென்று புரிந்து கொண்டாள் நூர்ஜஹான். ஒன்று—நூர்ஜஹானின் அருமைப் புதல்வி லைலா. மற்றொன்று—பேரரசர் ஜஹாங்கீரின் கடைசிப் புதல்வன் ஷாரியர். இப்பொழுது, ஷாரியர் கண்களை இழந்து விட்ட ஓர் ஏழை. பார்வையை இழந்த பின்னும், அவன் நெஞ்சிலே ஊறிக் கிடந்த காதல் அழிய வில்லை. லைலாவும் அவனைக் காதலிக்கத் தானே செய்கிறாள்! பொற்சிலையை உருக்கி வார்த்தது போன்ற பேரழகு லைலாவுக்கு. ஆனால் அவளோ, கண்ணில்லாத ஒருவனை யல்லவா காதலிக்கிறாள்!

நெஞ்சு விம்மியது நூர்ஜஹானுக்கு. அவளுடைய கண்கள் கலங்கின. மகளின் வாழ்க்கையிலே அக்கரை கொண்ட அவளுக்கு வேதனை அதிகமாகியது. சரளரத்தின் அருகே நிற்க மனமில்லாதவளாய் மஞ்சத்திற்கு வந்தாள். உறக்கம் அவளை அணைக்க மறுத்தது.

“கள்ளங்கபடமில்லாத லைலாவுக்குக் கணவன் மேல் எவ்வளவு பாசம்! கண்களை இழந்து விட்டானே என்று மாற்றம் காட்டினாளா? இல்லையே! உண்மையைச் சொல்லப் போனால், ஷாரியர் கண்களை இழந்த பின் தானே அவனிடம் அளவற்ற அன்பும் பக்தியும் காட்டுகிறார். கலக்கம் காட்டாமல் கணவனுக்குச் செய்கின்ற பணிகளில் அவளுக்கு எவ்வளவு நிறைவு!”

மகளின் ஒப்பற்ற குணத்தை எண்ணிப் பார்த்தாள் நூர்ஜஹான். இருந்தாலும் தாய் உள்ளம் ஆறுதல் பெறவில்லை. மகளின் வாழ்வு மங்கியிருப்பதாகவே அவளுடைய மனச்சாட்சி கூறிக் கொண்டிருந்தது.

எவ்வளவோ திட்டங்களும் எண்ணங்களும் கொண்டிருந்தாள். அவையெல்லாம் தவிடுபொடியாகி விட்டன. அவளுடைய மகனையும் மருமகனையும் மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் சிங்காதனத்திலே அமர்த்த வேண்டுமென்பது அவளுடைய திட்டங்களிலே ஒன்று. ஆனால், ஒரு நொடியில் அவளுடைய மனக்கோட்டையைத் துகளாக்கி, சக்கரவர்த்தியாகி விட்டான் ஷாஜஹான். அப்பொழுதுதான் ஷாரியர் கண்களை இழந்தான்.

காலம் அவளை வஞ்சித்து விட்டது. ஒரு காலத்தில், நூர்ஜஹான் மொகலாயப் பேரரசின் சக்கரவர்த்தினியாக விளங்கினார். ஆனால், இப்பொழுதோ அவளுடைய வாழ்க்கை அவலம் நிறைந்ததாகி விட்டது.

2

உலகப் பேரழகிகளில் ஒப்பற்றவன் மேஹருன்னிஸா. பூரணச் சந்திரனின் முகமும், மாம்பழக் கதும்பும், அலைபுரளும் கேசமும் அவளுடைய சொத்துக்கள். மாதுளம்பழ முத்துக்கள் போன்றன அவளுடைய பற்கள். இணையில்லாத அவளுடைய பேரழகிலே உள்ளத்தை இழந்தவர் பலராயினும், அப்பூங்கொடியைத் தனக்கே உரிமையாக்க நினைத்தவன் சலீம் தான். செல்வாக்கு நிறைந்தவனல்லவா! சக்கரவர்த்தி அக்பரின் புதல்வன் என்றால் கேட்க வேண்டுமா! எதையும் சாதித்துக் கொள்ள வசதியுண்டு. அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தான் இளவரசன் சலீம்.

ஆனால், அந்தோ... அப்பூங்கொடி வேறொருவனைத் தழுவிக்கொண்டது. இளவரசன் சலீமால் சாதிக்க முடியாததை, சாதாரணப் பிரபுவான ஷேர்க்கான் சாதித்துக் கொண்டான். பைங்கிளி மேஹரைப் பற்றிக் கொண்டதும், ஷேர்க்கான் 'பர்தவானு'க்குச் சென்று விட்டான். சலீமின் உள்ளம் பற்றித்தான் எரிந்தது. பற்களை நற நற வென்று

கடித்தான். அதைத் தவிர அவனால் வேறென்ன செய்ய முடியும்? அக்பருக்குப் பிறகு ஆளவேண்டியவனல்லவா! செங்கோலை ஏந்தப் போகும் அவன் நேர்மையற்ற காரியங்களைச் செய்யக் கூடாதே! இல்லாவிட்டால் ஷேர்க்கானை அப்பொழுதே கொன்று.....!

காலம் சுழன்றது. சில ஆண்டுகள் ஓடி மறைந்த போது, வையமெங்கும் மாற்றங்கள் இருக்கதான் செய்தன. நம் கதையில் கூட எத்தனையோ மாற்றங்கள்! சக்கரவர்த்தி அக்பர் கண்களை மூடியதும், சலீம் ஜஹாங்கீரானன். அக்பர் இருந்த போதே அவனுக்குத் திருமணமும் ஆகிவிட்டது. இப்பொழுது அவனுக்கு நான்கு மைந்தர்கள். இருந்தாலும் அவனுக்கு மேஹரின் மேல் உள்ள மோகம் தீரவில்லை, நாளுக்கு நாள் அதுவே தீராத தாகமாகி விட்டது.

“மேஹர் - மாற்றான் நிலத்தில் விளைந்த பூஞ்செடி.” ஜஹாங்கீர் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வில்லை. “அந்தப் பூஞ்செடியில் ஒரு மலரும் பூத்து விட்டதே!”— அதையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை ஜஹாங்கீர். அவனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் எழில் குறையாத வண்ணச்சிலை மேஹருன்னிஸா தான். அது எப்படி முடியும்?

ஜஹாங்கீர் சிந்தித்தான். அவன் சிந்தையெல்லாம் குழம்பியது. “ஷேர்க்கானைக் கொன்று விட்டால்.....”— நெஞ்சிலே மோதி மோதிச் சென்றது இந்த எண்ணம். மன்னர் மன்னன் நினைக்கக் கூடாததுதான். மனம் விடவில்லையே! முடிவில் ஜஹாங்கீர் நெஞ்சம் தெளிந்தான். ஷேர்க்கானைக் கொன்றால்தான் அவனுடைய ஆசை நிறைவேறும், ஆவியும் நிலைக்கும்.

தந்திரமாகச் சில ஆட்களை வைத்து ஷேர்க்கான் என்ற விருட்சத்தை அழித்தான். அதில் தழுவி நின்ற பூங்கொடிக்கு, ஜஹாங்கீர் கொழு கொம்பாக நிற்க ஆசைப்பட்டான். ஆனால், அவனால் மேஹரின் அன்பைப் பெற முடிய வில்லையே!

3

ஆக்ரா நகரத்திலே நெஞ்சம் வாடினால் மேஹருன்னிஸா ஜஹாங்கீரின் ஒப்பற்ற பளிங்கு மாளிகை அவளுக்கு ஆறுதல் தரவில்லை.

“அன்பே! மேஹர் என்னை மணந்து கொள்ள மாட்டாயா?” என்று நித்தம் மண்டியிட்டுக் கேட்கும் மொகலாய மன்னன் ஜஹாங்கீருக்கு அவளால் பதில் சொல்லி முடியவில்லை.

கணவனைக் கொன்றவன் ஜஹாங்கீர் என்பதை மேஹர் அறிவான். காதலனைக் கொன்றவனை அவளால் எப்படி மணக்க முடியும்? அக்பருக்குப் பிறந்தவன் இப்படியா அநீதி விளைவிக்க வேண்டும். ‘ஒரு பெண்ணின்

மேல் உள்ள ஆசையால் அவளுடைய அன்புத் தெய்வத்தை அழித்து விட்டானே.'

ஜஹாங்கீர் நித்தம் நித்தம் வந்து அவளிடம் மண்டியிட்டுப் போனான்; மேஹர் அவன் ஆசைக்கு இசையவில்லை.

மேலும் சிந்தித்தான் மன்னன். மேஹரிடம் சம்மதம்பெற அவனுக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் தெரிந்தது. அவளுடைய தந்தை ஆயுஷையும் அண்ணன் ஆஸப்பையும் வேலையிலிருந்து நீக்கினான். நீக்கியதன் காரணத்தையும் சொல்லிவிட்டான். "எல்லாம் அல்லாவின் சித்தம்" என்று எண்ணிக் கொண்டே ஆயுஷ் வாளாவிருந்தார். ஆனால் ஆஸப்போ,

மேஹரைத் தொந்தரவு செய்தான். தேடிவரும் செல்வாக்கை இழக்க அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. மேஹரின் மனம் வருந்தியது. இந்த முறையும் மறுத்து விட்டான்.

"மேஹர்! நாம் இப்பொழுது ஏழை. அடுத்த வேளை உண்ணக்கூட உணவில்லை. பிச்சையெடுக்க வேண்டியதுதான். இவ்வளவும் யாரால்? உன்னுல்தானே!" கடுஞ்சொற்களைப் பாய்ச்சிப் பிடிவாதம் செய்தான் ஆஸப்.

"ஆஸப்! வீணாக என்மேல் குற்றம் சுமத்தாதே! நான் என்ன செய்வேன். ஒருவேளை, நான் நினைத்தது நடக்குமானால் நீ சொல்வதைக் கேட்கிறேன்."

"என்ன மேஹர்! நீ என்ன நினைத்திருக்கிறாய்!"—ஆவல் ததும்பக் கேட்டான் ஆஸப்.

"என் கணவனைக் கொள்ளுனே, அவனைப் பழி வாங்க வேண்டும்."

"அப்படியா, ரொம்ப நல்லதாய்ப் போயிற்று. ஜஹாங்கீரை மணந்து கொண்டால் உன் திட்டப்படி வாட்டி வதைக்கலாமே!"

"என்ன! அவனையே மணப்பதா! ஆஸப் என் நெஞ்சில் நஞ்சைத் தெளிக்கிறாய்!"

"சம்மதம் என்று சொல்லேன்"—ஆஸப் அவசரப்பட்டான்.

கொஞ்ச நேரம் சிந்தித்தாள் மேஹர். அவளுடைய இதயம் குழம்பி யிருந்தது. "ஆஸப்! சம்மதிக்கிறேன்! ஆனால், என்னால் எது நடந்தாலும் குறை சொல்லக்கூடாது. நான் இனிமேல் பெண்ணாக இருக்க மாட்டேன்" மேஹர் சொன்னதும் ஆஸப் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் சென்று விட்டான். அவன் நினைத்து வந்தது நடந்து விட்டது.

ஆஸப் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மன்னன் ஜஹாங்கீர் அவளுடைய அறைக்கு வந்தான். மேஹர் பணிவுடன் எழுந்து மரியாதை

காட்டினான். இதுவரை நடந்திராத புதுமை! ஜஹாங்கீர் தன்னை மறந்தே போனான்.

“அன்பே மேஹர்! என்னை மணந்து கொள்ளச் சம்மதித்து விட்டாயாம், ஆஸப் சொன்னான். நான் எவ்வளவு குதூகலத்தோடு வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா?”

“.....

“பியாரீ! ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்? என்னை மணந்து கொள்ளச் சம்மதித்து விட்டாயல்லவா!”

“ஆம், ஆஸப்பாஹ்! காலம் நம்மை ஒன்று சேர்க்கிறது.”

இந்தியாவின் ஏகச் சக்கராதிபதி மயங்கிப் போனான். அவள் பேசியது, அவனுக்கு இன்ப லாகிரியை ஊட்டியது. வார்த்தைகள் நித்திலங்களாக இருந்தன.

4.

அத்தியாயம் திரும்பியது. பேராசி மேஹருன்னிஸா மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தை ஆட்டி வைத்தாள். ஜஹாங்கீர் அவளுடைய அழகுக்கு அடிமையாகி வாழ்நாளைக் கழித்தான்,

நாடெங்கும் கலகம், சண்டை, போர். குழப்பங்கள் மலிந்தன. மேஹர், பேயாக மாறிச் சிரித்தாள். அவளுடைய திட்டம் வெற்றி பெறுவதிலே அவளுக்குப் பேரானந்தம்.

கைப் பொம்மையாக மாறிவிட்ட காவலன் கலங்கினான். அவனால் வேறென்றும் செய்ய முடியவில்லை. மேஹரின்மேல் கொண்டிருந்த காதல் அவனுக்கு வாய்ப்பூட்டுப் போட்டிருந்தது. ஆனால் தாயின் கொடுமைகளை எண்ணி அவளை எதிர்த்தவள் லைலாதான். அன்னையின் போக்கைக் கசந்து பலநாட்கள் விரோதமாகவே இருந்தான்.

நாடெங்கும் பகை நிறைந்ததால் ஜஹாங்கீரின் மக்கள் போருக்குச் சென்றனர். முதல் மகன் குஸ்ரு தக்காணத்தில் வஞ்சித்துக் கொல்லப்பட்டான். அடுத்த மகன் பார்விளின் ஆவி வங்காளச் சண்டையிலே போயிற்று. எஞ்சியவர் இருவர்.

முன்றலானது மகன் குர்ரம், மேஹரின் அண்ணன் மகன் காதீஜாவை (மும்தாஜை)க் காதலிப்பவன். அடுத்தவன் தான் ஷாரியர். லைலாவின் அன்புக் காதலன்.

காலம் கடந்தது, ஜஹாங்கீர் விண்ணுலகெய்தினான். மேஹரின் ஒப்பற்ற அழகோடு இணைந்துவிட்ட இறுதி நினைவு அவன் ஆவிக்கு

அமைதி அளித்தது. மேஹரின் வெறியாட்டத்திலே நாடு கலகலத்திருந்தது

தந்தை இருந்தபோதே அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் புரட்சி செய்தவன் குர்ரம். ஜஹாங்கீர் இறந்ததும் புரட்சி அதிகமாகியது. மேஹரின் படைகள் சுருங்கின. படைத் தலைவனாக இருந்த மஹபத்கான் ஷாஜஹானிடம் சேர்ந்து கொண்டான். மேவார் ராணு கர்ணசிங்கின் உதவி ஷாஜஹானுக்குக் கிடைத்தது. குர்ரம் தான் ஷாஜஹான்; ஆஸப்பின் மருமகன்.

மேஹருடைய திட்டங்கள் வர வர வலுவற்றுப் போயின. ஷாரியரை மன்னனாக்க ரொம்பவும் பாடுபட்டாள். இதைத் தெரிந்து கொண்ட ஷாஜஹான் தக்க சமயத்தில் படையெடுத்து வந்தான். தம்பியென்றும் பாராது ஷாரியரின் கண்களைப் பிடுங்கி விட்டான். மேஹர் செல்வாக்கிழந்தான். ஷாஜஹான் அடுத்துச் சக்கரவர்த்தியானான்.

மேஹரின் சித்தம் குழம்பியது. எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகளினால் அவளுடைய மூளை கலங்கியது. பல நாள் பிதற்றிக்கொண்டே இருந்தாள். மகள் லைலா எவ்வளவு ஆறுதல் சொல்லியும் மேஹரின் நெஞ்சம் தெளியவில்லை.

5

நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைவுத் திரையில் படர்ந்த போது நூர்ஜஹான் பிதற்றினான். ஆம், இதுவரை நாம் கண்டுவந்த மேஹருன்னிலா நூர்ஜஹான்தான். பல நாட்களுக்குப் பின் அமைதியடைந்திருந்த அவளுடைய உள்ளம் மீண்டும் குழம்பியது.

“மகளே! என்னை மன்னித்துவிடு” என்றான். பிறகு, “மொகலாய சாம்ராஜ்யமே! நீ ஏன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறாய், இதோ! நான் அழியப்போகிறேன், நீயும் அழிந்து விடு!” என்று கத்தினான். அவளுடைய மனக் கனலிலே மொகலாயப் பேரரசு அழிந்து கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் தாயின் அலறல் சத்தம் கேட்டு லைலா ஓடோடியும் வந்தாள். அப்பொழுது விடியும் நேரம். தாய்க்கு நிரம்பவும் ஆறுதல் சொன்னாள் மகள்; நூர்ஜஹானின் சிந்தை தெளியவில்லை.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் நூர்ஜஹான், ஷாரியர், லைலா மூவரும் பர்த்வானுக்குச் சென்றனர். நூர்ஜஹானின் சொந்த ஊர் அது. ஒருவேளை, சொந்த ஊருக்குச் சென்றால் அவளுடைய சிந்தை தெளிவுறும் என்று எண்ணினாள் லைலா.

ஆனால் அங்குச் சென்ற பின்னும் அவளுடைய ஆவி நிரம்பநான் நிற்கவில்லை. காராக் கிரகத்திலிருந்து உயிர்ப்பறவை விடுதலை யடைந்து விட்டது. லைலா மிகவும் கவலையுற்றாள்.

மங்காத பேரழகி என்று மக்கள் வியந்ததுண்டு. உலகப் பேரழகிகள் பன்னிருவரில் நூர்ஜஹான் ஒப்பற்றவள் என்று உலகம் போற்றியது உண்டு. ஆனால் அந்த அழகு அமைதி பெருமல் அழிந்து விட்டதே! கணவனைக் கொன்றுவிட்ட மொகலாயப் பேரரசை அழித்துவிடச் சபதம் கொண்டாள். அந்தச் சபதம் நிறைவேறவில்லை. அவளுடைய ஆவியும் அமைதி பெருமல் சென்று விட்டது. இது பலருடைய கருத்து.

காலத்தின் வேகத்திலே வரலாற்றைப் புரட்டும் போது நூர்ஜஹானின் சபதம் நிறைவேறியதாகவே தோன்றுகிறது. ஷாஜஹானுக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்த ஓளரங்கசீப் காலத்தில் சாம்ராஜ்யம் விரிந்திருந்தது. உண்மை! ஆனால், அணையப்போகும் அகல்விளக்குச் சுடர்விடுவது போல அதன்பின் வந்த மொகலாய மன்னர்களின் காலத்தில் கருங்கி, இறுதியில் அழிந்து விட்டது.

ஷாரியரின் கண்களைக் கவர்ந்தான் ஷாஜஹான். அதிலே, நூர்ஜஹானுக்குச் சொல்லவொணாதத் துயரம். கடைசியில், ஷாஜஹானும் கண்களையிழந்து தவித்தானே! ஓளரங்கசீப்பின் கொடுமையால், தரீன் கட்டிவைத்த காதல்மாளிகை தாஜ்மஹாலை மீண்டும் ஒருமுறை காணாமல் சிறையில் இறந்து போனான்.

காலம் யாரையும் விட்டு வைப்பதில்லை. அதன் ஆட்சியிலே நீதிக்குத்தான் முதலிடம். அது கண்டு வரும் வரலாற்றிலே நல்லவர்களையும், தீயவர்களையும் காணலாம். காலம் அவர்களைக் கதையாகச் சொல்லுகிறது. காலம் சொல்லும் கதையிலே நூர்ஜஹானுக்கும் ஓர் இடம் உண்டு.

கலையும் வாழ்வும்

இர. இராமசாமி, இயற்கை நூல் ஆசிரியர்.

ஈழ காலத்தில் வாழ்ந்த ஆதி மனிதன், கலையுணர்வின்றியும், அறிவியலின் பயனை அறியாதும் விலங்குகளோடு ஒன்றாகக் காட்டிலே வேட்டையாடி வாழ்ந்து வந்தான். இருபதாம் நூற்றாண்டிலோ அவன் கலையுணர்வுடையவனாகவும் அறிவியலின் பயன்களை வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்குப் பயன் படுத்தத் தெரிந்தவனாகவும், பகுத்தறிவுடையவனாகக் கூடி வாழ்கிறான். இக்கலையும், அறிவியல் அறிவும், மனிதனிடத்தே தோன்றிய காலம், அவன் தன் பகுத்தறிவால் மனித வாழ்வினையும், அவன் சூழ்நிலையையும் சிந்தித்து ஆராயத் தொடங்கிய நாளே என்று கூறுதல் பொருந்தும். விலங்குகள் தங்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றைத் தேடவும், தம் இனத்தைக் காக்கவும் தம் முழு நேரத்தையும் செலவிடுகின்றன. ஆனால் மனிதன், தன் தேவைகளை யெல்லாம் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு, மனித வாழ்வினை அறவழிப் படுத்த சென்றெறிப்படுத்த, உழைப்பைக் குறைத்துப் பயனை எளிதில் பெற வேண்டிய, சிறந்த வழிகளைத் தன் ஓய்வில் சிந்தித்தான். அச்சிந்தனையின் மூலம் உருப்பெற்ற செவ்விய கருத்துக்களே அருங்கலைகளாகக் கூர்ந்துவற்றன. குறைந்த உழைப்பின் மூலம் பெரும் பயன்களை அடைய அவன் கண்டறிந்து வகுத்த வழிகளே, அறிவியலாயின எனலாம்.

இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்த மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கலையும், அறிவியலும், இயற்கையோடியைந்தனவே என்பது தெளிவு. "இயற்கையின் பிரதிபலிப்பே கலை" என்பது பல பெரியோர்களின் கருத்து. இயற்கையின் சக்தியையே இவை இரண்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன என்று கூற வேண்டியதில்லை யன்றே. ஆயினும், கலையறிவாலும், அறிவியலறிவாலும் மனிதன் இயற்கையையே இன்று வெல்ல முயலுகிறான், தன் ஆக்கச் செயலினால், என்பதை உன்னும் போது, அவன் பெருந்திறன்கண்டு இறும்பூதெய்துவதில் தவறேதமில்லை.

மனிதனின் உள்ளத்தில் எழுந்த உயர்ந்த கருத்துக்களாகிய ஊற்றுக்களே கலையென்றோம். இன்றைய இலக்கியங்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், நாட்டியம், இசை இவை போன்ற இன்ன பிற கலைகளும், அவன் கருத்தில். தோன்றிய நுண் கலைகளாகிய சொத்துக்களேயாகும்.

கருங்கக் கூறின், கலை, தெளிந்த உள்ளங்களில் தோன்றிய நற்கருத்துக் களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அழியாத உருவங்களே. அக் கலைகள், மக்களோடு, பேசும் மொழிகள் தாம், இலக்கியங்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் இவை போன்ற கலைகளைத் தாம்.

இத்தகைய கலை, கலைக்காகவே (Art for art's sake) என்றும், இல்லை அது தவறு கலை வாழ்க்கைக்காகவே (Art for life's sake) என்றும் இன்றைய கலைஞர்களுக்கம் முடிவு பெறாத வாதிட்டு வருகின்றது. தாகூர் போன்றவர்கள், கலையினின்றும் கலையின்பத்தையே மக்கள் நுகரவேண்டும், கலையை வாழ்க்கைக்கு என்று கொண்டு வேறு எப்பயனையும் பெறுதல் கூடாது, பெறுதலும் அறிவுடைமையன்று என்கின்றனர். இந்நோக்குடனேயே, சிறந்த அரசியல் மேதையான பிளேட்டோ, பயன் தராத இக்கலை, மக்கள் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத் தீற்றுக உதவாத இக்கலை தேவையற்றது என்று கூறிப் போந்தான்.

கலைவாழ்க்கைக்காகவே என்பவர்கள் கலையாயினும், அறிவியல் ரீதியும், மனித வாழ்வை அறவழிப்படுத்தி, உயர்வுபடுத்தப் பயனற்ற வாயின் அவை தேவையற்றனவே என்று, பிளேட்டோவின் வழிநின்று, கலை கலைக்காகவே என்பதை மறுத்துப் போந்தனர். இக்கருத்தினையும் உற்று நோக்கின், சிறிது சிந்தனையால் குழப்பமடைய வேண்டியவர்களா இரோம். தீமையான எண்ணங்கள் உள்ளத்திலிருந்து களைந்தெறியப் படுவது கலையாலேயே என்கிறான் கார்லீல்

“May Devil fly away with fine arts”—Carlyle

“மனிதனின், உள்ளம், சிந்தனை, செயல், இவற்றை ஒழுங்கு படுத்தி, உள்ளத்திலே ஒருவகை ஒருமைப் பாட்டினைத் தந்து அவனைப் பண்படுத்தப் பயன்படுவதே கலை” என்ற இரஸ்கின் கூற்றைக் கலை கலைக்காகவே என்பவர்கள் கூர்ந்து நோக்குங்கள்.

“Fine arts is that in which, the hand, the head and the heart go together”

எனவே பலரின் கருத்து, வாழ்வைச் செம்மைப் படுத்துவதே கலை என்பதாம். கலை வாழ்வுக்காகவே என்பது அவர்கள் முடிவு. கலை கலைக்காகவும், கலை வாழ்வுக்காகவும், கொள்ளலாம் என்பவர்களும் இல்லாமலில்லை,

ஆனால் இன்று ஒரு வல்லரசு மற்றொரு வல்லரசுடன் அறிவியல் முன்னேற்றத்திலும், பலகவின் கலைகளிலும் போட்டியிட்டு வருகும்

போர்து; ஒருநாடு தன் ஆதிக்கத்தைப் பிறநாடுகளின்மீது செலுத்த வெறிகொண்டலையும்போது; நாட்டு மக்களின் முன்னேற்ற வாழ்வுக்குத் துணைபுரியாதவை தேவையற்றனவே என்பதனை எவரும் மறுக்க முடியாது. இன்னும் வேதாந்த வாழ்வில் நம்பிக்கையுடன் வாழ்பவன், இன்றைய அணுகுத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத கற்கால மனிதனை என்றால் குற்றமென்ன?

ஆகவே கலை வாழ்க்கைக்காகவே, அதனின்றும் பெறும் அறிவும் வாழ்க்கைக்காகவே, என்று கொள்ளலே அறிவுடைமையாகும். கலை கலைக்காகவே எனின், “கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின், நிற்க அதற்குத் தக” என்ற வள்ளுவர் குறளின் பொருளென்ன? எனவே கலை கலைக்காகவே என்பது தவறு, முற்றிலும் தவறு.

ஆனால் இத்தகைய கலை, இன்று கலைக்காகவுமன்று, வாழ்க்கைக்காகவுமன்று, வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத் தியநெறியிலே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. எனவே தான், இன்று மனிதன் அறிவியலால் இயற்கையையே வெல்லப் போகிறேன் என்று வீம்பு பேசிய போதும், விவங்குகளினும் கீழாகச் சண்டையிட்டு, கேவலம் சாதிச் சண்டையிட்டு இருட்டறையிலே உழல்கிறான். சைப்ரஸின் அமைதியின்மை, ஆப்பிரிக்கா நாட்டின் இன வேற்றுமைக் கொள்கை, இலங்கை வாழ் இந்தியரின் உரிமைப் போராட்டம், இவை போன்ற பல உதாரணங்களைக் கூற வேண்டியதில்லையன்றோ.

எனவே மனிதன் இன்னும் மிருகமே. என்னை? பகுத்தறிவாஃ, அறிவாற்றலால், நிலவை நோக்கிப் பறக்க முயலும் அவன் மிருகமா? அறிவியலால் வெண்ணிலவை அடைய முயலும் அவன், கலையால், உள்ளத்தால் உயர்ந்தானில்லை. எனவேதான் தங்கத்தால், வைரங்களால், ஆக்கப்பட்ட இருக்கைகளில் மக்கள் போலச் சில மாக்கள் ஆமர்ந்து சண்டையிட்டு வருகின்றன.

இந்நிலைமாற, ஒரே வழி, கலை நன்முறையில் மக்களிடையே வளர வேண்டும். நல்ல கருத்துக்களை மக்கள் உள்ளங்களிலே விதைக்கப் பயன்பட வேண்டிய திரைப்படங்கள், தீய கருத்துக்களையே பெரிதும் பரப்புகின்றன. நாட்டியம் இன்று பலரால், ஏன் அனைவராலும், ஒருகாமக் களிக் கூத்தாகக்கண்டு களிக்கப்படுகிறதேயன்றி, தூயன்பு, வீரம், போன்றவற்றைப் பரப்பும் வகையிலில்லை.

கற்ற இலக்கியங்களிலுள்ள உயர்ந்த கருத்துக்கள் இளைஞர் வாழ்விலே மலரவில்லையெனில் இலக்கியங்களைக் கற்றிருந்தும் அவர்

மூடரே. இசைகேட்டு இனிய கருத்துக்களை உணராதவன் காதிருந்தும் வாழ்வில் செவிடனே. சிற்பம், ஓவியம், போன்றவற்றின் அழகைக் கண்டு இன்புற்று, அதனால் பண்பாடடையாதவன் கண்ணிருந்தும் குருடனே,

எனவே இன்றைய இளைஞர்கள் சிறந்த கலைகளை மக்களிடத்தே பரப்பி, நாட்டின் உயர்வுக்காகச் சேவை செய்வதோடு, தாமும் கற்றுச் செந்நெறியில் நடந்து காட்ட வேண்டும், அதுதான் அவர்களின் முதற் கடமையாகும்,

ஆதலின் கலையும், அறிவியலைப் போல வாழ்க்கைக்கே என்று இனியும் கூற வேண்டுமா?

THE
UNITED SCIENTIFIC COMPANY

9, SUNKURAMA CHETTY STREET

G. T. MADRAS-1

(Phone: 55248)

*

for

*

Complete Equipment — Design — Furnishing
AND
Maintenance of Laboratories of All Kinds

Complete Technical Data Furnished for
the Initial and Recurring Equipment
of Pre-University and B. Sc. Laboratories
and also for All High School Laboratories

குழவியும் சிழவியும்

கோ. முருகேசன் — இளங்கலை 2ம் ஆண்டு, சிறப்புத் தமிழ்

பச்சைக் குழந்தை யென்றால்—எனக்கொரு
பரசம் பிறக்கு ததன்
கொச்சை மொழிகளிலே—உள்ளம்
குழைந்து உருகுதம்மா!
இச்சை மிகமிகவே—தனது
இன்ப வளர்ச்சியிலே
அச்சம் அறியாது—செல்வம்
ஆர்ப் பரித்தோடுதம்மா (1)

கள்ளமில்லாத உள்ளம்—அன்பைக்
கவரும் இருவிழிகள்
நல்ல இளம்பருவம்—காண்போர்
நாட்டமுறும் தோற்றம்
தொல்லை அறிந்திலதால்—இந்தத்
தூய உடலழகில்
கொள்ளை கொள்ளும் வகையில்—எல்லாம்
கூடியிருக்குதம்மா! (2)

கருத்து வளர் கூந்தல்—அதன்தன்
கருத்து வளர்ச்சியினை
உரைத்து வளர்ந்ததுவோ?—உடலில்
ஒவ்வொரு வெண்ணரம்பும்
பொறுத்திருக்காமல்—தினந்தினம்
பொலிவினை ஊட்டுவதாய்ப்
பெருத்து வளருடலை—நாளும்
பெருக்கி வளர்க்குதம்மா! (3)

வெறி பிடித்தெவரும்—தன்னை
 வெட்ட வருகையிலும்
 அரும்பு மலர்ந்ததுபோல்—சிரித்து
 அவர்வெறி மாற்றாமம்மா!
 பருதி அத்தியிலே—சிவந்து
 பொன்னிறம் ஏற்றது போல்
 தெரியும் முகவெட்டின்—தோற்றத்
 தெளிவில் எழிவினைப் பார்!

(4)

அழுதிடும் போதும்—உண்ட
 அன்னையின் பாலொழுகும்
 செழுங்கண்ணீர்த் துளிகள்—முத்துச்
 சிதறுவதை யொக்கும்
 புழுவாய்த் துடிக்கின்ற—சிறுவுடல்
 பூங்கொடி அசைவாகும்
 அழுதலறுவது—தமிழிசை
 அமுதையே நிகர்க்கும்

(5)

இந்நிலை கண்டவுடன்—அம்மம்மா
 இறந்து பிழைத்தாயே!
 என்மனம் மட்டும் ஏன்—உள்போல்
 இறந்து பிழைக்கவில்லை
 அன்னை நிலையிதுவோ—உலகில்
 அன்னையிலார் வாழ்க்கை
 இந்நிலைமை தானோ?—ஐயையோ
 என்னிலை மோசமம்மா!

(6)

உன்னைப் பெற்றவனும்—பிறகு
 உனக்குப் பிறந்த அந்தச்
 சின்னக் குழந்தையும் அம்—முன்றிலில்
 சேர இருந்துகொண்டு
 என்ன மொழிபேசி--அவர்கள்
 இன்புறுகின்றனரோ!
 சின்ன வயதில் நிலை—இளமை
 சென்றபின் மீண்டதுவோ?

(7)

பாலூற்றுத் தாங்காமல்—உனது
 பால்மணச் சேயை யந்தக்
 கோலூன்றும் கிழவியிடம்—இருந்து
 கொண்டு நீ வந்து விட்டாய்!
 (1) தோலும் தலைமயிரும்—இறுதித்
 தோற்ற முணர்த்துது பார்!
 காலங் கடந்தவளைச்—சாவு
 கவ்வ வருகுது பார்! (8)

கலைவிழா—வண்ணக்கோலம் by K. V. Janakiraman, IV B. Sc.

முடங்கல்

மா. இராமலிங்கம்—(இளங்கலை முதல் வகுப்பு, தமிழ்ப் பிரிவு.)

எண்ணத்தின் எழுச்சிக்குத் தடைகள் போட்டும்
இயலாத தாலேதான், அத்தான்! என்றன்
எண்ணத்திற்கு) எழுத்துருவம் கொடுத்துத் தீட்டி
இம்முடங்கல் விடுத்துள்ளேன்; உங்கள் நெஞ்சைப்
புண்ணாக்க வேண்டுமெனும் நோக்கத் தோடு
பொறிக்கவில்லை, ஈதுண்மை, பிரிவால் வாடும்
பெண்மகளின் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொண்டால்
பெரிததுவே, போதுமத்தான், பிரித்துப் பாடும்!

கோவலரின் இனியகுழல் ஓசை காதில்
கொடுவாளாய்ப் பாய்கின்ற மாலை வந்தால்
கோவலரே!, ஆணழகே!, என்றன் வாழ்வின்
காவலரே!, உம்நினைவே வந்து வந்து
பாவினெனை வருத்துவதை அறிய மாட்டீர்
பரிபவத்தின் பிரிவால்நான் வாட லானேன்!
தாவுமெழில் கொடிமௌவல் படரு தற்குத்
தக்கதொரு கொம்பின்றேல் என்ன செய்யும்?

மகளிர்க்கு ஆடவரோ உயிரைப் போன்றார்;
மனமொப்பித் தன்கணவன் மற்றொரு ருத்தி
அகத்தினிலே வாழ்வதனைப் பெண்கள் யாரும்
அணுவேனும் பொறுப்பரோ? ஆனால், உங்கள்
முகம்கோணக் கூடாது என்ப தாலே
முடிந்தவரை வாழ்கின்றேன், பொறுமை யோடு,
உகந்ததுவா இந்நடத்தை? வண்டின் வாழ்வா?
ஒன்றைவிட்டேன் ஒன்றுபற்ற வேண்டும் ஐயா?

கன்றுக்கும் உதவாது கறப்போர் கொள்ளும்
 கலத்தினுமே வீழாது சிந்தும் பாலால்,
 என்பயன்கொல்? அதுபோல, எந்தன் மேனி
 எழிலும்ஒரு பயனுமின்றி ஒழிந்த தன்பே!
 பெரன்மேனி என்றீரே, வந்து பாரும,
 போர்க்கின்ற பசலையினால் எழிலே காணோம்,
 என்கையின் வளைநெகிழ இளைத்து விட்டேன்;
 இனியும்நான் விரித்துரைக்க வார்த்தை இல்லை!

நிலம்,கடல்,வான் மூன்றையுமே எல்லை யாக
 நெறித்தமிழர் பெருமைக்குச் சொல்வர்; தூய
 நிலைபெற்ற நம்காதற்(கு) எல்லை யாக
 எது,சொல்வர் மனையாட்டி! என்று நேடி
 நிலவொளியில், முதலிரவில், சொன்ன சொற்கள்
 நீரின்மேல் எழுத்தாமோ? பொய்ம்மை தானா?
 கலைத்துவிட்டீர் என்கனவை; இமைதீய்ப் பன்ன
 கண்பனியை உருத்தபடி வாழ்கின் றேன்நான்.

பரத்தையரோ பலர்ஆடும் குளத்தைப் போன்றோர்;
 பண்பேது?, முறையேது?, பள்ளம் நோக்கி
 விரைகின்ற நீருக்குப் பாதை இல்லை;
 விலைமாதர் உறவுக்கும் முறையே இல்லை,
 கரையிருக்க வேண்டுமத்தான் வெள்ளத் திற்குக்,
 கட்டாயம் வாழ்விற்கும் ஒழுக்கம் வேண்டும்!
 உரைக்கின்ற இம்மொழிகள் கசக்கும்; நானே
 உரிமையுடன் கடிகின்றேன்; மனைவி அன்றோ?

வீருந்துஎதிர் கோடலைநான் இழந்து விட்டேன்
 வீறுடைய அறஞ்செய்ய மறந்தே போனேன்
 உருக்குலைந்து போய்விட்டார், மாமன், மாமி
 உளமொடிந்தார்; மனங்கவன்றார்; துவண்டு விட்டார்
 எரிக்கின்ற கொடுவெயிலில் பிடுங்கிப் போட்ட
 இளங்கீரைத் தண்டானார்; என்னைத் தேற்றிப்
 பெரும்பொழுதைக் கழிக்கின்றார்; எண்ணி எண்ணிப்
 பீடிழந்தார், சிறிதிங்கே திரும்பிப் பாரும!

நெருநலென்றே நினைக்கின்றேன், பூந்தோட்டத்தில்.
 நெடுநோய் உலவுங்கால், என்னைப் பார்த்து
 ஒருத்தி ஒரு வினாக்கேட்டாள், "தூக்கு தற்கு
 ஒல்லாத சுமையென்ன?" என்றே, நானே
 "அரசனுடை நிருவாகப் பொறுப்பே" என்றேன்
 "அல்ல, அல்ல பெண் ஒருத்தி வயிற்றில் தூக்கும்
 கருவேதான் சுமை"யென்றாள் பொருத்த மாகக்
 கனிகூர்ந்து அதை ஒப்பி மகிழ லானேன்!

எதற்காக நான் இதனைக் குறித்தேன் என்றால்
 எப்பெண்ணும் தாய்மையினை விரும்பு கின்றாள்;
 ஈது இயற்கை; மாதவியாள் குல்கொண் டேதான்
 இருக்கின்றாள் என அறிந்தேன், மகிழ்ச்சி மிக்க—
 'புதுக்குரலை அவள் வீட்டில் இனிமேல் கேட்பீர்
 பொறுப்பாகப் பாருங்கள்; "சுமை"யை நீக்க
 எதுமாதம்?, உடல்நலமாய் இருக்கின் றாளா?
 என்வணக்கம், இருவருக்கும், நீவீர் வாழ்க!

[கண்ணகியைத் துறந்து மாதவியையே உயிரென எண்ணிக் கோவலன்
 கணிகையின் வீட்டிலேயே காலத்தைக் கழிக்கின்றான். ஒருவரை ஒருவர்
 பார்த்து ஒரு திங்களுக்கு மேல் நாள் உருண்டோடி விட்டன; பிரிவுத்துயரில்
 வருந்திய கண்ணகி கணவனுக்கு மடல் ஒன்று தீட்டுகிறாள். ஆம்!—
 கற்பனை மடல்! அதுவே இங்குக் கவிதை உருவில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.]

STOP! LOOK! AND PROCEED!

With Best Wishes

to our

esteemed patrons

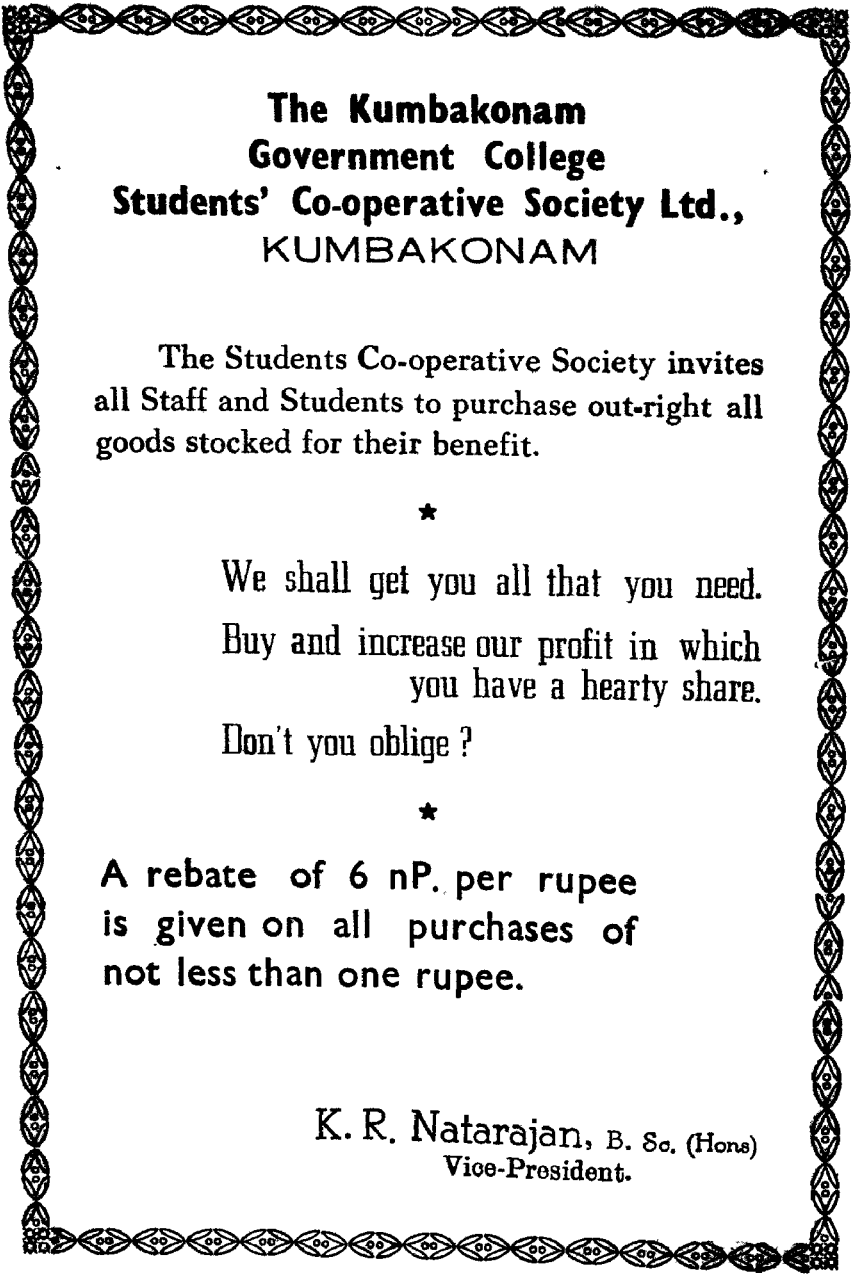
M. P. NARAYANAN,

82, Harris Road,

MADRAS-2

Stockist:- *Motor Spares for Ford Truck,
Dodge, Chevrolet, Merce-dez-bens
and Radiators for all Trucks and
cars of any make and model.*

Also available spares for Austin A 40, A 70 &
Somerset such as Rear Spring assembly,
Mudguards, Side Shields, Bonnets,
Dicky Doors, Front & Rear Doors
Body Top & Tool kit.

**The Kumbakonam
Government College
Students' Co-operative Society Ltd.,
KUMBAKONAM**

The Students Co-operative Society invites all Staff and Students to purchase out-right all goods stocked for their benefit.

★

We shall get you all that you need.
Buy and increase our profit in which
you have a hearty share.
Don't you oblige ?

★

A rebate of 6 nP. per rupee
is given on all purchases of
not less than one rupee.

K. R. Natarajan, B. Sc. (Hons)
Vice-President.

“உயிர்க்கு ஏமம்”

ம. முகமதுகாசிம், மூன்றாம் வகுப்பு.

புனித இளமை வாழ்வதனில்
புனியோர் தம்மை மதிப்பதுடன்
இனிய தமிழை எடுத்தோதி
எளிய வாழ்வை மேற்கொண்டு
கனியை ஒத்த சொற்கூறிக்
கலையை முறையாய் நன்கோதி
மனிதருள் மணியாய் வாழ்வதற்கு
மங்கா முயற்சி செய்திட்டா!

என்றே ஒருநாள் வாழ்வதனில்
ஏற்ற பொழுது வந்தெய்தும்
அன்றே அதனைப் பயன்கொண்டு
அறத்தின் வழியே ஒழுகிடுவாய்
அன்பே வாழ்வின் குறியென்றும்
அருளே உடலின் வடிவென்றும்
பொன்ற அறிவே உயிரென்றும்
போற்றி வாழ வேண்டுமடா!

காடு முரடாம் நெறிதனிலே
கடந்தே உணர்வை இழக்காமல்
பரந்து கிடக்கும் வாழ்வதனில்
பாதத் தொருமுள் தைக்காமல்
இரந்து வாழ்வு நடத்தாமல்
இழிந்த இன்பம் நாடாமல்
உரன்சேர் உள்ளம் நீபெற்று
உயிர்க்கே ஏமம் செய்திட்டா!

அந்திமாலை

ஆ. சுந்தராமியார், முன்றும் வகுப்பு.

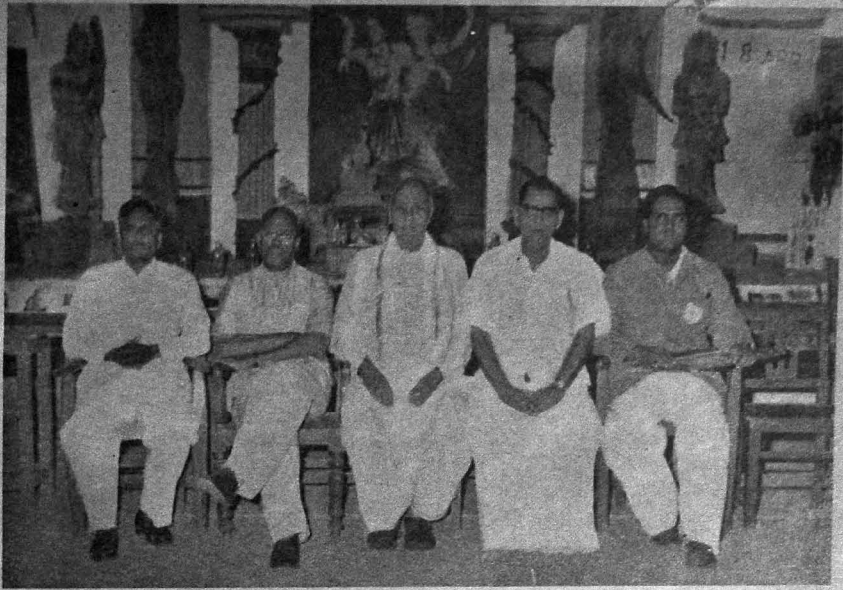
செந்தளிரின் தழல்போலச் செம்பருதி மேற்கே
சிந்துகின்றான் நீர்ப்பரப்பில் செக்கர்நிறம் காணீர்!
அந்தியெனும் போதவிழ ஆதவனும் சென்றான்
ஆழியெலாம் கங்குலெனும் ஆட்சிவந்த தய்யோ! (1)

நித்திலங்கள் மத்தியிலே நிலவெழுந்து விட்டான்
நீங்கியது காரிருளும் நின்றதே 'பால் வெள்ளம்'
முத்துமல்லி இதழ்விசித்து மொட்டவிழ நின்றான்
மோகமுடன் தும்பியெலாம் முத்தமிட வந்தார்! (2)

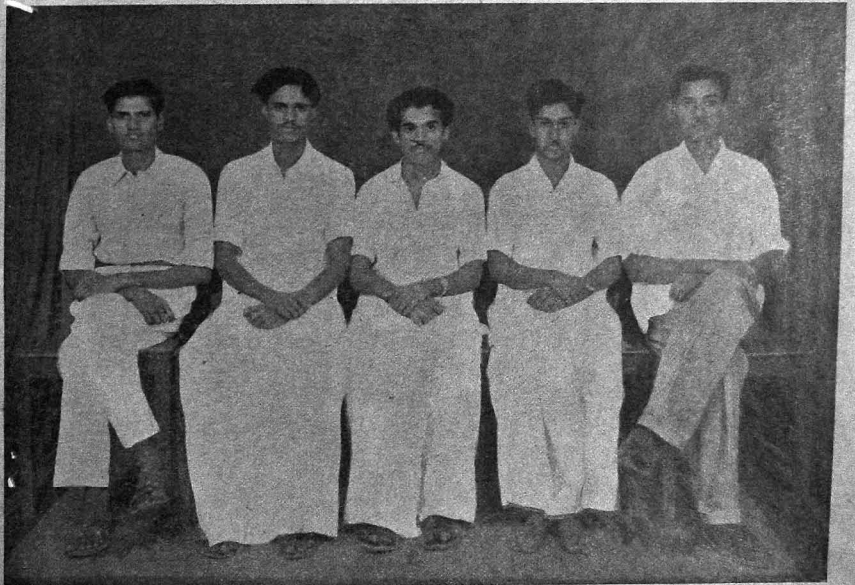
தேன்கனிதை ஊற்றமுதம் சிந்தையினில் கொள்ளத்
தெவிட்டாத காவிரியின் தென்கரைக்குச் சென்றேன்
மாந்தளிரின் அழகசைய மாலையினில் அங்கே
மலையத்து நின்றெழுந்து வந்ததடா தென்றல்! (3)

பாங்குடனே நின்றதொரு மாமரத்தின் மீது
பாடியது குயிலொன்று பண்ணமுதம் கேட்டேன்
பூங்குயிலின் தீங்குரலில் போதைமிஞ்சும் போது
பூந்தாதின வாசம்வந்து போனதடா அந்தோ! (4)

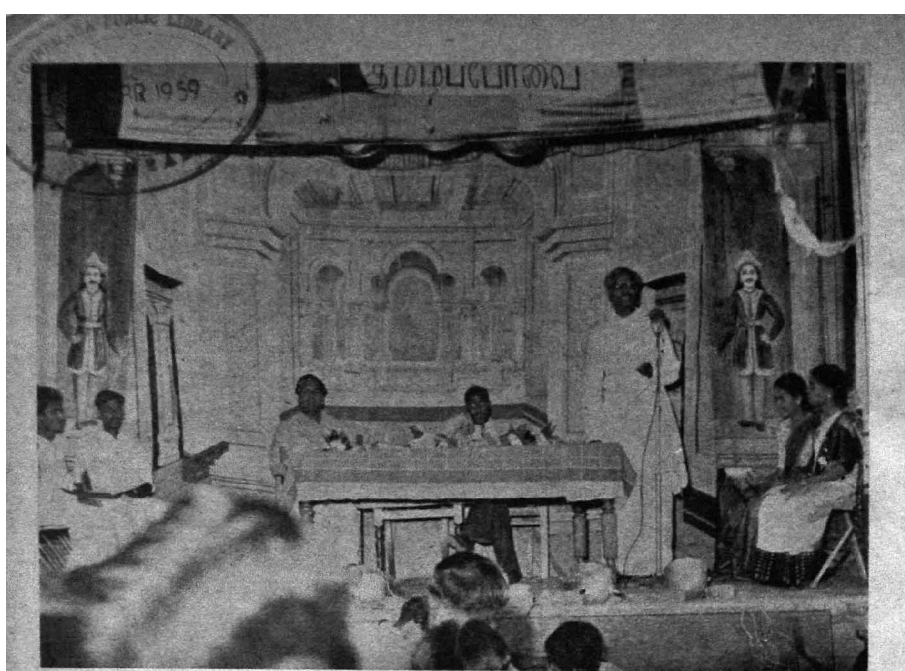
பொங்குகடல் மார்பணையப் போகுமெழில் நங்கை
'பொன்னி' யவள் பூவுலகம் போற்றுகின்ற தெய்வம்!
மங்கைதரும் இன்பமெலாம் மாலைதனில் கண்டேன்
"மாதரசி வாழ்க"வென வாழ்த்திவிட்டு வந்தேன்! (5)

கலைவிழா பொருட்காட்சியில் முக்கிய விருந்தினர்.

Social Service League
Members who took part in the N. E. S. Programme at Bhavanisagar in April-May 1958

வள்ளுவர் விழா—திரு. சி. இலக்குவனார் பேசுகிறார்.

Tamil Drama on Valluvar Day "கவலையில்லாத மனிதன்"

தமிழ்ப் பேரவை ஆண்டறிக்கை

தலைவர்:

செயலாளர்:

திரு. இக்னேஷியஸ் அப்சலம் எம். ஏ., சேர. சம்பந்தன்—நான்காம் பி. ஏ. (தமிழ்)

துணைத் தலைவர்:

துணைச் செயலாளர்:

திரு. மு. க. தங்கவேலன் எம். ஏ. அ. கணேசன்—முதல் பி. ஏ. (பெருட்கலை)

தமிழ்ப் பேரவை இவ்வாண்டும் தன் பணிகளைச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்திருக்கின்றது. வழக்கம் போலத் தமிழ்ப் பேரவையின் கிளை அரங்கமாக இலக்கிய அரங்கு திகழ்ந்த போதிலும், 'நாவலர் மன்றம்' என்ற மற்றோர் கிளையையும் புதிதாகக் கொண்டு, பேரவை மாணவர்கட்கு இலக்கியத்திறன்—ஆய்வையும், நாவன்மையையும் பெருக்கித்தந்தது.

தமிழ்ப் பேரவையின் திறப்பு விழா, 7—10—58 அன்று திரு. டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதம் செட்டியார் அவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டது. விழாவின் திறவு கோலாயிருந்த அந்த அறிஞரும் "தமிழின் மறுமலர்ச்சி" என்னும் பொருள் பற்றிச் சிறந்ததோர் உரையாற்றினார்கள். சேக்கிழார் காலத்தினிருந்த தமிழ் மறுமலர்ச்சியையும், பாரதியார், வேதநாயகம் பிள்ளை போன்றவர்கள் ஏற்படுத்திய மறுமலர்ச்சியையும் பற்றி அழகானதோர் உரையாற்றினார்கள்.

இலக்கிய அரங்கையும் திறந்து வைத்து, அதன் பயனைப் பற்றியும், அஃது எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் விளக்கி, அதன் வளர்ச்சிக்கு ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பாடுபட வேண்டும் என்றும் கூறி முடித்தார்கள்.

கால்டுவேலர் (Caldwell) நினைவு நாள் 18—11—58-ல் கொண்டாடப்பட்டது. கால்டுவேலரைப் பற்றி, இன்றைய திராவிட மொழிகளின் கால்டுவேலர் திரு. தேவனையப் பாவாணர் அவர்கள் சிறந்ததோர் சொற் பொழி வாற்றினார்கள். பாவாணர் செய்த சொல் ஆராய்ச்சி, அங்குத் திரண்டு எழுந்திருந்த மாணவர்களிடையே நல்லதோர் எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. பாவாணர் அவர்கள் இலக்கிய அரங்கில் கலந்து கொண்டு, மாணவர்கள் கேட்ட கேள்விகட்குச் சிறந்த முறையில் பதிலிறுத்தார்கள்.

அடுத்துப் பெரும் சிறப்புக் கூட்டமாக நடந்தது "வள்ளுவர் விழா." வள்ளுவர் விழா 26—1—59 அன்று இயல், கவியரங்கு, நாடகம் எனும் முப்பிரிவில் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. காலையில் திரு. இராசண்ணாவின

நாதசர இசையுடன் தொடங்கி, புலவர் மா. நன்னன் அவர்களது 'விழா' என்னும் சொற்பொழிவுடன் முடிவடைந்தது.

மாணியில் விழா, தேனீர் விருந்துக்குப் பிறகு தொடங்கியது. கல்லூரி மாணவ மாணவிகளாலும் ஆசிரியப் பெருமக்களாலும் உருவாக்கப் பட்ட "பொள்ளிப் பொங்கல் மலரை" அதன் பொறுப்பாசிரியர் திரு. ம. வீ. பச்சையப்பன் அரங்கேற்றி வைத்தார்கள்.

பின்னர், "கவியரங்கம்" தொடங்கியது. இஃது இந்த ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதுமை நிறைந்த செவி விருந்து. இக் கவியரங்கில் நான்கு மாணவர்களும் இரு மாணவிகளும் கலந்து கொண்டனர்.

மாண விழா, நாகர்கோவில், இந்துக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. சி. இலக்குவனார் அவர்கள் உரையுடன் முடிவுற்றது.

அன்று இரவு "கவியரங்கம்" என்னும் நாடகத்தை நம் மாணவர்கள் நன் முறையில் அரங்கேற்றினார்கள். நன்றியுரையுடன் விழா முடிவுற்றது.

தமிழ்ப் பேரவை சில சாதாரணக் கூட்டங்களையும் இவ்வாண்டு நடத்தியுள்ளது. 17-10-58-ல் திரு. M. K. சுப்பிரமணியன் B. A. (Hons) தலைமையில் "மாணவர்களுக்குத் தேர்வு முறை உகந்தது" என்ற பொருள் பற்றி ஒட்டியும் வெட்டியும் பல மாணவர்கள் பேசினார்கள்.

4-11-58 அன்று திரு. P. மாணிக்கவேலு M. A. தலைமையில் "கலப்பு மனம் சமூகச் சமன்பாட்டை உருவாக்காது" என்ற பொருளில் ஒரு சொற்போர் நிகழ்ந்தது. பல மாணவர்களும் மாணவிகளும் பங்கு கொண்டனர்.

5-12-58-ல் திரு. செ. கந்தப்பன் அவர்கள் தலைமையில் நாவலர் கந்தத்தின் சார்பில் "ஆங்கிலம் இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்குத் தேவையா?" என்ற பொருள்பற்றி ஒரு சொற்போர் நடந்தது.

9-12-58-ல் "வாலி வதைப்படலம்". என்ற தலைப்பில் இலக்கிய அரங்கில் ஒரு கட்டுரை படிக்கப்பட்டது.

சோ. சம்பந்தன்,
செயலாளன்.